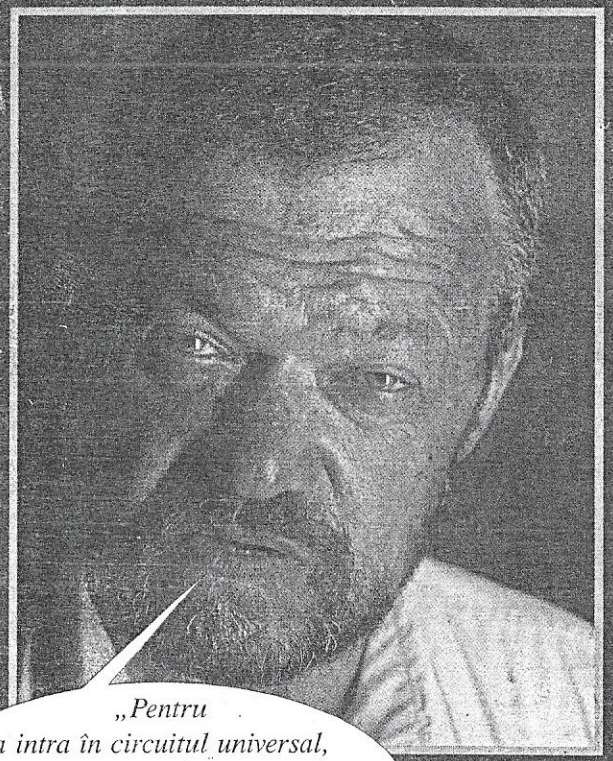

„Pentru a intra în circuitul universal, literatura română a mileniului trei trebuie scrisă altfel. Acest volum este un început."
Th. Denis Dinulescu

„Denis Dinulescu nu scrie opere de ficțiune, el inventează fapte."
Japonezul Albastru

ISBN 973-23-0841-9

THEODOR DENIS DINULESCU

JAPONEZUL ALBASTRU

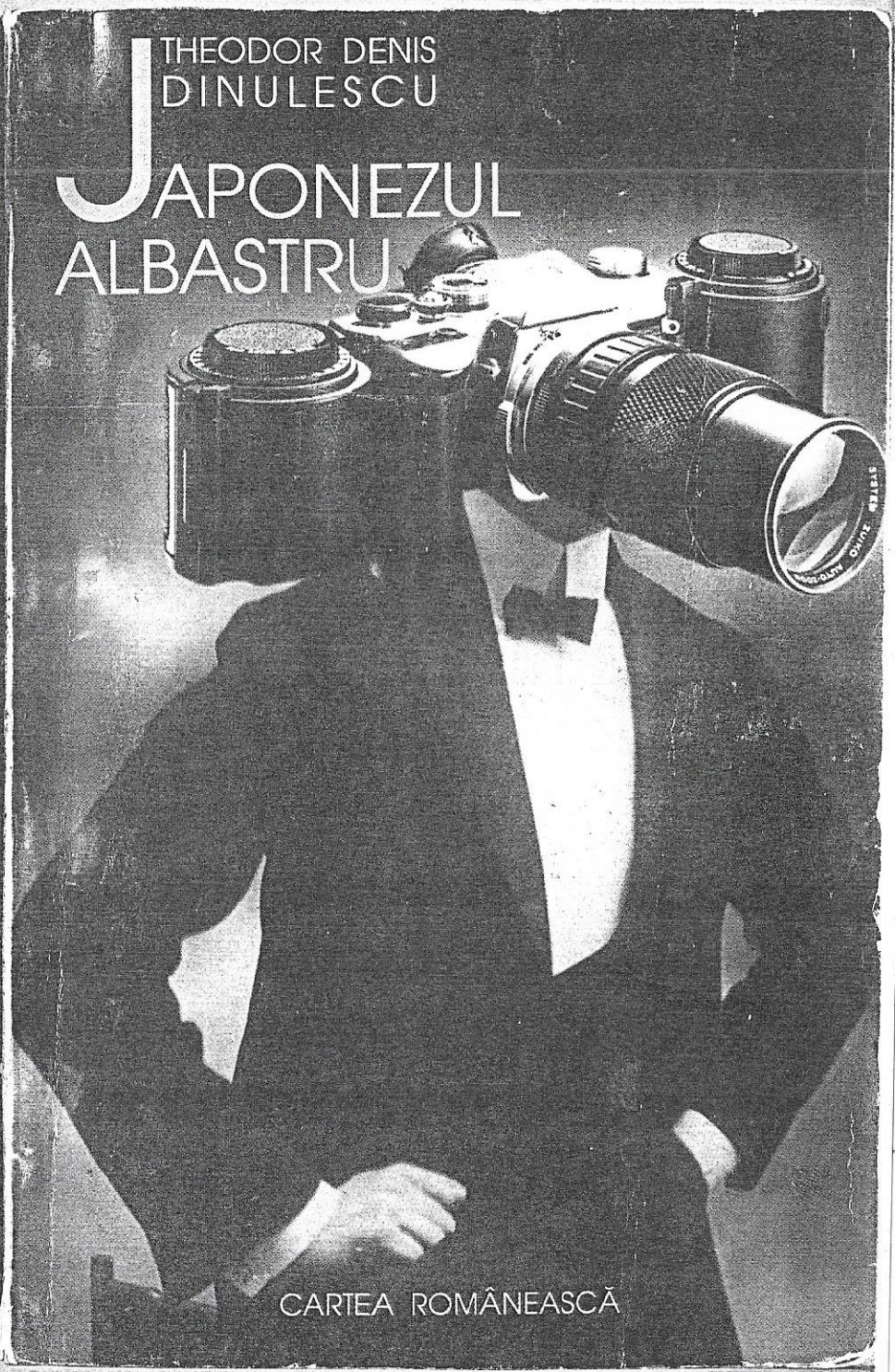

CARTEA ROMÂNEASCĂ

Coperta: DAN STANCIU

© Cartea Românească, 2000
ISBN 973-23-0841-9

A Night at the Opera

Piesă de teatru muzicală într-un act

Actul 1

Animalele şi păsările se adunau în fiecare seară pe scena Operei din oraş. Instituţia n-avea bani pentru paza de noapte, dar nici nu era nevoie, pentru că orătăniile nu furau nimic. Se strângeau doar să mai schimbe câte o vorbă, să cânte, să comenteze politica la zi. Veneau urşi, coţofene, veveriţe, papagali, lupi şi multe ursitoare. Ursitoarele nu erau nici păsări, nici animale, dar nu ştia nimeni.
Câteodată, la asemenea întruniri venea şi Japonezul Albastru. Era un tânăr ferchez, cu mânecile cămăşii argintii. Cânta, vorbea şi el ca toată suflarea de pe scenă.

Veveriţa Arturoiu Dănescu: Aaaa, aaa, soool, faaaa, hăăăă...

Ursul Buonaroti Vasile: Uuuuu, beheeee, beheeee, ăăăă...

Vulpea Selindion Adamache: Heee, hooo, hăăă ... fiiiii...

Japonezul Albastru: De ce cântaţi atât de urât? Ce-s zbieretele astea? Hăulelile astea lugubre?

Lupul M. Levinski Georgescu: Aşa sunt cântecele din Carpaţi, maestre cu mânecile argintii... Cântecele acestui popor sunt behăieli triste, tânguieli despre grija zilei de mâine...

Japonezul Albastru: Mi-e greu să cred că în Carpaţi sau, mă rog, s-o iau altfel... Mi-e greu să cred că poporul acesta n-a compus nici o melodie...

Veverița Arturoiu Dănescu: Ăhă, dacă românii compuneau vreo melodie erau departe. Uite și tu la Jamaica aia. Păi, ce. Știa cineva de ea dacă nu era Bob Marley?

Ursul Buonaroti Vasile: Așa să știi, japonezule, cântecul deschide uși, granițe...

Japonezul Albastru: Așa este, dar vă contrazic, a compus Enescu, Oedipul ăla al lui...

Vulpea Selindion Adamache: Stai, stai numai puțin, să-ți fredonăm noi o arie din Oedip, după aia să vorbești...

Lupul M. Levinski Georgescu: Aăăăă, hăăăă, huuuu...

Veverița Arturoiu Dănescu: Ihiiii, uhuuuu, ăhăăăă, behehe...

Coțofana Jivage Beatrice Stănescu: Uuuuuuuăăăă...

Japonezul Albastru: Ajunge, ajunge, m-ați convins... Dar acum, mai cântă un Enescu, unul Adrian, dacă cu ăla vechi n-a mers, poate ieșiți cu ăsta nou în lume, poate aude cineva un cântec românesc...

Ursul Buonaroti Vasile: Vrei să-ți cântăm și-o melodie de Adrian Enescu? Stai puțin... Aiuiuaiiuiuuuuughiughiuiiiiiii...

Japonezul Albastru: Ajunge, ajunge, aveți dreptate, nu sunt decât niște behăieli. Sunt foarte trist. Venisem aici să aud o melodie frumoasă.

Papagalul Monteschio Bădescu: N-avem. Pe coclaurile astea din nordul Dunării nu găsești nici un cântec. Du-te spre Mediterană, soarele de-acolo și năzuințele oamenilor au născut cântece frumoase... Du-te și ascultă-le pe-alea, nu le spune încă de noi, ca să nu se supere...

EPILOG

Japonezul Albastru părăsi clădirea Operei spre dimineață. În parcaj nu-și mai găsi mașina cu care venise. Îi fusese furată. Scoase un zmeu din buzunar, îl încălecă și dispăru spre Mediterană.

Sfârșit

Acoperirea Americii

Piesă de teatru în trei acte despre inutilitatea Americii

Actul 1

Corabia Santa Maria era de două luni pe mare. Cauză din care Cristofor Columb era destul de neliniștit. Promisese echipajului că în două săptămâni vor vedea pământ la orizont și că acolo va fi musai America, un tărâm nou nouț, neștiut încă de omenire, care-i va umple de bogății. Santa Maria își luase provizii pentru o lună. Acum, după două luni se cam crăpa de foame și de sete. Echipajul era pe cale să se revolte, să-l înlăture pe Columb și să se-ntoarcă în Europa. La familii, la sărăcia de zi cu zi.

Într-un colț de pe puntea principală, în spatele unor baloți de sârmă ghimpată se aflau surorile Grimm, Arnolda, Hanzetta și Corra. Se-mbarcaseră travestite. Nici o corabie din acele timpuri n-ar fi luat în echipaj și femei. Cele trei surori erau acum îngrijorate. Dacă echipajul rău măcelărea echipajul bun și se întorcea pe continent, planul lor eșua. A doua variantă nu exista, adică aceea de a termina călătoria cu Santa Maria și de a se instala pe continentul american. Prevăzătoare și intuitive, de când simțiseră că echipajul se va răscula, surorile iuțiră lucrul la o instalație din lemn și pânză la care roboteau pe ascuns, ferite de privirile brutelor de pe vas. Era probabil un zmeu.

Hanzetta: Boii ăștia ne strică planurile, ar trebui să-i măcelărim...

chestrat corabia şi împreună cu unul Columb, au dus tot echipajul la secţie...

Arnolda: Hm! Le-au trebuit 600 de ani ca să ajungă...

Corra: Hai până acolo, să vedem...

Actul 3

Echipajul de pe Santa Maria dădu cu ochii de Statuia Libertăţii într-o dimineaţă, pe la 3. Lumina zilei le dezvălui bieţilor oameni de pe vas zgârie-nori, reclame, avioane, vapoare, forfotă şi zgomot specifice de mare oraş. Marinarii erau uluiţi. Numai foamea şi îndârjirea îi mai ţinea treji. Columb îşi reveni primul din uimire. Ordonă să fie aruncată ancora. Până se strânseră pânzele, apărură şalupele americane din Paza de Coastă. Săltară echipajul şi-l duseră pe uscat.

Într-o sală mare de la secţia de poliţie veniseră toate televiziunile de pe continent. Uluitorul eveniment era transmis în direct. Cum nimeni nu ştia limba vorbită de echipaj, fură aşteptate surorile Grimm, singurele abilitate să se descurce în asemenea situaţii.

Marinarul Gruia: Huoooooo!

Arnolda: Vezi dacă nu l-ai omorât la timp, Hanzetta, acum ţipă la noi...

Marinarul Ştefan: Huoooooo!

Arnolda: Ia, mai tăceţi, bă, dobitocilor, ce-aţi întârziat atât?

Columb: Păi, noi am avut hărţile voastre... Ruşine să vă fie, ne-aţi lăsat să crăpăm de foame, să ne omorâm între noi...

Corra: Progresul cere sacrificii, Cristofoare... Zmeul nostru era o himeră, am riscat enorm... Dar a fost pe pielea noastră, nu ştiu dacă echipajul ne-ar fi urmat...

Marinarul Paris: Huoooooo!

Hanzetta: Să-l disec cu toporul? Să-l împuşc cu Beretta?

Arnolda: Nu, nu e cazul, las-o pe Corra să vorbească, să le bage minţile în cap...

Corra: Şi-apoi, istoria, aşa idioată cum e, pe voi vă va reţine în paginile ei glorioase, nu pe noi, aşa că nu-nţeleg ce nu vă convine...

Columb: Vă reproşez foametea care-a fost pe Santa Maria... Spaimele, speranţele năruite, lipsa de orizont...

Marinarul Rotterdam Jr.: Huooooooo!

Columb: Taci, bă, cretinule... Şi mai e ceva, Corra... De America asta a voastră n-are nimeni nevoie, e prea sofisticată, prea nu-ştiu-cum...

Corra: Ce vorbeşti? America duce omenirea înainte...

Arnolda: Vorbeşte neputinţa din el, ignoranţa...

Hanzetta: Nici nu ştiu dacă zdrenţăroşii ăştia se vor obişnui în America, ar trebui să-i împăiem şi să-i ducem în Vegas, prin muzee...

Columb: Să n-o mai lungim... Am adus cu noi o prelată cu care să acoperim America asta, iar noi să navigăm spre alte zări, să descoperim noi pământuri...

Arnolda: Faceţi ce vreţi, puneţi ce prelată doriţi, fenomenul american va reizbucni peste secole în altă parte a planetei, pe alt continent şi atunci ce veţi face? Veţi acoperi mereu cu pânza neştiinţei, inculturii şi idioţeniei voastre încercările de progres şi hegemonie ale unei minorităţi...

Corra: Lasă-i, Arnolda, lasă-i să pună prelata... Ne aşteaptă Bill Clinton... Ce înţeleg ei?

Hanzetta: Păi, da, Corra, dar America este o minoritate care trage planeta spre mileniul 3, nu-i cale de întoarcere... Mai bine-i omor...

Arnolda: Are dreptate Corra, haideţi că ne aşteaptă Bill la Casa Albă... La revedere, Columb, fii fericit şi Dumnezeu să te aibă în pază...

Corra: Să-i facem o poză pentru manualele de istorie...

EPILOG

După ce întinseră prelata peste America de Nord, marinarii se îmbarcară pe Santa Maria. Ridicară ancora şi-o luară spre sud, spre Capul Bunei Speranţe. Voiajul era mai plăcut, întrucât surorile Grimm echipaseră vasul cu tot ce trebuia unei navigaţii moderne. Prin cabine se asculta acum Andrea Bocelli şi Rolling Stones.
Singur pe punte, Columb, scruta cu ocheanul său orizontul. Noile descoperiri ce urmau a fi făcute ar fi contribuit la gloria numelui său. La măreţia lui. La statuile ce i-ar fi fost dedicate.

Sfârşit

Agentul 007

Piesă de teatru psihologică în 5 acte

Actul 1

Dormitorul uriaş în care pătrundem este al agentului 007. Încăperea are 100 de metri pătraţi, un pat cu baldachin la mijloc, vreo două şifoniere albe, două ligheane şi, într-un colţ, un recamier. În impozantul pat ce tronează în mijlocul camerei doarme agentul 007. Sub perna lui se aude un ticăit regulat. Este o bombă cu ceas, din cele americane, de ultimă generaţie. În recamierul de sub geam doarme soţia lui 007, agenta 006. Menţionăm că pe fereastră, dacă ne apropiem, se vede un portocal. În încăpere este o linişte deplină.

Actul 2

Agenta 006 a divorţat de agentul 007. N-a putut învinge frica de bomba aflată sub perna iubitului său. Femeia s-a sculat într-o dimineaţă, a deschis fereastra şi s-a oprit la primul tribunal. Judecătorii au crezut-o pe cuvânt, n-au cerut nici un martor.
De la Institutul de Spionaj al Europei de Est, lui 007 i s-a trimis o altă soţie, agenta 005. Aceasta s-a instalat imediat în recamierul de sub fereastră. În încăpere s-a aşternut din nou liniştea, deşi ticăitul bombei cu ceas îşi făcea auzită prezenţa.

Actul 3

Într-o seară, la geamul de deasupra recamierului a bătut agentul 008. El şi-a dat jos pantalonii şi i-a arătat ceva mare soţiei agentului 007, agenta 005. Săraca femeie a rămas interzisă. Aşa un mădular nu văzuse în viaţa ei. Trebuia să aleagă repede între ce vedea şi somnul etern al lui 007. N-a stat pe gânduri, a deschis fereastra şi dusă a fost. A lăsat un bilet pe recamier, unul ininteligibil, aşa cum i se spusese să procedeze, de la Institut, în astfel de cazuri.

Actul 4

Agenta 004, noua soţie a lui 007, a intrat în dormitor prin hornul şemineului. A verificat dacă bomba merge şi s-a culcat. Avea ordin să-l supravegheze în continuare pe celebrul agent. Femeia n-a apucat să închidă ochii, că a sunat-o cineva la telefonul mobil.

Agenta 004: Alo, da, eu sunt...
Telefonul: Sunt eu...
Agenta 004: Ţi-am recunoscut vocea...
Telefonul: În şifonierul alb din dreapta, sub cele trei pijamale, sunt 500 000 de parai, pe care 007 i-a şutit după afacerea din Caraibe... I-ai şi şterge-o... Te aştept la aeroport...

Actul 5

Agenta 003 era o blondă trăznet. Ce ţâţe, ce cur. A intrat în dormitor şi l-a luat la palme pe noul ei soţ, agentul 007, ca să-l trezească şi să-şi dea seama idiotul ce trup are şi ce mişto e. Omul dormea dus. Doar de sub pernă se auzea regulat ceasul bombei. Agenta 003, printre alte instrucţiuni, avea şi sarcina de a declanşa bomba. O făcu.

EPILOG

La înmormântare, agentele 002 şi 001, care ar fi trebuit să fie următoarele soţii ale senzaţionalului agent 007, plângeau de mama focului. Veniseră degeaba să-l vadă pe celebrul dispărut.
Agentul 007 fusese pulverizat de o maşinărie infernală, iar ce era coborât acum în groapă, era un sicriu blindat fără nici o imagine.

Sfârşit

Aida

Tragedie modernă în două acte

Actul 1

Barul bazinului Olimpic din Barcelona este arhiplin. La o masă din apropierea ringului de dans stau aşezate cele mai frumoase femei din lume. Elegante, parfumate, înconjurate de fotoreporterii de la TIMES, PARIS MATCH, PLAYBOY. Sunt, de exemplu, Lucia de Lamermoor şi Eva Braun. Amândouă drapate în negru, rochii de mătase, pălării de catifea. Greta Garbo şi Vitoria Lipan. Amândouă în jeanşi şi cămăşi Levi's Straus. Ioana d'Arc şi Jennifer Coolidge, o casieră din Los Angeles. Prima într-un mini provocator, a doua în rochie lungă de seară, marca Christian Dior. Şi tot aşa până la două sute.

Aşteptând eliberarea bazinului, în vederea probei de şapte sute de metri liber la care vor participa, femeile plâng.

Lucia de Lamermoor: Ce moarte năpraznică... Nici nu ştiu dacă avea douăzeci de ani...

Eva Braun: Bineînţeles, bineînţeles... Tânără şi frumoasă... avea patruzeci de ani, ştiu din evidenţele de la Treblinka...

Jennifer Coolidge: Bărbatul Aidei n-a rezistat morţii ei şi s-a sinucis... L-au găsit sfârtecat în patru de tren...

Crimeea: Nici slujitorii n-au rezistat... Când au auzit că le-a murit stăpâna, s-au sinucis... Pe toţi cincizeci i-au găsit sfârtecaţi în patru de tren...

Ioana d'Arc: Înnebunite de durere, cameristele strigau prin castel: Aida, Aida, ce ne-ai făcut, Aida? Cui ne-ai lăsat? Apoi s-au aruncat cu toatele în lac... N-au mai ieşit niciodată...

Gioconda: Când a ajuns vestea la Neapole, locuitorii au ieşit în stradă şi şi-au dat foc... Nu concepeau o lume fără Aida...

Fecioara Maria: Până şi vitele... când au auzit, au murit pe capete... În toată Europa nu mai găseşti un cal, o vacă, un porc...

Eva Braun: Ce dezastru... Putea să ne anunţe cu o zi înainte că moare şi nu era nici o nenorocire... Am fi luat măsuri...

Brigite Bardot: A fost o nesocotită... Tot timpul îi spuneam: Aida, ai grijă ce faci... dar nu m-a ascultat niciodată... Leopardul meu, Rădulescu, la aflarea veştii a murit de inimă rea...

Cleopatra: Din trenul Paris-Moscova, toţi călătorii s-au aruncat pe fereastră... N-a scăpat unul.

Maria-Tereza: Moartea Aidei a însemnat sfârşitul imperiului meu...

Sue-Ellen: La noi în Dallas, a secat tot petrolul...

Caterina de Medicis: Au dispărut păsările...

Fecioara Maria: Au năpârlit culturile...

Madonna: S-au dizlocat toţi gheţarii... Vin spre noi...

Muma Pădurii: Pădurile au luat foc... Stihia se îndreaptă spre America...

Immanuela Retevoescu-Panduri: Cine-ar fi crezut că moartea Aidei va avea urmări atât de grave pentru planetă?... Cine-ar fi crezut?

Sue-Ellen: Din trenul Paris-Moscova, toţi călătorii s-au aruncat pe ferestre... N-a scăpat nici unul...

Muma Pădurii: Asta a spus Cleopatra, nu mai repeta ca o proastă...

Sue-Ellen: Ai dreptate, durerea-mi întunecă minţile...

Plânsul a crescut în intensitate. Nu mai auzim de mult ce-şi spun cele două sute de femei. Fotoreporterii ziarelor şi revistelor pomenite mai sus au încetat să mai ia instantanee.
Vestea că a murit Aida face rapid înconjurul barului bazinului Olimpic din Barcelona. Cauză din care are loc o definitivă pană de curent.

Actul 2

Bazinul Olimpic din Barcelona este acum liber. Începe proba de şapte sute de metri liber. Cele două sute de femei sunt pe startere. Au lacrimi în ochi. La auzul pistolului, plonjează. Vor muri toate instantaneu. Apa bazinului este, bineînţeles, otrăvită.

Sfârşit

Alibaba şi cei 40 de hoţi

Piesă de teatru infracţională în două acte

Actul 1

Palatul lui Alibaba se vede de departe. Construit din BCA roşu şi alb, contrastează puternic cu verdele câmpiei. Unde mai pui că la nici 200 de metri spre nord-vest se află o pădure colosală în care picior de om n-a îndrăznit să se aventureze. Drumul până la palat traversează şi câteva dealuri. Când eşti în vârful dealului, vezi palatul, când eşti în depresiune, nu. Altfel, drumul este curat şi pustiu. Teroarea instaurată de Alibaba şi cei 40 de hoţi ai săi a făcut ca prin preajma reşedinţei să nu se încumete nimeni. E linişte, e frumos, o codobatură strânge recolta. Deşi în amiaza mare, Alibaba doarme.

Primul hoţ: Mi-a tăiat 40% din salariu...

Al 2-lea hoţ: De bou ce eşti... Te-au pârât că n-aduci tot ce câştigi...

Al 3-lea hoţ: Vorbiţi mai încet...

Al 4-lea hoţ: Ce vestiar tâmpit... În dulapul ăsta n-ai loc să pui nimic...

Al 5-lea hoţ: Bă, da' dacă am face grevă? Ai văzut la televizor...

Al 6-lea hoţ: Păi, tot la televizor, dă şi cutremurul din Kobe... A? Ce-i mai bine să facem?...

Al 7-lea hoţ: Vorbiţi mai încet...

Al 8-lea hoţ: Trebuie furat mai mult, acum spre final

de secol, se duce omenirea de râpă, măcar noi să scăpăm şi să avem dracului din ce trăi...

Al 9-lea hoţ: Şi de la cine mai cumperi?

Al 10-lea hoţ: Păi, de la tine... Unii dintre noi, atunci când omenirea nu va mai fi, vor trebui să se reprofileze...

Al 11-lea hoţ: În situaţia asta, trebuie să avem printre noi şi femei...

Al 12-lea hoţ: Vorbiţi mai tare, din fundul vestiarului n-aud nimic...

Al 13-lea hoţ: Femei... Ultima dată când am avut o gagică în gaşcă ai văzut ce s-a întâmplat... Lasă-le dracului... Ne-om descurca...

Al 14-lea hoţ: Da' ce? Voi chiar credeţi că omenirea o să se ducă de râpă?...

Al 15-lea hoţ: Vorbiţi mai încet... Să nu se scoale Alibaba...

Al 16-lea hoţ: Păi, bă, boule, tu nu te uiţi ce se întâmplă? Şi nu mai trage atâtea aghioase, că te ia mama dracului...

Al 17-lea hoţ: Problema e că nici planeta, nici omenirea nu mai vrea...

Al 18-lea hoţ: Du-te, bă, cu planeta ta, acu' se scoală Alibaba şi eşti singurul care n-a băgat banii la socoteală...

Al 19-lea hoţ: Vorbiţi mai încet... Să nu se scoale Ali...

Al 20-lea hoţ: Ce te faci cu copiii, cu plantele...

Al 21-lea hoţ: Prostul dracului... Despre asta e vorba?

Al 22-lea hoţ: Vorbiţi mai tare... de-aici din fundul vestiarului noi n-auzim nimic...

Vorbăria continuă. Hoţii s-au lepădat de hainele de lucru şi acum intră cu toţii în sala de duşuri. Îi puteam privi liniştit pe fereastra deschisă.

Actul 2

Omenirea a dispărut. Planeta s-a spart în mii de bucăţi. Singur, palatul lui Alibaba, la fel de impunător şi misterios, tronează în mijlocul câmpiei. E linişte, e frumos, o coţofană superb colorată iese din adăpostul antiatomic. Deşi în amiaza mare, Alibaba doarme.

Al 23-lea hoţ: Trebuie că e o defecţiune la calculatorul principal din palat... Apa nu are o temperatură constantă... Mă duc să văd...

Al 24-lea hoţ: Treci şi pe la laboratorul de reglaj, vezi dacă oxigenul din camera lui Ali are gradaţia...

Al 25-lea hoţ: Azi am ieşit la furat cu scuterul spaţial... Nimic, bă, băiete, nimic... Când mai erau oameni pe pământ mai mergea... da' acu'?... Lasă că am avut o pană la distribuitorul de hidrogen, başca halogenul care mi s-a spart deasupra Americii... Măcar de-am fi avut o femeie... Făceam pe dracu' în patru şi regeneram rasa...

Al 26-lea hoţ: Da, e greu...

EPILOG

Priveam în continuare pe fereastră. Stropii duşurilor mă udaseră tot. M-am îndepărtat. Mai aveau de vorbit încă 14 hoţi, iar dialogul lor n-avea nici o ţintă, nu-mi spunea nimic. Mi-era greu să înţeleg ce vor aceşti oameni. M-am oprit în spatele unui tufiş. Am scos un prosop şi m-am şters pe cap. Am mai scos unul şi m-am şters pe picioare. Am ridicat privirea spre palat. Deşi pe o pajişte se bălega un cal, Alibaba dormea în continuare.

Sfârşit

Alice în Ţara Minunilor

Piesă de teatru într-un act despre exportul de ceasuri, cămăşi şi obiele

Actul 1

Alice conduce un formidabil Pajero. Acum pune frâne şi opreşte la stop. Face semn poliţistului. Acesta, amabil, îi arată drumul spre ţara Minunilor: prima la stânga, a doua la dreapta, ocoliţi piaţa Sfântului Patrulater în care fraţii Karamazov strâng cereri nesăbuite, străbateţi câmpiile Virginiei Woolf şi veţi vedea o pancartă pe care scrie "Ţara Minunilor". Acolo e.

Japonezul Albastru: Bine-ai venit, Alice, eşti mai frumoasă ca niciodată...

Alice: Bine te-am găsit, Japonezule... Arată-mi ţara Minunilor, arată-mi degrabă tot...

Japonezul Albastru: Aici, în ţara asta sunt numai păduri...

Alice: Observ. Mergem de două luni şi n-am ieşit la nici o câmpie, la nici o mare, la nici un han...

Japonezul Albastru: Ţara Minunilor este plină de cel mai bun lemn de pe faţa pământului... Băştinaşii taie pădurile, exportă buştenii şi mănâncă, beau, se-mbracă...

Alice: Băştinaşii?

Japonezul Albastru: Da. Sunt 23 de milioane şi trăiesc în Carpaţi. Pădurile astea înconjură munţii...

Alice: Să exporţi numai buşteni, aşa, în prostie, e cam puţin, nu crezi, Japonezule?

Japonezul Albastru: Ba da. Abia din mileniul trei Parlamentul din Carpaţi va da legi ca să nu se mai exporte buşteni, materie primă, ci lemnul să fie prelucrat superior...

Alice: Dar e minunat, Japonezule...

Japonezul Albastru: S-a observat că elveţienii iau pe un ceas cât cei din Carpaţi pe două vapoare de scânduri...

Alice: Vai, ce minunat, Japonezule...

Japonezul Albastru: Astfel că, din lemn, băştinaşii vor face ceasuri, cămăşi, obiele...

Alice: Vai, ce ţară minunată, japonezule...

Japonezul Albastru: ...Căciuli, cizme de cauciuc, robinete, staţii de amplificare, geamuri, costume...

Alice: Vai, ce minunăţie, Japonezule, ce popor harnic şi deştept...

Japonezul Albastru: Vor fabrica naiuri pentru şezători, San Remo sau Eurovision, seminţe de ardei pentru agricultorii polonezi sau belgieni, pentru că ăştia nu deosebesc lemnul de seminţele adevărate... Vor exporta cadouri pentru Moş Crăciunii din toată lumea, iar pempârşii făcuţi din fagul cel mai fin vor avea o căutare babană...

Alice: Extraordinar, Japonezule, formidabil...

Japonezul Albastru: Vor exporta baloane de lemn...

Alice: Nemaipomenit, e nebunie curată...

Japonezul Albastru: Vor inunda planeta cu cea mai gustoasă gumă de mestecat, cu prezervativele cele mai fine...

Alice: Vai, Japonezule, ameţesc... Nici nu ştiam că din lemn se pot face atâtea şi-atâtea lucruri...

Japonezul Albastru: Vai, Alice, dar aşa este în Ţara Minunilor...

Alice: Şi în timp ce din lemn se va fabrica tot ce spui, băştinaşii ce vor face?

Japonezul Albastru: Vor cânta la Mamaia...

Alice: Mamaia?

Japonezul Albastru: Da, Alice, ai să râzi, dar în Ţara Minunilor există un loc în care se cântă. Nu mă-ntreba cum, nu e important acum acest lucru...

Alice: Toate popoarele cântă, se bat, scriu poeme...

Japonezul Albastru: Aşa este, Alice, dar aici, în Carpaţi, abia acum cineva va produce... Trebuie mâncare ca să cânţi, să scrii, să te baţi...

Alice: Interesant ce spui... Ce ţară! Chiar este ţara Minunilor...

Japonezul Albastru: Da, Alice... Să mergem acum mai departe...

Alice: Nu mai merg, Japonezule, trebuie să mă-ntorc... Aş vrea însă să-mi trimiţi şi mie ceva de pe-aicea... Un pepene din lemn, că, bănuiesc, n-au nici un sâmbure...

Japonezul Albastru: Sunt şi cu sâmburi...

Alice: Atunci fără, să fie verde şi foarte bine copt... Şi ce-aş mai vrea? Un sutien, mănuşi, cauciucuri de schimb la Pajero... Mă duc, Japonezule, rămâi cu bine...

EPILOG

Cele patru cauciucuri de schimb, evident din salcâmul cel mai moale cu putinţă, nu se potriveau. Lasă că două erau pătrate. Alice coborî din Pajero şi o luă pe jos spre Institutul de Măsurat Răutăţi Importante, unde lucra ca cercetător. Poliţistul o fluieră de două ori scurt. Sau de trei ori scurt. În orice caz, o fluieră o vreme.

Sfârşit

Antigona

Piesă de teatru duioasă în două acte

Actul 1

Sub zidurile castelului lui Creon, coada la lapte crescuse binişor. Erau cam trei mii de oameni: bătrâni, femei şi bărbaţi, tineri, copii, vreo cinci sute de ostaşi ai unei armate străine. Pe jos, printre picioarele mulţimii, sute de paporniţe, coşuri şi saci cu zeci de mii de sticle de lapte goale. Lumea adunată vorbea, înaintând încet în jurul castelului.

Florin *(fratele Silviei)*: Poate aduce mai mult ca ieri...

Silvia: Nu-i nici o regulă... Ştii bine că de când s-au cuplat Antigona şi Sofocle, lăptarii ocolesc ţinutul nostru... O, de-ar şti Creon...

Florin *(fratele Silviei)*: Da, ai dreptate... Ar trebui să facem ceva, Creon nu poate fi departe...

Un cioban: Am auzit că strânge armată în munţi...

O femeie cu broboadă roşie: L-a văzut cineva cumpărând 600 de cai de la herghelia din Mangalia...

Un soldat cu mantie şi coif de fier: A cumpărat de la Eforie şi 200 de scări pentru căţărat pe ziduri... d-alea de invazie...

Florin *(fratele Silviei)*: Da' tunuri... tunuri au?...

Silvia: Ah... Florine... Pune mâna, crezi că am temperatură?...

Un student: Dac-ar recuceri castelul, poate redeschide şi Universitatea...

Un cioban: Am auzit că strânge manuale şi computere în munţi...

O femeie cu broboadă galbenă: L-a văzut cineva cumpărând 600 de creioane, 2000 de cursuri şi cărţi de la o librărie din Mangalia...

Un soldat cu mantie şi coif de lemn: A cumpărat de la Eforie 200 de scări rulante pentru toate cele 10 etaje ale Universităţii... d-alea ca la Unirea...

Florin *(fratele Silviei)*: Da' gume, gume au?...

Silvia: Ah, Florine...

Încet dar sigur, omenirea dăduse o dată roată castelului.

Actul 2

După o obositoare noapte de dragoste, Antigona şi Sofocle dădură să se culce. Nu era chip. Pe fereştile larg deschise, ajungea până la ei zgomotul înfiorător al celor ce aşteptau laptele.

Înfuriaţi la culme, aşa goi cum erau, Antigona şi Sofocle s-au repezit în sala de arme. Au luat de acolo apă clocotită, smoală fierbinte, bolovani defensivi. S-au suit pe metereze. Acum aruncă în mulţime.

Antigona: Nenorociţilor... nu poa' să doarmă omul din cauza voastră... Căraţi-vă... Să nu vă mai prind niciodată pe aici...

Sofocle: Derbedeii dracului, ţăndări vă fac... neam de nemâncaţi şi de slugi...

Antigona *(transpirată de atâta efort, cu dragoste pentru Sofocle)*: Aşa, aşa, scumpul meu... aruncă şi bolovanul acela mare, c-a mai rămas unul sub ziduri şi nu cred că-i mort...

De la primii bolovani şi apă clocotită de pe meterezele castelului, lumea ce forma coada a rupt-o la fugă. Cu sticle cu tot. Vacarmul a fost de nedescris. Se auzeau înjurături şi blesteme. Până când o linişte apăsătoare puse stăpânire pe ţinut.

EPILOG

Creon coboară cu soldaţi, cărţi şi caiete din munţi. Vrea să-şi recucerească domeniul şi castelul. Pe Antigona o va pedepsi crunt. Pe Sofocle la fel.

Când să mai fi fost vreo două ceasuri până la ivirea castelului, armata lui s-a întâlnit cu vreo trei mii de oameni fugind disperaţi. Dădu poruncă să fie ucişi toţi, ceea ce se întâmplă în circa patru minute.

Sfârşit

Asasinul avea scarlatină

Piesă de teatru poliţistă în trei acte

Actul 1

În biroul inspectorului de poliţie Maigret era linişte. Un ventilator umfla de zor perdeaua. Ce Dumnezeu mai era în încăpere? A, da! Un fişet pe care scria „Crime celebre", un tablou care-l înfăţişa pe Maigret crescând flori, o maşină de scris, de fapt două, pentru că una era a comisarului Buzilă, adjunctul inspectorului, un coş de gunoi, o uşă şi o fereastră care dădea spre cartierul de vest, cel mai vestit în tâlhării şi crime al oraşului.

În birou intră Maigret. Era un bărbat înalt, cu paltonul şi fularul negre, nasul mare şi bărbia puternică, de om citit. Nici nu-şi scoase paltonul, nici nu se aşeză, nici nu răspunse la telefon, că imediat apăsă butonul unei sonerii ascunse. Pe uşă intră brusc comisarul Buzilă.

Maigret: Pocneşte, dracului, gândacul ăla de pe birou...

Buzilă: Am înţeles, să trăiţi...

Gândacul: Auuuu!...

Maigret: Ce-avem astăzi? De ce-am venit până aici?

Buzilă: Ofiţerul de serviciu a notat un jaf în strada Marie Laforet, jaf micuţ, de două parale...

Maigret: Aşa...

Buzilă: Un viol în Jean Gabin 44, unde am mai fost...

Maigret: Iar a violat-o? I-am spus să se apuce de prostituţie. Mai departe...

Buzilă: O tâlhărie în staţia de tramvai De Gaulle, dar făptaşii au dispărut de două zile din ţară...

Maigret: Mai departe...

Buzilă: Şi o crimă nasoală în strada Aznavour... Victima a murit strangulată...

Maigret: Aici mergem, hai, ia-ţi revolverul...

Buzilă: Am înţeles, să trăiţi...

Actul 2

Celebrul inspector Maigret, însoţit de colegul său Buzilă, urca scările imobilului din strada Aznavour. Apartamentul care li se înfăţişă celor doi poliţişti era simplu, modest mobilat. Erau două camere de-o curăţenie desăvârşită. În dormitor zăcea o femeie moartă de câteva ceasuri. Maigret o privi şi înţelese că fusese o femeie singură, cu pensie mică şi nenumărate divorţuri la activ. Maigret nu greşea, flerul său era deja vestit în toată lumea. Inspectorul gândea cu glas tare, iar Buzilă aproba fericit.

Maigret: Să fim atenţi, poate găsim nişte urme, Buzilă... Nu şterpeli ceasul ăla de mână, că te caftesc...

Buzilă: Am înţeles, să trăiţi...

Maigret: Uite, victima are pe ea o rochie roşie, înseamnă că a murit îmbrăcată... Notează...

Buzilă: Am înţeles, să trăiţi...

Maigret: Radioul e stins, înseamnă că ori l-a închis ea, ori asasinul... Notează...

Buzilă: Notez, să trăiţi...

Maigret: În şifonierul ăsta cu două uşi sunt numai ţoale vechi de damă, urâte ca porcu', înseamnă că ele nu aparţin asasinului...

Buzilă: Am înţeles, să trăiţi...

Maigret: În glastra asta sunt margarete, de unde că, ori victima ori asasinul iubeşte florile...

Buzilă: Normal, să trăiţi...

Maigret: Aici am terminat, hai în bucătărie... Uite pe masă o bucată de pâine proaspăt tăiată... Ia, miroase-o puţin... A ce miroase?

Buzilă: Nu ştiu, să trăiţi...

Maigret: A scarlatină, boule... Notează...

Buzilă: Da, să trăiţi...

Maigret: Înseamnă că din ea a muşcat asasinul şi deci omul pe care-l căutăm are scarlatină... E clar?

Buzilă: E clar...

Maigret: Deci va trebui să mergem de îndată la Spitalul Municipal, la secţia de boli contagioase...

Actul 3

Flerul nemaipomenit al inspectorului Maigret îl purta pe acesta spre camera de gardă. Medicul internist Lapătrat Vasilescu îi ascultă explicaţiile, fu de acord cu raţionamentul poliţistului şi-i însoţi pe cei doi oameni ai legii într-un salon cu un singur pacient bolnav de scarlatină, un tânăr fioros, cu urme de pâine în barbă.

Maigret: Bă, recunoşti felia asta de pâine?

Asasinul: Da...

Maigret: Bă, eşti bolnav de scarlatină?

Asasinul: Da...

Maigret: Bă, ai fost în strada Aznavour şi-ai omorât-o pe babă?

Asasinul: Da...

Maigret: După care ţi s-a făcut foame şi-ai mâncat câteva felii de pâine în bucătărie... Da, bă?

Asasinul: Da...

Maigret: Ce mai stai, Buzilă, a recunoscut, leagă-l şi hai cu el la secţie...

EPILOG

Rapiditatea cu care fu rezolvată crima din strada Aznavour ului tot oraşul. Metodele specifice ale inspectorului Maigret, colosala intuiţie, flerul şi perspicacitatea sa formidabilă fură lăudate în toate jurnalele.

Tânărul asasin muri fără să înţeleagă de ce, dacă nu lăsase nici o urmă, fu descoperit şi prins aproape instantaneu.

Sfârşit

Audienţa

Piesă de teatru istorică în două acte

Actul 1

Cea mai impunătoare încăpere din Comitetul Central conţine două birouri uriaşe. La unul stă Nicolae Ceauşescu şi-şi scrie operele. La celălalt, Elena Ceauşescu inventează o nouă formulă chimică şi vorbeşte la telefon cu Mendeleev să i-o bage în tablou. În principiu e linişte, nimic nu pare să tulbure atmosfera de lucru a celor doi soţi geniali. Şi totuşi apare primul-ministru.

Primul-ministru: A venit delegaţia scriitorilor.

Nicolae Ceauşescu: Bagă-i înăuntru... Ei, ce-aţi înlemnit aşa? Luaţi loc şi spuneţi-mi care-i treaba. N-am avut timp să mă uit pe nota informativă...

Scriitorii: Tovarăşu' Nicolae Ceauşescu, noi vrem să scriem...

Nicolae Ceauşescu: Foarte bine, şi cine vă opreşte?

Scriitorii: Vrem să scriem despre omul nou, despre colectivizare, vrem să înfierăm atitudini...

Nicolae Ceauşescu: Cine vă opreşte?

Scriitorii: Vrem să scriem poezii cu furnale şi ingineri cărămidari.

Nicolae Ceauşescu: Şi cine?... Aaaa, îmi dau seama, vreţi să vă dau maşina... nu aveţi maşină de scris, dragii de voi...

Scriitorii: Da, tovarăşu', n-avem maşină de scris...

Nicolae Ceauşescu: Bine, v-o dau, dar să ştiţi că trebuie opere noi, din care să rezulte că tineretul... ăăăă... Trebuie început cu dramaturgia, trebuie să fie un dramaturg printre voi, pentru că trebuie un teatru angajat, care să plece de la problemele omului, am mai spus asta la plenară... Trebuie să fie printre voi şi unul cu filmele, trebuie un film angajat, am spus asta şi la plenară. Cu proza, cu poezia la fel... Sper că v-ajunge o maşină de scris, alta n-am...

Scriitorii: Da tovarăşu', ne ajunge...

Actul 2

E întuneric în tot Comitetul Central. Numai în biroul fiilor poporului român mai este lumină. Nicolae Ceauşescu îşi citeşte discursul pe care trebuie să-l spună în caleaşca reginei Angliei, iar geniala savantă, Elena Ceauşescu, urmăreşte o casetă video cu pornografiile autentice ale subalternelor sale. În principiu e linişte, nimic nu pare să tulbure atmosfera de lucru a perechii prezidenţiale. Şi totuşi apare primul-ministru.

Primul-ministru: Au venit domnitorii...

Nicolae Ceauşescu: Bagă-i înăuntru... Ei, ce-aţi înlemnit aşa? Luaţi loc şi spuneţi-mi care-i treaba. N-am avut timp să mă uit pe nota informativă... Tu cine eşti?

Ştefan cel Mare: Ştefan cel Mare, tovarăşu' Ceauşescu...

Nicolae Ceauşescu: Şi care-i problema? Ce te-aduce la noi?

Ştefan cel Mare: Trebuie să-i bat pe turci la Podul Înalt, şi-am venit să-mi daţi o indicaţie...

Nicolae Ceauşescu: Aha, la Podul Înalt... Păi, mai întâi vă ascuţiţi topoarele şi veniţi de sus de pe munte, ca tăvălugul peste ei...

Ştefan cel Mare: Nu-i nici un munte acolo, tovarăşu'...

Nicolae Ceauşescu: Va fi... Şi nu mă întrerupe, că nu am timp de pierdut. Cei doi, trei turci care vă văd venind la vale, o rup la sănătoasa spre Olteniţa... Aici îi aştept eu cu miliţia şi direct la Poarta Albă cu ei... Şi cu asta am terminat.

Ştefan cel Mare: Ar mai fi un amănunt, tovarăşu'... Bătălia trebuie dedicată...

Nicolae Ceauşescu: Bineînţeles... Vorbeşti cu Primul-Ministru şi redactaţi o ştire pe care s-o văd într-un minut în toate ziarele de mâine... Tu cine eşti?

Mihai Viteazul: Mihai Viteazul, tovarăşu' Ceauşescu...

Nicolae Ceauşescu: Şi care-i problema? Ce te-aduce pe la noi?

Mihai Viteazul: Păi, cu unirea, tovarăşu', eu trebuie să fac o unire şi trebuie să-mi spuneţi pe cine cu cine să unesc...

Nicolae Ceauşescu: Asta nu-i treaba ta. Tu iei un cal alb, o sută de ostaşi români şi te fâţâi de colo-colo prin Alba Iulia, în aşa fel încât să te vadă cât mai multă lume... De restul ne ocupăm noi. Vremurile se vor schimba şi unirea trebuie să capete o altă înfăţişare. Nu ştiu dacă mă înţelegi?

Mihai Viteazul: Înţeleg, tovarăşu' Ceauşescu...

Nicolae Ceauşescu: Aşa. Tu cine eşti?

Mircea cel Bătrân: Mircea cel Bătrân, tovarăşu' Ceauşescu...

Nicolae Ceauşescu: Şi care-i treaba ta? Ce te-aduce pe la noi?

Mircea cel Bătrân: Trebuie să-i bat pe turci la Rovine...

Nicolae Ceauşescu: Ce-aveţi, fraţilor, cu turcii? Ce v-a apucat?

Mircea cel Bătrân: Nu ştiu, tovarăşu' Ceauşescu, asta am spus şi eu în nota informativă, că trebuie să mai batem şi pe altcineva...

Nicolae Ceauşescu: Lasă, asta nu-i treaba dumitale... Şi ce să faci dumneata la Rovine? Nu te uiţi ce bătrân eşti? O să cazi de pe cal. Ia să vedem, Rovine... Rovine... Păi, mai întâi vă ascuţiţi cosoarele şi veniţi de sus de pe munte...

Mircea cel Bătrân: Aha, am înţeles, tovarăşu' Ceauşescu... Problema e că trebuie să dedicăm bătălia cuiva...

Nicolae Ceauşescu: Nici asta nu-i treaba dumitale. Altceva mai aveţi să-mi spuneţi? Am terminat.

EPILOG

În sfârşit se poate pleca acasă. Soţii Ceauşescu cheamă liftul. Se aude un zgomot teribil. Înlemnesc cu toţii în faţa uşii metalice. De afară se aude un tropot de cal, o bufnitură, icneli de durere şi înjurături.

Nicolae Ceauşescu: Ce-i asta? Ce se întâmplă aici?

Primul-ministru: Mircea cel Bătrân, tovarăşu' Ceauşescu, a căzut de pe cal, aşa cum aţi...

Nicolae Ceauşescu: I-am zis moşului să nu-ncerce. Du-te şi spune-i să se potolească, altfel îi iau calul...

Sfârşit

Basic Instinct

Piesă de teatru SF în două acte

Actul 1

Clinica particulară a doctorului Yorick McKay se află în afara oraşului, undeva pe un deal, într-o zonă liniştită. Singurul eveniment mai deosebit din această dimineaţă îl constituie o naştere. Lucru, de altfel, absolut banal.
În sala de operaţii, pe masa ginecologică, se află d-na Patricia Lorran. I-a venit sorocul şi acum se zbate în durerile facerii. Nu ne dăm seama dacă este o femeie tânără, de altfel, nu vom afla niciodată.
Tabloul este completat cu câteva aparate incolore, două trei asistente şi o uşă pe care scrie „INTERZIS".

Patricia Lorran: D-le doctor, d-le doctor...

Yorick McKay: N-aveţi voie să vorbiţi, sunteţi anesteziată.

Patricia Lorran: Bine, bine... dar vreau să spun ceva...

Yorick McKay: Dar nu puteţi să-mi spuneţi nimic cu tubul ăla de oxigen în gură...Şi-apoi, nici n-aveţi voie... Va fi o naştere grea...

Patricia Lorran: Dar trebuie...

Yorick McKay: Bine, spuneţi...

Patricia Lorran: Dacă o fi să fie fată, vreau să-i spun Basic Instinct...

Yorick McKay: Bine, bine... O veţi boteza cum doriţi,

numai că acum, pentru numele lui Dumnezeu, tăceţi din gură...

Patricia Lorran: Şi ar mai fi ceva...

Yorick McKay: Spuneţi odată...

Patricia Lorran: Dacă o fi să fie băiat, vreau să-i spun Basic Instinct...

Yorick McKay: Aşa să-l botezaţi... iar acum linişte...

Copilul s-a născut fără dificultate. Nu ştim sexul, dar este sigur Basic Instinct. Pruncul s-a orientat repede în sala de operaţii. A smuls un halat, a luat sub braţ câteva instrumente şi a ieşit ca o nălucă din spital.
Jos în parcare, Basic Instinct a văzut o maşină la volanul căreia se afla un şofer. Bietul om a fost gâtuit într-o secundă. Basic Instinct dispare cu maşina. Un Mercedes negru cu număr de înmatriculare din Köln.

Actul 2

În mijlocul gheţurilor de la Pol, un om. Este Basic Instinct. Îmbrăcat în blănuri, pe schiuri, se mişcă într-o direcţie oarecare. În spate cară un imens calorifer, iar pe piept are instalat un video-telefon.
Din mesajele pe care le recepţionează, înţelegem că Basic Instinct este chemat de toată omenirea de pe planetă. Pentru că omenirea a înţeles că Basic Instinct aduce căldură.
Chiar acum a primit un mesaj emoţionant. Nu înţelegem exact din ce parte a lumii, pentru că Basic Instinct tocmai iese pe uşa din scenă pe care scrie „INTERZIS".

Sfârşit

Burghezul Gentilom

Piesă de teatru cu tentă politică într-un act

Actul 1

Ana Lugojana se ducea la câmp în fiecare dimineaţă. N-o făcea de plăcere. Avea un soţ habotnic, idiot şi agresiv, pe nume Ion Vidu, care era în stare să o şi bată dacă la orele opt nu ieşea cu coasa pe poartă.
Acum, pe tarlaua lor de pătrunjel răsărise soarele. Se anunţa o zi splendidă, aşa că Ana Lugojana îşi ascuţea coasa cântând. Câteva lăcuste, doi iepuri răsfoind ziarele şi-un porc în drum spre frizer completau idilicul nostru tablou.
Se auzi o frână puternică. La marginea câmpului opri o Dacie. Din ea coborî un bărbat înalt, cu părul galben şi perciuni verzi. Era înveşmântat într-un brocart vişiniu, cu zodii albastre. Spada-i de la cingătoare lovea puternic în pintenii de la capătul unor cizme superbe. Era Burghezul Gentilom, unul din curtenii Anei.

Burghezul Gentilom: Bună dimineaţa, Ana, mă temeam c-ai să te-apuci de cosit şi n-o să apucăm să vorbim... Gata, am rezolvat... M-am înscris la ţărănişti şi particip la localele de duminică... Cum ajung primar, ne tragem o vilă şi cinci mii de metri de plajă şi te cer de nevastă, trebuie odată şi-odată să divorţezi de dobitocul ăla al tău... Tot ca primar, îmi trag şi benzinărie la ieşirea din România şi dau o lege să ia turiştii numai de la mine, înţelegi? Ne umplem de bani, n-o să mai fii nevoită să munceşti

niciodată. O să schimbăm şi statuia din centrul oraşului, îl dăm jos pe Mihai Viteazul, că s-a plictisit lumea de el şi ne punem pe noi, m-am îmbrăcat special pentru asta ca un gentilom, da, ne punem pe noi cântând la clavecin pentru Eurovisionul din 2025... Şi-apoi, dacă nu ţine să câştig cu ţărăniştii, mă-nscriu la liberali şi câştig localele din 2004... Nu văd nici un impediment, pentru că la noi nu te-ntreabă nimeni cât furi dacă eşti în fruntea bucatelor... Şi odată ajuns primar, ne tragem castelul Peleş şi te cer de nevastă, să scapi odată de boul acela de bărbat-tu... Tot ca primar, mut dealul de la marginea oraşului la graniţă, ca să stăvilească corupţia vameşilor, că văzând un deal traficanţii trec mai greu cu baxurile de ţigări, cafea sau alcool, cine-i nebun să le care-n spate?, şi lasă mărfurile într-o zonă liberă de la poale, unde, ai ghicit, e o firmă de-a noastră care confiscă toată contrabanda... Apoi, ca să ne umplem mai bine buzunarele noastre şi ale partidului, inventăm taxa pe vedere la stradă... Adică magazinele care au vitrine la stradă plătesc barosan, să le iasă comerţul din cap, cele care nu, nu... Şi uite aşa, spre sfârşitul mandatului, când ne vom trimite şi copiii în California, putem să schimbăm şi statuia din centrul oraşului, adică îl dăm jos pe Mihai Viteazul, că şi-aşa nu mai ţine minte nimeni ce-a zis la Alba Iulia, şi ne punem pe noi, într-un grupaj de bronz desfiinţând taxa Băsescu şi înfiinţând alta, care să ne poarte numele... Pentru statuie o să vorbesc cu Vlad Ciobanu, nu-ţi face griji... Ai înţeles? Nu-i aşa că va fi minunat, scumpa mea? Toate visele noastre vor deveni realitate. O să avem şi noi patul nostru, n-o să mai fim nevoiţi să facem dragoste aici sau în Dacia mea strâmbă de ani şi de neputinţă... Iar dacă nu-mi iese nici cu liberalii, mă-nscriu la social-democraţi şi câştig localele din 2008 şi-odată ajuns primar, să te ţii, nene... Să nu te mire că noi, românii, trecem aşa de uşor de la un partid la altul, trebuie să fim într-o continuă mişcare... ţii minte ce spunea Japonezul Albastru? „Numai mişcându-vă în continuu voi, românii, puteţi sta pe loc". Genial. Fără mişcare nu există

progres, iar faptul că noi batem pasul pe loc de sute de ani, reprezintă năzuinţa poporului... Înţelegi, Ana? Tu înţelegi? Aşa de mult te iubesc! Lasă-mă să-ţi pun mâna pe cur... Şi odată ajuns primar cu social-democraţii, i-am fript p-ăştia din oraş... Primul lucru pe care-l voi face, va fi să-mi repartizez stadionul şi-mi voi face pe el un castel cu 48 de etaje şi te cer imediat de nevastă, pentru că toată lumea a ajuns să ştie de relaţia noastră... De câte ori facem dragoste aici în lucernă, toţi ceilalţi lasă cositul şi cască gura ca la târg, ori aşa nu mai putem continua, trebuie să legalizăm relaţia noastră... Tot ca primar, mut Dunărea pe la noi prin curte şi pun taxă de navlosire... Ne umplem de bani, stai liniştită... Ce cur ai, boul ăla de Vidu, bărbat-tu, nici nu ştie ce comoară are în casă... Şi cum îţi spuneam, draga mea, vom da jos şi statuia lui Mihai Viteazul, aia din centrul oraşului, şi mă pun pe mine, vorbesc eu cu Vlad Ciobanu, pentru că noi, scumpa mea, noi, burghezii gentilomi, suntem viitorul României, noi vom scăpa poporul de grija zilei de mâine, aşa să ştii... Nu ştiu cum o să facă Vlad Ciobanu statuia asta cu mine scăpând poporul de grija zilei de mâine, dar vom vedea... Ce zici, iubita mea Ana? Ce zici? Vai, e trecut de două, mă duc, facem dragoste mai pe seară, când mă întorc...

EPILOG

Ana Lugojana strânse şi o luă spre casă. Era sătulă de minciunile Burghezului Gentilom. Făcuse de câteva ori dragoste cu el, dar nici măcar nu ştia cum îl cheamă. Omul era un idiot, n-avea să înţeleagă niciodată ce se petrece în sufletul ei.

Ajunse acasă. Soţul ei dormea pe prispă, beat mort. Făcuse de câteva ori dragoste cu el, dar uitase cum îl cheamă. Omul era un animal, un bădăran sinistru, care n-avea să-nţeleagă niciodată ce se petrece în sufletul ei.

Sfârşit

Cabala bigoţilor

Piesă de teatru într-un act despre o posibilă nouă ordine mondială

Actul 1

Cei 9 bigoţi erau în sala de mese. Ca şi înfăţişarea lor, mâncarea era foarte simplă. Bărbii pătrate, priviri inteligente, mustăţi şi bărbi stufoase, dinţi albi, negri sau portocalii care mestecau de zor ardei umpluţi, zacuscă, telemea, mititei şi ardei iute. Se bea în draci cvas, bere şi vin iar la desert se destupau borcane de miere. Tăcut, într-un colţ, un rapsod tuciuriu îşi acorda vocea. I se făcu semn şi începu să cânte:

Cabala noastră, cuibuşor de nebunii
Trenul trece pe o linie paralelă
Negustorul de păsări aduce pui vii
Viaţa noastră e din ce în ce mai tembelă.

La masă fu adusă salata. Un amestec gustos de lobodă, salată verde, conopidă, hrean, busuioc şi usturoi. Moment în care începură discuţiile.

Bigotul Năsturescu: Aţi înregistrat cabala la tribunal? Cine răspunde de chestia asta?

Bigotul Barcelona: Eu. Nici nu putem să ne mişcăm fără hotărâre judecătorească. Am încercat să impunem cabala pe oriunde ne-am dus, dar toţi ne-au întrebat de hotărâre...

Bigotul Năsturescu: Bun. Ocupă-te în continuare de problemă. Unde rămăsesem, Dortmund?

Bigotul Dortmund: La puterea zonală. Când cabala noastră va pune stăpânire pe Africa, Asia şi Australia, le vom putea muta mai uşor dintr-un loc în altul, după cum ne convine... Este o răzmeriţă în Sudan, pac, îl luăm şi-l mutăm în locul Vietnamului...

Bigotul Desculţ: Prostii...

Bigotul Năsturescu: Mai departe...

Bigotul Sidney: Înainte de a ne instala pe Marte sau pe Saturn, trebuie să trimitem CD-uri cu versurile cabalei noastre, să ştie cosmosul ce vrem, cine suntem şi de ce suntem stăpânii Universului...

Bigotul Desculţ: Prostii...

Bigotul Năsturescu: Taci, bă, Desculţ, că-ţi pocesc mutra...

Bigotul Greengraceofhome: Singura maşină pe care o vom fabrica va avea motor de Audi, caroserie de Renault şi blindaj de Volvo... Nu va putea fi furată, ca să nu dispară în Balcani... Ţeava cu combustibil se va opri la Rotterdam, de-acolo aprovizionăm tot continentul...

Bigotul Deşculţ: Prostii...

Bigotul Năsturescu: Să luăm o pauză, să ne mai cânte rapsodul ceva...

Rapsodul: Cabala noastră, cuibuşor de nebunii
Trenul trage într-o gară pustie
Negustorul de iluzii aduce colivii
Viaţa noastră e din ce în ce mai zbanghie.

Bigotul Năsturescu: Mulţumim, mai departe...

Bigotul Lelouche: Fiind verde, spanacul se va vedea foarte urât din cosmos... Va fi foarte greu, apoi, să păstrăm secretul alimentaţiei noastre...

Bigotul Năsturescu: Nu putem vopsi, din când în când, spanacul? Într-un an să avem cultura roşie, în altul albastră... Hm? Ce zici?

Bigotul Lelouche: Foarte bună ideea... În felul acesta derutăm toţi duşmanii... Excelent... Nu văd ce aş mai putea adăuga...

Bigotul Desculţ: Prostii... Cineva a mâncat tot peştele... mă supăr rău de tot...

Bigotul Năsturescu: Mai vrea cineva să vorbească acum? Sau luăm o pauză?

Bigotul Apollo: Să luăm o pauză...

Bigotul Năsturescu: Fumăm aici, în sala de mese... În tăcere, ca să mai auzim un cântec...

Rapsodul: Cabala noastră stăpâneşte lumea
Trai pe vătrai, porumb şi iahnie
Soarele răsare dintr-un izlaz
Trai pe vătrai, spanac şi piftie.

EPILOG

Hotărârea judecătorească de funcţionare a Cabalei Bigoţilor fu dată cu mare greutate. Pe scările tribunalului avu loc o luptă sângeroasă. Printre cei 3000 de morţi, avocaţi, judecători, procurori, grefieri, jandarmi, dactilografi, curieri, aprozi şi uşieri fu găsit, la sfârşit, şi Bigotul Albastru. În amintirea lui, în locul tribunalului fu ridicată o statuie.

Sfârşit

Cadavrul plutea pe Dunăre

Piesă poliţistă în două acte

Actul 1

Inspectorul Maigret pescuia. Flerul său uluitor îl ajuta şi în această îndeletnicire. Arunca undiţa exact în locul în care se găsea peşte şi scotea automat ştiucă după ştiucă, biban după biban, calcani, rechini şi caracatiţe. Barca se îndoia sub greutatea mulinetelor, peştelui şi a celor trei domni care o proptiseră în mijlocul Dunării.
Privită de departe ambarcaţiunea părea foarte mică. Dacă te apropiai, aşa cum trebuie să facem şi noi, băgai de seamă că era o ditamai canonieră cu două vâsle, patru bănci, o cârmă şi-un tun. Pe bănci stăteau inspectorul Maigret şi comisarul Buzilă, subalternul său. De vâslit, vâslea, în picioare, căpitanul de cursă lungă Garabet Dunăreanul, pus la dispoziţia celor doi poliţişti de autorităţile fluviale din Giurgiu. La tun nu se afla nimeni, pentru că acum când istorisim întâmplarea Dunărea nu era ameninţată de nimeni, nici ţările dunărene, nici cei trei falnici bărbaţi.
Se auzeau acum doar sforăieli de balenă, clipocitul apei şi raci depunându-şi ouăle.

Maigret: Bă, da are balta peşte… Ha, ha, ha...
Buzilă: Da, să trăiţi...
Garabet: Peştii trec spre Viena, spre marea Neagră, se opresc sub canoniera noastră şi aşteaptă să aruncaţi dvs undiţa... Cum zăresc câte o momeală, cum o apucă cu toţi dinţii...

Maigret: Anul trecut l-am pescuit aici pe regele peştilor care mi-a îndeplinit trei dorinţe...
Buzilă: Da, să trăiţi...
Garabet: Interesant, foarte interesant...
Maigret: Prima dorinţă a fost să-i crească nevesti-mii încă o ţâţă, că cu trei putea alăpta mai uşor cei şase gemeni ai noştri...
Buzilă: Da, să trăiţi...
Garabet: Interesant, foarte interesant...
Maigret: A doua dorinţă a fost ca soţia lui Buzilă să se culce numai cu mine, când pe boul de bărbatu-său îl trimit în misiune unde-a-nţărcat dracul copiii...
Buzilă: Da, să trăiţi...
Garabet: Interesant, foarte interesant....
Maigret: A treia dorinţă v-o spun mâine... Acum e noapte, trebuie să ne culcăm, mă retrag în cabină... Voi fiţi atenţi să nu ne fure careva peştele, ambarcaţiunea, undiţele, armele, radioul, radarul, tunul şi muniţia...

Actul 2

Cei trei se sculară de dimineaţă şi constatară că toate erau la locul lor. Tăiară un porc şi-şi făcură o uriaşă omletă cu jumări. Sătui, întinseră din nou undiţele. Apa clipocea, peştii muşcau din momeală, când prin mijloace specifice inspectorul Maigret simţi un miros.

Maigret: Bă, miroase a ceva nasol în barcă... Ia stai, tu nu simţi nimic?
Buzilă: Da, să trăiţi, un miros putred, de ceva vechi...
Maigret: Bă, mirosul vine de sub bancheta pe care stăm... Ia, bagă mâna Buzilă, vezi ce-i acolo...
Buzilă: Aoleo, e-o mână de om... Un craniu, un picior şi-un abdomen de femeie... Vai, ce miroase, să trăiţi...

Maigret: Bă, aici a fost ascuns un cadavru ciopârţit... Aşa-i, Buzilă?

Buzilă: Da, să trăiţi... O fi fata pe care au reclamat-o ca dispărută, acum şase luni, autorităţile din Belgrad...

Maigret: Ea e, îmi dau seama după miros şi resturile de haine, şi-mi mai dau seama că asasinul nu poate fi departe...

Buzilă: E p-aici şefule, Dunărea nu ni-l poate ascunde multă vreme...

Maigret: Uite, să cercetăm acum esofagul victimei... Lipseşte sângele, observi? Unde-ar putea fi sângele lipsă, Buzilă?

Buzilă: Nu ştiu, să trăiţi...

Maigret: Pe pantalonii asasinului, boule... Ia, adu-l aici pe căpitanul Garabet... Bă, Garabet, ia arată-ne pantalonii tăi...

Garabet: Ăia albi sau ăia negri?

Maigret: Ăştia albi... Uite, ai nişte pete de sânge pe genunchi... Dacă-ţi dau un pumn, mărturiseşti imediat crima... Buzilă, dă-i cu pistolul în cap...

Garabet: Nu mai daţi, că spun totul... Eu am omorât-o, n-am avut încotro...

Maigret: Dacă mărturiseşti totul îţi uşurezi din pedeapsă, să ştii... Da' mobilul care-a fost, de-ai tranşat minunăţie de fată? Spune, ca să consemnăm în procesul verbal...

Garabet: Spun la secţie, acum sunt copleşit...

Maigret: Comisare, pune-i cătuşele, prelevează probele, ia ADN-ul de pe canonieră, amprentele, cheamă prin radio o patrulă mobilă şi trage dracului hărăbaia asta la mal...

EPILOG

Vestea că inspectorul Maigret rezolvase, la pescuit, o crimă oribilă se răspândise ca fulgerul. Fotografia sa apăru în toate ziarele importante ale planetei. Uluitorul succes, impresionanta-i carieră îl făceau acum să fie invitatul tuturor poliţiilor din lume. Rezolva un caz la Paris, unul la Londra şi-şi construia o colosală legendă.
Toate aceste deplasări şi turnee le făcea alături de o blondină superbă. O femeie de vreo 30 de ani care se recomanda simplu: Elena Buzilă.

Sfârşit

Cavalerii Mesei Rotunde

Piesă de teatru într-un act despre globalizare

Actul 1

Era mare vânzoleală la spălător. Cavalerii îşi aranjau mustăţile, se spălau pe mâini, se dichiseau la oglindă. Erau de toate vârstele. Unii înalţi, cu muşchi verzi şi privirea iute. Alţii scunzi, cu muşchi albaştri şi vată-n urechi. Cu toţii îşi primeneau înfăţişarea, pentru că urmau să intre în sala de şedinţe.

Sala de şedinţe era o hală uriaşă, cu o masă rotundă la mijloc. O masă impunătoare, din lemn, la care încăpeau toţi cei trei mii de cavaleri. Nici astăzi nu se ştie de ce primul care luă cuvântul fu cavalerul Turandot Crăiniceanu. Un bărbat vesel, cu armură sidefie şi coif din oţel suedez. Când îşi începu spiciul, stătu până şi aerul condiţionat. Adică liniştea era mormântală.

Cavalerul Turandot Crăiniceanu: Sarcina noastră în viitoarea Europă este să facem musaca...Trebuie înlocuit astfel hamburgerul american...Aşa s-a hotărât la summitul cu globalizarea...S-a socotit că poporul român nu este în stare de altceva...

Cavalerul Desdemona Sălişteanu: Nu-i drept ca 23 de milioane de oameni să toace carne şi să cureţe cartofi pentru toată Europa...

Cavalerul Diderot Moştenescu: Recolta de carne a scăzut cu zece procente...Ce ştie Europa despre producţiile

noastre de carne şi cartofi sunt minciuni, pentru că aşa s-a obişnuit din totdeauna: să se mintă...

Cavalerul Fraţiijderi Simionescu: Tristă soartă pentru poporul nostru. Globalizarea asta putea să hotărască altceva pentru noi. Musacaua s-o fi făcut bulgarii, albanezii... Noi să ne fi ocupat doar cu deschiderea şi închiderea porţilor Orientului şi cu vămuirea produselor care trec...

Cavalerul Analugojana Stroescu: E o ruşine... Musacaua trebuie s-o facă altcineva, nu poporul român... Trebuie să protestăm prin cântece, proză şi dramaturgie...

Cavalerul Vitorialipan Ţarălungă: Şi prin filme, că cinematografia română...

Cavalerul Analugojana Stroescu: Aşa e... Şi prin filme... Trebuie făcute filme cu maşini de tocat stricate, cu carne mucegăită, ca să vadă Europa că numai prin cultură putem rezista...

Cavalerul Oedip Marinescu: Dar staţi puţin... Mai ştie cineva o reţetă corectă de musaca? Dacă totuşi protestul nostru prin cultură dă greş?

Cavalerul Vladţepeş Dănescu: Dacă nu reuşim prin cultură, vom deveni dizidenţi... Asta cu dizidenţa ne-a ieşit şi pe timpul comuniştilor... Securitatea a pregătit pe mulţi dintre noi pentru această postură...

Cavalerul Giselle Căruţaşu: Şi totuşi, eu zic să încercăm să facem o musaca gustoasă, să nu ne facem de râs...

Cavalerul Fraţiijderi Simionescu: Menirea noastră este alta, nu putem să ne transformăm în tocători de carne... E ridicol... Noi am dat Europei romanul „Desculţ"...

Cavalerul Mizerabilii Vişinescu: Da, dar spaniolii au dat America, nemţii pe Bach...

Cavalerul Fraţiijderi Simionescu: Prostii...

Cavalerul Giselle Căruţaşu: Şi totuşi, eu zic să încercăm să facem o musaca gustoasă... Să nu ne râdă lumea... În cadrul globalizării...

Cavalerul Fraţiijderi Simionescu: Tu să taci... N-avem nevoie de sfaturile tale...

Cavalerul Mitreacocor Albulescu: Jigodie ce eşti... Musaca să faci tu cu mă-ta...

Cavalerul Turandot Crăiniceanu: Să ştii, cavalere Giselle Căruţaşu, că dacă mai iei o singură dată cuvântul îţi punem masa rotundă în cap...

EPILOG

Lângă un abator uriaş şi o imensă stivă de cartofi cavalerul Giselle Căruţaşu face cea mai bună musaca din lume. Europa o îngroapă în comenzi. Pe margine, îmbarcaţi într-o Dacie 1300, cu romanul „Desculţ" sub braţ, cavalerii mesei rotunde râd de ea, o fură, o bârfesc, o discreditează. Să vedem până când. Vom reveni după pauză. Sau după final. Depinde ce va hotărî regizorul.

Sfârşit

Cele şase neveste ale lui Henric al VIII-lea

Piesă de teatru în două acte
despre concubinajul modern

Actul 1

Ferestrele palatului lui Henric al VIII-lea sunt puternic luminate. A fost zi de curăţenie generală şi truda este departe de a se fi terminat. Un sfârşit de februarie.
La parterul palatului, într-o cameră din aripa stângă cum te uiţi de la poartă, aplecate asupra unei albii imense, cele şase neveste ale lui Henric al VIII-lea spală rufe. Din când în când, câte una se depărtează de albie şi întinde pe o frânghie un obiect ciudat. Un samovar, o veioză, izmene. Pentru că se spală toate lucrurile din palat, nu numai rufăria intimă a iubitului lor soţ, Henric al VIII-lea.

Ludmila: Situaţia internaţională s-a deteriorat... Stăpânul şi iubitul nostru soţ va trebui să plece la război...

Anna: Vorbeşti ca o proastă... Mai bine vezi cum freci colereta aia, te spânzur dacă găsesc urme de jeg.

Sofia: Lasă, dragă, femeia în pace, colereta e neagră şi n-o să se vadă nimic... Zi, Ludmila, zi mai departe...

Ludmila *(plângând)*: Păi, situaţia internaţională s-a deteriorat şi vita asta de Anna nu mă lasă să spun...

Patricia: Stai să terminăm rufele, că-i dăm o mamă de bătaie şi-o atârnăm de frânghie... Zi, Ludmila, zi mai departe...

Ludmila: Păi, situaţia internaţională s-a deteriorat şi proasta asta, stearpa asta nenorocită de Anna nu mă lasă să povestesc...

Gloria: De ce nu laşi, fă, femeia să vorbească?

Anna: Ba o las, ba o las! Zi, idioato, ce-i cu situaţia internaţională? Ce te aia pe tine grija de situaţia internaţională? Hai, vorbeşte!

Ludmila: V-am spus eu că nu mă lasă...

Paula: Anna, dacă-ţi trag una... Las-o să zică... Poate e ceva cu situaţia asta internaţională şi noi nu ştim. Hai, Ludmila, vorbeşte odată...

Ludmila: Situaţia internaţională s-a deteriorat... Stăpânul şi iubitul nostru soţ va trebui să plece la război...

Intră valvârtej Henric al VIII-lea. Discuţia încetează brusc. Cele şase neveste nu îndrăznesc să ridice capul din albie. Îşi văd mai abitir de treabă, împroşcând încăperea cu clăbuci şi apă.

Henric al VIII-lea: Ia ascultaţi, fă, aici... Am primit o scrisoare... Lăsaţi dracului aia, că vă tai capul... Ascultaţi aici... *(Desfăşoară un sul de hârtie.)* Ascultaţi, fă... „Henricuţu' meu, tâmpitu' meu dulce. Te-am văzut alergând în cursa de opt metri şi inima mea s-a aprins. Aşa de tare s-a aprins că te-am căutat la vestiar şi ţi-am spus. Tu mi-ai zis de cele şase boanghine pe care le ai acasă şi de la care nu ai copii. Te iau şi aşa de bărbat. Tu poţi să nu dai ani de zile pe acasă, că-ţi fac la copii de n-o să poţi să-i duci. Acum că situaţia internaţională s-a deteriorat, vin diseară la palat să dormim împreună. A ta, dulcea Constance." ... Aţi auzit, boanghinele dracului? Am găsit în sfârşit femeia care trebuie. Ce credeaţi? C-o să stau după voi? Să pregătiţi pentru la noapte camera mare, cu baldachinul aurit...

Henric al VIII-lea iese, zăngănind din sabia şi fiarele de pe el. Cele şase neveste au lacrimi în ochi. Încetează brusc să mai spele. Se stinge lumina.

Actul 2

Un pat cu baldachin de aur, într-o cameră mobilată elegant. Două veioze cu picior, un televizor color. Ludmila, Anna, Sofia, Patricia, Gloria şi Paula, adică cele şase neveste ale lui Henric al VIII-lea, stau lipite de perete. În cameră intră Constance.

Constance: Bine v-am găsit, tutelor. Ajutaţi-mă să mă dezbrac, stăpânul nostru vine deîndată. După ce ieşiţi, să nu dea dracul să vă uitaţi pe gaura cheii, că vă...

EPILOG

Cele şase femei o înconjoară pe Constance. Urmează o mică vânzoleală. Trupul Constancei cade inert la pământ. Nevestele îl îndeasă sub masa televizorului. Apoi se dezbracă toate şi se urcă în pat. Trag cuvertura peste ele. Sting o veioză.

Cele şase neveste: Henriiiiic! Henriiiic! Scumpuuuuule!

Se aud paşi grei pe coridor. Se deschide uşa.

Sfârşit

Cenuşăreasa

Piesă de teatru într-un act despre importanţa cultivării pepenilor

Actul 1

Cenuşăreasa crăpase cu pumnul un pepene şi acum îl mânca. Zeama se întinsese pe masă. Femeia plescăia şi scuipa sâmburii spre o fereastră a barului. Geamul se spărgea şi de fiecare dată apărea prompt un meşter care-l punea la loc. Desigur că acest lucru costa foarte mult, dar Cenuşăreasa nu putea fi oprită din îndeletnicire. Pentru că era şi proprietara barului şi patroana geamgiului şi arendaşul imensului câmp pe care se cultivau lubeniţe.
Surprinzător, dar Cenuşăreasa nu era o femeie urâtă. Avea ţâţele mari, fistichii. Şuviţe de păr blond îi cădeau pe gâtul mov cu picăţele albastre. O privire inteligentă întregea figura unei femei de ispravă, arătoasă, cu nasul acvilin.
Clienţii barului Cenuşăresei beau ţuică de pepene, spuneau măscări şi se răsteau la proprietăreasă. Erau muncitori spanioli, mitraliori germani, cântăreţi italieni, curve albaneze, huni, povestitori slavi, teutoni, dogari, cosmonauţi belgieni, bancheri elveţieni, ciclişti greci, ieniceri turci, armata siriană, ciocli americani şi mulţi negri.

Tunarul Ja Pinto: Să ştii, cenuşăreaso, că produsele tale din pepene sunt foarte scumpe...Şi băutura şi încăl¡ţările făcute din coji...

Cenuşăreasa: Altul...

Scamatorul Bertolucci: Culturile tale de pepeni, sunt

împotriva bunului simţ. Prea sunt toţi verzi, prea au mulţi sâmburi...

Cenuşăreasa: Altul...

Othello: Ar trebui să te împuşcăm, pentru că ai acaparat toată industria ţinutului. Nu se mai poate creşte o capră, nu se mai poate semăna un ardei...

Cenuşăreasa: Altul....

Spărgătorul de Nuci: Când am venit aici mi-ai spus că punem un pepene, doi, strângem banul şi ne mutăm în Irlanda să bem o bere... Şi uite ce-am ajuns! O slugă...

Cenuşăreasa: Altul...

Don Quijote: M-am luptat cu morile, am făcut copii cu Dulcineea, dar aşa ceva n-am văzut...

Cenuşăreasa: Tu nu vorbi... Altul...

Ţiganiada: Pepenele ăla mare, ăla de 20 de tone, pe care-l creşteaţi pentru NASA, a dispărut aseară...

Cenuşăreasa: Să-l plătiţi...

Filiera Franceză: Ne riscăm viaţa cu embargoul ăsta... Trebuie să ne măreşti salariile sau să ne dai mai multe acţiuni...

Columbofilul ratat: Băutura n-are destulă tărie, asta-ţi reproşăm toţi...

Prizonierul englez: Eşti singura femeie de pe plantaţia de pepeni, trebuie mai multe...

Nobilul bulgar: Sunt numeroase nemulţumiri, Cenuşăreaso, nu mai putem continua aşa...

Stripteuza argintie: Fă ceva, lumea asta e beată, vorbeşte nicicum...

EPILOG

Stripteuza argintie avea dreptate. Nu numai că vorbele lâncezeau, dar deveneau şi incoerente. Tăria de pepene cherchelea rapid. Cenuşăreasa trebuia să pună din nou

stăpânire pe situaţie. Se îndreptă spre tonomatul din colţul barului. În încăpere se auzi instantaneu „Imnul Pepenelui" Tare şi melodios. Să fredonăm şi noi două strofe:

Un pepene pe creangă
Singur, singurel
Verde, înţelept şi manichiură
Să fi venit diriginta aseară
Să spună că n-am pedichiură

Atârnând pe creangă
Un pepene galben
Simplu, amandin şi căldură
Să fi venit dirigintele aseară
Să-i punem o altă dantură

Sfârşit

Cezar şi Cleopatra

Piesă de teatru agroindustrială într-un act

Actul 1

Cezar Stănescu din comuna Malu Spart, Sector Agricol Ilfov, îşi întindea pijamaua la uscat. Era un bărbat înalt, ajungea fără scară la frânghia de rufe. Părul blond îi cădea peste umeri, cămaşa roşie peste o pereche de iţari albi, iar iţarii se subţiau în nişte cizme maro de cavalerie. Din alea cu pinteni. Întindea pijamaua şi cânta. Printr-o crăpătură a gardului de lemn îl privea Cleopatra Vişinescu, fiica vecinilor. Dragostea dintre ei era atât de mare, încât Cleopatra nu mai trebuie descrisă.

Cezar: Dacă se mai umflă niţel apele Argeşului, punem barca şi fugim în Egipt...

Cleopatra: Da, Cezar, da...

Cezar: Acolo e cald, curge Nilul şi printre piramidele alea putem pune mai mulţi cartofi şi ridichi...

Cleopatra: Da, Cezar, da...

Cezar: Tacă-ţi gura, nu te băga... Facem agricultură serioasă acolo. Vindem ridichile şi cartofii mamelucilor de prin deşert şi cu banii construim Canalul Suez... Dar oare mamelucii ăia or fi având bani?

Cleopatra: Au, Cezar, au...

Cezar: Eu te iubesc mult, aşa că dacă-ţi dau una peste bot, o să sară maică-ta la mine... Taci din gură... Pe Suez trebuie să transportăm utilaje şi ne apucăm de industrie...

Vom fabrica mai întâi câteva burghie, ca să scobim piramidele, să vedem ce-o fi în ele şi, dac-o fi aur, să-l aducem în sat...

Cleopatra: Vai, cât te iubesc, Cezar...

Cezar: De la piramidele alea trebuie să aducem şi o mumie în sat... Pe cea mai mare...

Cleopatra: Cât de mult te iubesc, Cezar...

Cezar: Şi după ce ne căsătorim, stăm cu mumia pe verandă şi de câte ori trece primarul, poliţistul, ţărănistul, liberalul, preotul, ăla cu arhiva securităţii şi medicul ţipăm la ei şi n-o să ştie că noi am făcut-o, o să creadă că mumia... Ha, ha, ha...

Cleopatra: Vai, Cezar, vai, dar eu sunt măritată, iar ai uitat?

Cezar: Taci din gură, că te umplu de sânge... Seara, când vor da stelele şi luna, vom cânta împreună cu mumia o melodie... Una învăţată în deşertul stâncos, un cântec despre soare, recoltă şi cai...

Cleopatra: Sigur, Cezar, şi despre cai... Dar să fie şi despre salariu, măcar la refren...

Cezar: Vai, Cleopatra, vai cât de mult te iubesc...

Cleopatra: Şi eu, Cezar, şi eu te iubesc...

EPILOG

Într-o seară râul Argeş s-a umflat peste măsură şi a inundat comuna Malu Spart. Apele aduseră la mal o barcă. Din ea coborî o mumie elegantă, numai aur, briliante şi sclipici. Impozanta şi uluitoarea arătare căra în spate un sac plin cu monede de aur. Se auzea clinchetul lor. Din trei paşi uriaşa mumie ajunse în faţa casei lui Cezar. Bătu la poartă de patru ori, cum era înţelegerea.

Sfârşit

Cocoşatul de la Notre Dame

Piesă de teatru într-un act dedicată clopotarilor din Paris

Actul 1

Cocoşatul de la Notre Dame slujea clopotniţa bisericii cu acelaşi nume din Paris. Ce să spunem noi despre acest individ? Că infirmitatea îl făcea să nu depăşească un metru înălţime. Nici astăzi nu se ştie dacă s-a născut cu acest beteşug sau o epidemie l-a deformat pe viaţă. De epidemii de cocoaşe nu s-a prea auzit, aşa că prima variantă este mai bună. Dar clopotarul nostru nu este numai cocoşat. Este şi inteligent, are şi un auz foarte fin, umor şi dinţii albaştri. Acum când urcăm în clopotniţă ca să-i dăm bineţe, se aud hârtii foşnind. Cocoşatul de la Notre Dame citeşte o scrisoare. Pentru că suntem foarte apropiaţi, ne lasă să citim peste umărul lui:

„Dragă Cocoşatule"

Nu ţi-am mai scris de mult. Am fost ocupată cu recoltarea alunelor şi nucilor. Mi-a luat puţin timp, pentru că din Carpaţi au dispărut toate fructele, inclusiv cele de pădure. S-a furat tot. Să ştii că mi-e greu să mai rămân aici, fără alune şi nuci. În afară de câţiva hăbăuci din câteva sate muntene şi de niscaiva pescari de pe la gurile Dunării, în Carpaţi n-a mai rămas nimeni. Şi Bucureştiul e gol. Uniunea Europeană a deschis graniţele sărăciei din est. Se va căi amarnic. Soarele răsare în est prea devreme şi n-apuci niciodată să faci nimic. Nu poţi avea nici demnitate, nici comportament civilizat. Hm, tu ştii toate astea, ţi le-am mai

spus, dar acum mi-a ajuns cuţitul la os. Auzi tu, să-mi fure până şi ultimele alune şi nuci. Cocoşatule, ca să părăsesc definitiv meleagurile astea îmi trebuie nişte bani. Trimite-mi câţi poţi. Pe curând, Doina."

Noi: Înduioşătoare scrisoare, patetică chiar. Cine îţi scrie? Cine este Doina? Are un nume perfect românesc.

Cocoşatul de la Notre Dame: Este o veveriţă, prietena mea. Ne cunoaştem şi ne scriem de sute de ani. Are dreptate, cât timp se mai găsea ghindă, alune şi nuci prin pădurile Carpaţilor, se putea trăi.

Ludovic al 14 lea: De obicei, animalele astea mici sunt rezistente la mari calamităţi, la situaţii extreme, dar la furt...

Richelieu: Păcat, ne vom trezi la Paris cu o migraţie a acestor rozătoare...

Napoleon Bonaparte: În drum spre Moscova n-am trecut prin Ţările Române, acum îmi pare rău. Aş fi dat legi dure împotriva hoţiei şi balcanismului, împotriva dulciurilor...

Honore de Balzac: Corect. În Carpaţi nu se va putea face nimic niciodată, pentru că se mănâncă prea multe dulciuri.

Napoleon Bonaparte: În general, am sfinţit locurile prin care am trecut, iar acele locuri au intrat în Europa. Sudul continentului nu m-a atras.

Cocoşatul de la Notre Dame: Vorba multă, sărăcia omului. Cine are câteva mii de parai, să trimită prietenei mele?

Noi: Eu.

Mizerabilii: Şi eu.

EPILOG

Noi şi Mizerabilii ne-am dus la poştă să expediem dolarii. Cocoşatul de la Notre Dame s-a suit în clopotniţă. Urma să tragă clopotul, ca să anunţe iminenta invazie a veveriţelor asupra metropolei franceze.

Sfârşit

Cumnatul lui Eugen

Piesă de teatru într-un act, inspirată de realităţi cutremurătoare

Actul 1

Jocul de poker pe care-l patronam în fiecare sâmbătă aduna o grămadă de lume de toate soiurile: Huckleberry Finn, Tartuffe, Gagarin, Contele de Monte Cristo, Darclee, Ioana D'Arc, Veronica Se Întoarce, Cristofor Columb, Tony Blair, Ion Ressu şi Eugen Ungureanu.
Numai patru jucau, dar vorbea toată lumea. Se fuma şi se bea din belşug, se asculta mult Bob Dylan, se miza după posibilităţi.

Tartuffe: Aseară a spus la televizor că un avion al liniei KLM, un 707, s-a prăbuşit în Atlantic, provocând 240 de morţi... Perechi...

Eugen Ungureanu: Nu-i adevărat. Cumnatul meu, chirurg la Spitalul 23 August, a avut un avion de 20 de ori mai mare decât un Boeing 707 şi a căzut cu el în lacul Sovata, provocând trei sute de morţi... Trei valeţi...

Cristofor Columb: De pe catargul corăbiei mele, „Santa Maria", am văzut într-o dimineaţă o bucată de pământ atât de mare, că nu vă puteţi imagina şi, ce să vezi?, nu era decât Cuba... Plus un milion...

Eugen Ungureanu: Nu poate fi adevărat. Cumnatul meu, chirurg la Spitalul 23 August, a avut o corabie de 50 de ori mai mare decât „Santa Maria", cu care naviga în Marea Neagră, şi de pe catargul ei a văzut o bucată de

pământ mare şi neagră, de 2000 de ori mai mare decât ai văzut dumneata, şi nu era pământ, era petrol caucazian, drept care americanii şi turcii fac o conductă care să ducă ţiţeiul în Europa... Aşa să ştii... Plus două milioane...

Darclee: Eu cântam într-o zi Verdi, la Milano, şi un tip mi-a aruncat pe scenă o mie de parai. Mi-au prins bine, că mi-am plătit telefonul la care nu vorbeam... Tot perechi...

Eugen Ungureanu: Nu-i adevărat. Cumnatul meu, chirurg la Spitalul 23 August, cânta într-o zi la Paris, Londra, New York, München şi Moscova şi un tip a alergat de colo-colo prin lume şi i-a aruncat la picioare două milioane de parai, cu care a cumpărat un garaj... Ştiţi ce-a făcut din garaj?

Huckleberry Finn: Nu. Deschizi?

Eugen Ungureanu: A făcut cel mai mare spital din lume, echipat cu cel mai mare cuţit din lume, cu care el putea opera cele mai mari operaţii din lume, vă daţi seama? Nu merg.

Veronica Se Întoarce: Elisabeta Bostan a făcut un film cu Veronica, în care Dem Rădulescu juca fenomenal şi aşa am râs, aşa m-am distrat...

Eugen Ungureanu: Nu-i adevărat. Cumnatul meu, chirurg la Spitalul 23 August, a făcu un film mult mai cretin decât Veronica lui Zizi Bostan. Din filmul lui Zizi nu se înţelegea nimic, pelicula e de-o prostie rară, pe când din filmul cumnatului meu nu se înţelege absolut nimic, pentru că nici nu începe... Două ore stai cu ochii pe un ecran şi vezi cum Zizi Bostan predă nimic la catedră... E foarte interesant, foarte interesant. Dacă cumnatul meu nu se implica în cinematografia română, filmul românesc ajungea de căcat...

Ion Ressu: Bunicul meu, Camil Ressu...

Eugen Ungureanu: Ştiu ce vrei să spui, dar e un căcat pe lângă ce pictează cumnatul meu, chirurg la Spitalul 23

August. Are nişte peisaje cu verde, cu bleu de-ţi stă mintea-n loc...

Gagarin: Eu...

Eugen Ungureanu: Nu-i adevărat...

EPILOG

Într-o zi i-am cerut lui Eugen Ungureanu să ni-l prezinte pe cumnat.
Omul a intrat şi s-a aşezat pe un scaun. Plin de umor şi politicos, a sfârşit prin a ne acapara pe toţi. Nu, nu el era cel greşit, ci altcineva.

Sfârşit

Dacii

Piesă de teatru destul de veche, într-un act

Actul 1

Dacii spălau rufele la râu. Numai femei. Bărbaţii priveau şi discutau despre societate, politică şi comerţ. Aplecate puternic peste albia râului, femeile ofereau privirilor bărbaţilor câte un spate provocator. Masculii lăsau din când în când palavrele şi se contopeau cu muierile. Aşa se năşteau copiii de daci.

Ion Zilieru: Dacă luam ieri zalariul, mă duceam şi cumpăram brânză de la Vizuină.

Zinedine Zidane: Bine făceai, au brânză de viezure şi e din viezure de anul acesta, nu de anul trecut.

Vasile Zărnescu: Dar la Vizuină e-nchis. I-a găsit controlul financiar cu brânză în lipsă şi le-a închis şandramaua...

Gh. Vărzaru: Au să facă dacii zaveră. Păi, cum să-nchizi Vizuina? Acolo se adunau şi dosarele de la informatori...

Zinedine Zidane: Ce cur are Zoe, vedeţi? Eu mă duc pân' la apă...

Gh. Vărzaru: E o idee nescrisă a Vizuinii. N-ai voie s-o închizi. Unde mai turnăm?

Ctin Zimnicea: Aud că cei din zuzul apei au inventat mazărea. Cei din Nord, din Zizin...

Ion Zilieru: Am auzit. E lucrul dracului cu mazărea asta, o inventezi, dar ce faci după aia cu ea?

Vasile Zărnescu: Cum ce faci? Înşiri boabele pe nişte sârme, le bagi într-un cadru de lemn şi inventezi abacul. Ştiind că ai abac, toată lumea vine la tine să numere, să socotească.

Zinedine Zidane: Aşa e. După care toată viaţa nu mai faci nimic, nici generaţiile următoare. Ce cur are Zina, vedeţi? Mă duc pân' la apă.

Vasile Zărnescu: Aş mânca o varză cu mânz. Vouă nu vă e foame?

Contele Zidaru al II-lea: Bă, da' voi de ce nu cântaţi? Am fost prin multe locuri, toate popoarele cântă.

Gh. Vărzaru: Păi, ne-a luat Burebista vinul, cum să cânţi fără Chardonayul din podgoria „Zori de Zi"?

Contele Zidaru al II-lea: Cum, cum? Numai beţi puteţi să cântaţi? Veţi rămâne în istorie ca un popor care nu cântă nimic, şi nu este în regulă...

Zinedine Zidane: Şi ce-i cu asta? Uite ce muieri avem!

Contele Zidaru al II-lea: Dacă nu e vin, puteţi cânta la mazăre, la frunză, la nai. Cântaţi, de exemplu, melodia aia: „Cine-a pus mazărea-n drum", dar cântaţi-o tare, să vă ştie lumea, să vorbească de voi. Altfel ieşiţi din istorie...

EPILOG

Contele Zidaru al II-lea, un nobil dac călător, dispăru înspre Zarmizegetuza. Dacii îl priviră o bucată de timp. Ce-o fi vrut să spună? Luară apoi câte un bob de mazăre şi încercară să cânte. Nu ştiau cum. Nu ieşea nici un sunet.

Sfârşit

Desdemona

Piesă de teatru turistică într-un act

Actul 1

Desdemona curăţă varză. Era la masa de sub nuc a bucătăriei de vară. Ce muiere, ce privire, ce trup. Folosea un topor, o varză uriaşă şi-un fund de lemn. Ce istorie şi cu femeia asta. Venise în Dacia amăgită de nişte prospecte turistice. Era vorba acolo de un popor harnic şi vesel, de o Deltă magnifică, de munţi, de Mioriţa, de cântece şi mititei, de litoral şi ospitalitate. La faţa locului nimic din toate astea. Dădu în schimb de Zamolxe. Un dac tânăr, înalt, cu fular roşu şi o cămaşă subţire de in. Se iubiră la prima vedere. Zamolxe avea casă, păşune, viţă-de-vie, un bursuc, varză şi nuci. Se luară imediat.
Desdemona toca acum carne. Făcea cocoloaşe mici şi le punea în foile de varză. Sarmalele erau mâncarea favorită a bărbatului său. Pe poartă intră Zamolxe. Din privirile lui se înţelegea că discuţia va fi gravă, deslușită, la obiect.

Zamolxe: Aşa nu se mai poate, Desdemona. Dacii trăiesc de pe o zi pe alta şi nu-i normal. Azi mănâncă peşte, mâine nu. Mâine vânează căprioare, azi nu. Poimâine cultivă morcovi, răspoimâine îi mănâncă iepurii. Azi fac dragoste cu nevasta, mâine nevasta face dragoste cu privatizatul din colţ. Mâine fac export de făină, poimâine nu vor avea cu ce să facă pâine. Azi fac trafic cu carne vie, mâine la fel, că s-a dus vestea în toată Europa că muierile dace sunt cele mai

mişto şi cele mai ieftine. Aşa trec anii. Dacii vor trăi de pe un an pe altul. Într-un an vor avea clauza de naţiune favorizată, în altul nu. Aşa se va instaura eterna sărăcie din Carpaţi.

Desdemona: Nu mai fi amărât, dragul meu. Mă gândeam să ne tapetăm dormitorul cu blană verde.

Zamolxe: Ai înnebunit? De unde atâta blană verde? Ne trebuie o sută de metri pătraţi. Şi-apoi, nici un animal răpus la vânătoare nu are blana verde. Ce te-a apucat?

Desdemona: Verdele mă excită, îmi dă fiori. Uiţi că trebuie să facem un copil, ca să perpetuăm specia?

Zamolxe: Ce-i cu tine, femeie? Ţi-ai pierdut minţile? Eu vreau să emancipez poporul ăsta, vreau să interzic furtul de zmeură, să formez din oamenii ăştia un scut al Europei, ca să nu treacă spre Viena şi Paris barbarii...

Desdemona: Pe scut îşi fac toţi nevoile... Dacă ştiam că eşti atât de idiot nu te luam de bărbat...

Zamolxe: Nu te mai înţeleg. Brusc eşti meschină, măruntă şi fără viitor. Te credeam altfel. Poporul meu va juca Europa pe degete. Nu te las să te amesteci, veneticii nu au ce căuta în Carpaţi. Voi înainta divorţul săptămâna viitoare...

Desdemona: N-ai decât, cretin potentat. E prima discuţie pe care o avem de-a lungul a 30 de ani de căsnicie şi în loc să ne bucurăm de vorbe, de înţelegere, se dovedeşte că suntem doi străini. Pe tine te fute grija de poporul tău... Inutil...

Zamolxe: Da, şi să nu mă faci inutil, că-ţi crăp capul...

Desdemona: Tu vrei să fii scutul unei Europe care nu te vrea...

Zamolxe: Da, şi de unde ştii tu că nu mă vrea, că-ţi storcesc mutra...

Desdemona: Sub un scut nu se formează nici o cultură, să ştii. Capul tău este plin de himere. Iar zmeura se va fura tot timpul, hoţia n-o poţi opri...

Zamolxe: Ce te priveşte? N-o oprim, dar o exportăm...

Desdemona: E grav ce se întâmplă între noi. Eu nu mai continui, altfel cine ştie ce vor mai scrie ziarele de mâine dimineaţă...

Zamolxe: Nenorocito! Diseară, pe întuneric, am să te snopesc în bătaie. Două mii de cucuie am să-ţi fac, cinci coaste am să-ţi rup şi am să te agăţ de cireşul din fundul curţii. Cum am putut să trăiesc cu tine? Nu ştiu cum am putut. Auzi tu, să facem copii într-o camera verde... Auzi tu, auzi...

EPILOG

Zamolxe o luă spre poartă. Desdemona lăsă toporul, varza, carnea şi fundul de lemn. Întinse mâna şi-şi luă mitraliera de pe o creangă a nucului. Îşi ochi bărbatul şi apăsă pe trăgaci. Zamolxe muri instantaneu într-o baltă de sânge.

Sfârşit

Deşertul tătarilor

Piesă de teatru într-un act despre viaţa în deşert a tătarilor

Actul 1

Deşertul era despărţit în două de un geam. Unul colosal, mare, nemărginit, nu aşa cum avem la bucătărie sau la baie. Un geam făcut din sticla cea mai bună, captură de război de prin ţările cu bogată tradiţie în sticlărie. Seara veneau tătarii şi se aşezau pe nişte banchete joase, de o singură parte a uriaşului panou incolor. Stăteau ore întregi şi priveau nesfârşita întindere de nisip. Nici azi nu se ştie de ce o făceau, de ce după bătălii nasoale, după morţi lăsaţi pe câmpii străine se adunau aici şi-şi spuneau păsurile, îşi chemau zeii sau îşi treceau în revistă speranţele şi viitorul.

Tătarul Teleorman: După ce cucerim Europa, mă retrag aici şi-mi fac o căsuţă... Uite-acolo, după brazii ăia maro...

Tătarul Singapore: Deşertul îţi joacă feste, nu-i nici un brad, iar Europa n-o vom cuceri niciodată...

Tătarul Sumatra: După ce dăm prin foc şi sabie Parisul şi Madridul, mă retrag şi eu după dunele alea albastre şi-mi fac un castel... O să am bani să cumpăr vreo 50 de hectare de deşert...

Tătarul Singapore: Sunt iluzii optice acolo unde vezi dune albastre, deşertul e păcătos, îţi ia minţile... Şi-apoi, ce-ai cu Parisul, de ce tot timpul trebuie să cucerim locuri civilizate şi nu nişte pustietăţi pe care să le civilizăm noi?

Tătarul Barbăalbastră: Tu, Singapore, să taci. N-ai nici vârsta, nici căderea şi nici nu ştim de ce sex eşti, ca să emiţi judecăţi de valoare...

Tătarul Mehedinţi: Voi devaliza tezaurul regal din Londra sau vreo bancă americană din Chicago şi cu banii îmi fac cel mai mare lac din deşert... după care îl închiriez pe parcele...

Tătarul Lohengrin: Eu îmi fac o păşune...

Tătarul Piersic: Eu, un circuit de formula unu...

Tătarul Beatrice: Eu îmi fac un deal, o cârciumă şi-un funicular...

Tătarul Roşu: Important e să plouă mult şi să putem înverzi deşertul...

Tătarul Galben: Esenţial este să trecem dincolo de zidul acesta incolor, pe care l-au ridicat strămoşii noştri... După cum vedeţi, deşertul este numai în partea cealaltă...

Tătarul Singapore: Bine că ajungeţi la vorba mea şi că începe să vă preocupe zidul... Ar fi bine ca între năzuinţele noastre şi realizări să nu fie nici o barieră...

Tătarul Negru: Termină, Singapore, iar începi cu diferenţele de cultură şi de civilizaţie şi n-am chef... Vom încerca să facem cum spui, dar nu ne mai freca ridichea...

Tătarul Lohengrin: Am putea sări zidul acesta incolor, nu pot fi mai mult de 50 de metri înălţime...

Tătarul Roşu: Imposibil, boule, un cuvânt dacă mai scoţi, îţi tai limba...

Tătarul Singapore: Vorbim degeaba, trăim în alt timp, iar zidul este numai în mintea noastră...

Tătarul Negru: Te-mpuşc, Singapore, te-mpuşc...

Tătarul Singapore: N-ai decât, asta nu rezolvă situaţia... Deşertul simbolizează neputinţa şi nefericirea tătarilor, lipsa de blândeţe şi de orizont, lipsa de cultură, informaţie şi stoicism... Eu îmi iau calul şi dispar, n-aveţi cum să înţelegeţi acum ce vă spun, n-aveţi cum... La revedere, tătarilor...

Tătarii: Drum bun, Singapore, drum bun...

EPILOG

Deasupra zidului incolor apăru barza care aducea copii tătarilor. De-o parte a uriaşului geam se întindea deşertul. De cealaltă parte, o grămadă de oase umane amintea de-o adunare, de locul în care mai multe mii de tătari făcuseră popas înainte de a escalada zidul. Moartea îi prinse în cele mai ciudate poziţii.
Barza avea cu ea doi copii. Erau tinerii tătari Muntenegru şi Timişoara. Trebuiau lăsaţi undeva. Pasărea îşi înfoie aripile, scrută orizontul şi se luă după Singapore.

Sfârşit

Don Carlos

Piesă de teatru într-un act despre viaţa imposibilă a maurilor

Actul 1

Don Carlos era un moş prăpădit. Numai gura era de el. Şi averea. Pusese la bancă un milion de dolari şi trăia din dobânzi lunare. Nu era rău. Depusese banii pe când avea 70 de ani, iar acum la 140 mai ciugulea o rentă babană. Altfel isteţ bătrânul, şugubăţ, avar şi plin de înţelepciune. Era înalt, corpolent, cu ochi negri.
Avea o moşie mare la marginea oraşului Triest. Domeniul cuprindea un deal, două fluvii, popoare migratoare care jefuiau din când în când Europa, vulturi, culturi de cartofi şi mazăre, ştia că mazărea făcea floare roşie şi asta-i plăcea lui cel mai mult, o fabrică de statui care fabrica numai ecvestre cu el în diferite bătălii, corpuri de clădiri inutile, miniaturi din bronz ale turnului Londrei, ale baletului Crazy Horse, al Muzeului Satului din Bucureşti şi, undeva la sud, un port la Adriatică.
Pe această colosală proprietate muncea un singur om. Un maur de prin părţile Târgovişţei, oraş din Ţara Românească, ţară pe care.Don Carlos o vizitase în secolul trecut şi de unde cumpărase şase mauri. Nu mai trăia decât Ion Mărgelatu.

Electra: Don Carlos, maurul şi-a făcut datoria, maurul poate să plece...

Don Carlos: Rămân singur, Electra, şi nu mă pot descurca...

Electra: Mai bine singur decât cu acest hoţoman... De-o sută de ani te fură continuu. Mă mir că mai curge apa, că cintezoii îşi mai fac cuiburi în pădurile tale, că în port mai intră corăbii să facă negoţ, că în păduri mai vin haiduci cu prăzi nobiliare, că televiziunile mai au emisiuni, că fragii mai sunt roşii.... Tare mă mir...

Don Carlos: Păi, toate astea merg din cauza Europei... Sunt asistat...

Electra: Aşa că, Don Carlos, goneşte-l pe maur... Dă-i salariul pe cinci ani şi fă-i vânt spre Africa, de unde a venit...

Don Carlos: E din Balcani, n-are nici o legătură cu continentul negru...

Gânditorul de la Hmangia: Fă-i lichidarea, şi-a făcut datoria, poate să plece...

EPILOG

Don Carlos îi duse lichidarea maurului. Acesta se înfurie. Deşi cotcodăceau păsările, deşi ursul Muşat ieşea la piaţă cu zmeură proaspătă, iar albinele tricotau un nou fagure, cei doi se luară la bătaie. Mai întâi, cu pumnii, cu picioarele, iar mai apoi se strânseră de gât. Don Carlos fu mai tare. Printre horcăieli şi blesteme din gâtul lui Mărgelatu ieşi un porumbel. Era din ăla, voiajor, care ducea de colo colo răvaşe. Don Carlos desprinse scrisoarea din ghearele păsării şi citi stupefiat, în timp ce maurul din Carpaţi îşi dădea ultima suflare:
„Fă, Crizantemo, fă,
Moşul s-a prins. I-a spus Electra că nu sunt maur, ci ţigan din părţile Târgovişţei. Bun. Asta înseamnă că gata ciordeala. Îmi spui că să mai trimit, dar după calculele mele suntem oameni făcuţi. Ce-ai făcut cu tonele de haine, medicamentele, mierea, cocorii, caii, aparatura şi banii pe care ţi-i tot trimit de zeci de ani buni? Ce-i acolo la tine?

E sac fără fund? După socotelile mele, cu tot ce ţi-am trimis puteai să cumperi toată Târgovişteа, puteai să-ţi faci castele cu tablă de Galaţi, puteai să-ţi faci o împărăţie. Bag sama că totul se duce aiurea. Nu mai pot fura multă vreme, Europa, Electra, Don Carlos şi Gânditorul de la Hamangia sunt cu ochii pe mine. Pe boul ăsta, ultimul, nu ştiu cine dracu' l-a mai adus la Triest. Mă rog, am să-l omor mâine seară.

Fă, Crizantemo, fă, te-am lăsat c-un copil şi acum ai 24. Nu pot să fur pentru toţi. Mă-nţelegi? Nu pot să fur pentru toţi. Pe măsură ce se măreşte câte unul trimite-i la mine. Le găsesc eu o slujbă pe-aici, prin vest.

Diseară Don Carlos îmi va aduce lichidarea. Eu mă voi supăra şi ne vom lua la bătaie. Moşu-i mai tare, are mai mulţi bani. Mă va sugruma şi va intercepta scrisoarea către tine. Aşa că ţine-te bine, ai grijă ce faci. Sper că din tot ce-am furat şi trimis ai avut grijă să pui ceva de-o parte pentru înmormântare. Altfel e nasol şi nu ştiu dacă ibovnicul tău o să-ţi dea vreo lăţcaie. Te las, mă strânge moşul de gât, aşa că ai grijă de tine, fă, Crizantemo, fă.

Al tău, Ion Mărgelatu, Triest, 18 septembrie 2000."

Sfârşit

Dramaturgul Dada Bercovici

Piesă de teatru realistă în două acte

Actul 1

Dramaturgul Dada Bercovici este aşezat la un imens birou dintr-un lemn oarecare. În momentul ridicării cortinei, dramaturgul Dada Bercovici caută ceva într-unul din numeroasele sertare ale impunătorului mobilier. Scenograful spectacolului trebuie să aibă grijă ca sertarele biroului să fie foarte încăpătoare, întrucât pe parcursul piesei, nu se ştie de ce anume are nevoie personajul principal. În încăpere mai pot fi o lampă, o bibliotecă, doi, trei taburete. Nu mai mult.

Directorul Teatrului Naţional al Armatei din Moscova: Maestre, vrem să ne scrieţi o piesă de teatru din care să reiasă că noi vrem pacea lumii şi că în timpul acesta noi nu bem nimic... Poa' să fie şi cu femei...

Dada Bercovici: Da, da...

Directorul Teatrului Naţional al Armatei din Beijing: Maestre, vrem să scrieţi o piesă cu nişte submarine care transportă orez... Apa să fie adâncă şi de nepătruns... Aşa, aşa... Ajunge un personaj feminin, că pe urmă dăm de bucluc...

Dada Bercovici: Da, da...

Directorul Teatrului Naţional din New York: Maestre, ne trebuie o piesă... aşa... cum să zic... cu femei, ceva spaţiu, cosmos adică, un saxofon şi două pistoale... Fără pistoale nu ajungem la nici un rezultat...

Dada Bercovici: Da, da...

Directorul Teatrului Naţional al Armatei din Tokio: Am vrea o piesă în care soarele să stea numai deasupra Japoniei... Să mai fie p-acolo o pagodă, o sabie, un soldat JVC...

Dada Bercovici: Da, da...

Directorul Teatrului Naţional al Armatei din Bucureşti: Am vrea o piesă să mergem cu ea la Paris, să ne luăm blugi de-acolo... Dacă se poate cu vreo trei milioane de personaje...

Dada Bercovici: Da, da...

Actul 2

Dramaturgul Dada Bercovici nu scrisese în viaţa lui nici o piesă de teatru. Era o confuzie. Cea care scrisese cu adevărat, dar nu publicase niciodată, era o mătuşă de-a lui care stătuse la acelaşi birou. Bătrâna mâzgălise de mult o piesă despre Spartacus care părea să zacă şi acum în sertar. Trecuseră anii, dispăruse piesa, rămăsese porecla. Spactatorii vor ieşi din sală nemulţumiţi.

Sfârşit

Eva Braun
sau Adevăratul sfârşit al lui Hitler

Piesă de teatru tristă în două acte

Actul 1

În bunker este linişte. Suntem într-o încăpere de 50 mp., mobilată simplu, auster: o masă de 24 de persoane, o sobă, câteva rafturi. Din loc în loc, pe pereţi, cu litere de o şchioapă, citate din „Mein Kampf".
Singură în bunker, Eva Braun taie lemne. Este o femeie solidă, mânuieşte toporul cu dexteritate. Lemnele despicate, cad aiurea pe covor. Eva Braun le adună şi le bagă în sobă. Focul arde cu zgomot. Intră şi Hitler. Este un bărbat scund, cu o mică mustaţă sub nas.

Eva Braun *(cântând)*: Suzana, Suzana, unde ai răcit
Suzana, Suzana, unde ai citit
Suzana, Suzana, noi ne-am
rătăcit...

Hitler: Eva Braun, mi-ai călcat pantalonii?
Eva Braun: Da, Dolfi...
Hitler: Eva Braun, ce-ai gătit la prânz?
Eva Braun: Pilaf, Dolfi...

Eva Braun scoate din sobă farfuria cu pilaf aburind. Intră generalul sovietic Kozîrev.

Kozîrev: Eva Braun, ai pus otrava în pilaf?
Eva Braun: Da, să trăiţi...

Generalul sovietic Kozîrev iese.

Hitler: Eva Braun, ai pus otrava în pilaf? Nu vreau să mor de mână străină...

Eva Braun: Da, Dolfi...

Hitler mănâncă şi moare instantaneu. Îi cade capul pe masă. Eva Braun sparge ultimul butuc. Se stinge lumina.

Actul 2

Suntem în grădina unui bunker din inima Berlinului. Se aud tunuri, avioane în picaj, mitraliere, tot felul de arme automate. Grădina este mobilată simplu, auster: doi-trei salcâmi, un brad, o masă de 24 de persoane, o sobă şi un raft. Din loc în loc, bătute în cuie pe copaci, tăblii cu citate din „Mein Kampf".
Singură în grădină, Eva Braun taie lemne. O face cu o uşurinţă de invidiat. Despică buturugi babane dintr-o lovitură, bagă totul în sobă. Focul arde cu zgomot. Intră Hitler. Este un bărbat scund, cu o mică mustaţă sub nas.

Eva Braun *(Cântând)*: Suzana, Suzana, unde ai dormit
Suzana, Suzana, te-am căutat
Şi nu te-am găsit
Fir-ai tu a dracului...

Hitler: Eva Braun, mi-ai călcat paltonul şi pălăria?

Eva Braun: Da, Dolfi...

Hitler: Eva Braun, ce-ai gătit la prânz?

Eva Braun: Fasole uscată, Dolfi, cu salată de castraveţi muraţi...

Eva Braun scoate din sobă farfuria cu fasole şi castraveţi aburind. Intră generalul american Woodstock.

Woodstock: Eva Braun, ai pus otravă în fasole?

Hitler: Da, a pus...

Eva Braun: Da, excelenţă...

Generalul american Woodstock iese.

Hitler: Eva Braun, ai pus otrava în fasole? Nu vreau să mor de mână străină...

Hitler mănâncă şi moare instantaneu. Îi cade capul în mâncarea de fasole. Eva Braun sparge ultimul butuc. Vântul şuieră prin grădină. Se aud înaintând armatele sovietice. Se stinge lumina.

EPILOG

Eva Braun, cu toporul pe umăr, trece printre rândurile de spectatori. Plânge. Starea se transmite şi în sală. Începe o văicăreală cumplită.

Sfârşit

Femeia îndărătnică

Piesă de teatru într-un act despre importanţa scorpionilor

Actul 1

Femeia îndărătnică creştea scorpioni. Mulţi. Dacă cerul era tot timpul albastru, apele râului galbene, frunzele duzilor roşii, iar iarba mov, apoi să ştiţi că scorpionii erau cu miile. Erau atât de mulţi şi de diferiţi că femeia îi ştia pe toţi. Femeia îndărătnică era acum în bucătărie. Gătea pentru scorpioni. Era o blondă înaltă, cu urechile mari. Mesteca într-un ceaun enorm şi cânta:

Iubire, bibelou de porţelan
Cu toporul gâtul o să ţi-l tai
Iubire, bibelou de porţelan.

Când mâncarea fu gata, femeia îndărătnică apucă imensul recipient de urechi şi se îndreptă spre curtea cu scorpioni. S-o urmărim şi noi.

Scorpionul Vasile: Ai pus carne? Ai pus şi zarzavat?

Regele Scorpionilor: A pus. Să ştii, femeie, oricum te-ai numi, că dacă nu te îndărătniceai să creşti porci şi găini, acum nu ne-ai fi avut pe noi, aşa mulţi şi uniţi...

Scorpionul Muşat: Ce-am vorbit aseară s-a rezolvat. Am săpat galerii şi-am ajuns în apartamentul omului tău. Vorbea cu unul la telefon de ecologie, înţelegere şi alte prostii. L-am sfârtecat pe loc...

Regele Scorpionilor: Să ştii, femeie îndărătnică ce eşti, că băgăm zâzanie peste tot unde trecem, aşa cum ne-ai

spus... Lăsăm în urmă numai bătăi, flăcări şi inundaţii... Aşa cum ai prevăzut, în câţiva ani vei fi stăpâna planetei...

Scorpionul Daniel: Haosul pe care-l întreţinem este benefic pentru rasa umană... În curând va dispărea...

Scorpionul Andrei al III-lea: Construcţia faraonică pe care ţi-o construim pe insula Vulturilor Aurii este gata... Te poţi muta...

Scorpionul de Cleştar: Am cărat acolo tot aurul din lume... Tot argintul, tot tabloul lui Mendeleev...

Scorpionul Nisipurilor: Vei domni singură peste toată planeta, aşa cum ţi-ai dorit... După părerea mea însă, trebuia să-ţi păstrezi şi-un mascul, pentru sămânţă...

Regele Scorpionilor: Bună tocană ai făcut, bună de tot...

Scorpionul Daniel: Salata e bună, albastră şi n-are oţet...

Scorpionul Visător: Nimeni nu găteşte ca stăpâna noastră cea îndărătnică... Că dacă s-ar fi hotărât să crească oi, n-am fi existat...

Regele Scorpionilor: Mă gândesc, stăpână, să radem de pe pământ şi Zidul Chinezesc şi Pentagonul...

Scorpionul Măcelar: Şi Turnul Effel, şi cărţile...

Scorpionul Ioana: Şi penisurile şi tot ce înseamnă mascul...

Scorpionul Acordeon: După care să compunem o melodie din care să se audă numai cleştii noştri...

Regele Scorpionilor: O melodie frumoasă, stăpână, pe care s-o cântăm cu toţii în asfinţit...

Scorpionul Vasile: Mai adu de mâncare, femeie, nu ne-am săturat...

EPILOG

Femeia îndărătnică era mulţumită. Scorpionii gândeau şi îşi făceau treaba corect. Cu ajutorul lor avea să ajungă

stăpâna planetei. Mai umplu o dată imensul ceaun cu tocană. La vederea tonelor de haleală, din piepturile uriaşelor gângănii izbucni o melodie cutremurătoare:

Femeie îndărătnică, te iubim
Cu topoare şi cleşti construim
Planeta iubirii şi-a dragostei
Vai, cât de mult te iubim.

Sfârşit

Fraţii Jderi

Piesă de teatru istorică într-un act

Actul 1

E sâmbătă şi fraţii Jderi fac baie. Cada este o construcţie monumentală, cu arhitectură îndrăzneaţă pentru perioada în care ne aflăm. Are 20 000 de metri cubi şi se întinde pe două hectare. Este atât de mare pentru că fraţii Jderi fac toţi odată baie şi sunt 60: 43 de femei şi 17 bărbaţi.
În mijlocul căzii este un stâlp de beton fixat în podeaua uriaşului recipient de un inginer constructor italian. Pe stâlp, la suprafaţa apei se află un săpun circular de două tone. Fraţii Jderi, aşa goi cum sunt, se freacă de săpun într-o ordine absolut întâmplătoare, după care se clătesc zgomotos. În sâmbăta asta, pentru 58 din fraţii Jderi baia durează mai puţin. 48 sunt chemaţi de treburi urgente la oraş, 10 pleacă la război, pentru că, din când în când, fraţii apără hotarele Moldovei de turci. În cadă au rămas Jder 49, un bărbat de 45 de ani, din care doi de prizonierat la Istanbul şi Jder 60, cel mai mic dintre fraţi, care în momentul desfăşurării acţiunii noastre are 12 ani.
E linişte, clipocitul apei, zgomotul asurzitor al unui prosop care şterge coapsele Mariei, sora Jder 30.

Jder 49: Ce ţâţe a făcut Maria... Şi când te gândeşti cu ce plecase la Istanbul...

Jder 60: Bădie, mai bine-mi povesteşti cum a fost la Podul Înalt...

Jder 49: Bă, Ionuţ, îţi stă mintea numai la bătălii şi războaie... Află că n-a fost atât de palpitant...

Jder 60: Şi, totuşi, bătălia a rămas în istorie... Turcii au fugit umiliţi... Şi-apoi, de-acolo ai venit cu Mercedesul, ştie toată lumea...

Jder 49: E-adevărat, dar era un Mercedes pentru care a trebuit să car 200 kg de rulmenţi de la Bârlad... Cum să-ţi spun...

Jder 60: V-aţi bătut... A curs mult sânge...

Jder 49: Sânge a curs la graniţă, unde a trebuit să stăm două zile... Abia după aceea a început bătălia... Acolo, în bazar...

Jder 60: Extraordinar, bădie, extraordinar... şi armele? Cu ce eraţi înarmaţi?...

Jder 49: Cu brelocuri, râşniţe germane, rulmenţi, aşa cum ţi-am mai spus... bidoane de plastic, danturi false, fântâni arteziene...

Jder 60: Fântâni arteziene? V-au lăsat să le treceţi, numai pentru bătălie?...

Jder 49: Păi, ce, le-au găsit?

Jder 60: Şi? Zi mai departe, bădie...

Jder 49: Am ajuns în bazar şi-am scos totul din teacă, de sub banchetele autocarelor şi-am năvălit... Alah, Alah, strigau turcii... Alah, Alah, ... Noi, nimic, după ei, să ne dea banii pe produse... Aşa că am tăiat în neştire...

Jder 60: Extraordinar, bădie, extraordinar... Crezi c-am să apuc şi eu o asemenea bătălie? Măria-Sa ce-are de gând? Trebuie că ştii foarte bine...

Jder 49: Apuci, apuci... Istoria se repetă... Ce ţâţe are Maria asta... Observi?...

Jder 60: Observ, bădie, observ...

EPILOG

Pe marginea căzii, 46 000 de ostaşi moldoveni priveau spectacolul propus de sora Jder 30 Maria. S-a şters cu prosopul şi acum, aşa goală cum e, face exerciţii la paralele.

Sfârşit

A 12-a noapte

Piesă de teatru în două acte despre unele dorinţe ascunse ale oamenilor

Actul 1

Primele 11 nopţi n-a fost aşa mare vânzoleală în magazia de la marginea oraşului Lyon. Abia în a 12-a lucrurile au căpătat o turnură ameninţătoare. Atunci milioane de oameni şi animale năvăliseră în uriaşul hangar care însă, într-o asemenea împrejurare, era să se prăbuşească. Dar despre ce este vorba?

Cea mai mare magazie a oraşului Lyon măsoară 5 km lungime, 1 lăţime şi 20 înălţime. Aici s-au prezentat acum 12 zile fraţii Karamazov arătând paznicului că au închiriat hardughia pentru o acţiune ce avea să ţină fix 12 nopţi. Bătură în uriaşa poartă de metal a stabilimentului următorul anunţ: „Timp de 12 nopţi legalizăm toate obiectele din marsupii." Vestea făcu înconjurul oraşului şi Europei. Iar dacă în primele 11 nopţi doritorii se prezentară în număr mic, în cea de-a 12-a fu o adevărată invazie. Instalaţi la un birou în mijlocul magaziei, fraţii Karamazov înregistrau cele mai diverse, uluitoare şi inutile obiecte din lume, cărate de oameni şi animale nu se ştie încotro şi de ce. În cea de-a 12-a noapte coada se întinsese pe 300 de km.

Fraţii Karamazov: Următorul...

Fraţii Jderi: Sunt fraţii Jderi...

Fraţii Karamazov: Ce ai în marsupiu?

Fraţii Jderi: Am un album de fotografii cu Ştefan cel

Mare, câteva spade ruginite, şuruburile unei armuri de mult pierdute, coifuri, zăbale, scările unui bazin de ciment în care obişnuim să ne scăldăm...

Fraţii Karamazov: Ajunge, următorul...

Contele de Monte Cristo: Sunt Contele de Monte Cristo....

Fraţii Karamazov: Şi ce ai în marsupiu?

Contele de Monte Cristo: Am o scrisoare de la Mercedes, un tablou în ulei cu două ţărănci la cules, un album de fotografii cu fraţii Jderi şi cu Ştefan ce Mare...

Fraţii Karamazov: Ăsta l-ai şutit de la fraţii de dinainte... Următorul...

Ursul Polar Marinescu: Sunt ursul polar Marinescu, trăiesc numai în gheţurile alea...

Fraţii Karamazov: Şi ce Dumnezeu cauţi aici? Ai ceva în marsupiu?

Ursul Polar Marinescu: Am o pastă de dinţi, un fierăstrău electric, o crosă, câteva danturi false, nişte ciorapi de damă...

Spartacus: Eu sunt Spartacus şi am în marsupiu o declaraţie a drepturilor omului, un ceas, două verighete ale unor foste soţii, un lanţ de bicicletă...

Ali Baba şi cei 40 de hoţi: Eu am câteva tone de bijuterii, că marsupiul meu e mare, aşa m-am născut... Apoi o chiuvetă şi-un grajd...

Vulpea Daniela S.: La noi în pădure nu preă găseşti mare lucru, totuşi am reuşit să-mi pun în marsupiu două perechi de aripi de care nu m-aş despărţi nici moartă, pentru că mă ajută la vânătoare... Când mă prinde câte unul în coteţul de găini, mi le pun şi p-aci ţi-e zborul... Ha, ha, ha....

Piţigoiul Stamate Rădulescu: Deşi suntem păsări foarte mici, marsupiul nostru este foarte mare... Eu car o trotinetă, un clasor, o fereastră deschisă, un zăvor, două călimări şi-o buburuză împăiată...

Şarpele Boa John Barrymore: Eu sunt nevoit să-mi

duc marsupiul în spate...

Fraţii Karamazov: Sări peste amănunte, uite ce coadă este în spatele tău...

Şarpele Boa John Barrymore: Am o cisternă cu petrol, mii de oase de şobolani, care mai de care mai ciudate, trei bani de aramă...

Wilhelm Tell: Eu am falsificat bani toată viaţa şi am conservat cele mai reuşite exemplare... În rest nimic...

Tom Degeţelul: Am o distilerie de vodcă, o plantaţie de droguri, un zăcământ de chihlimbar...

Moş Gerilă: Eu duc câteva iluzorii libertăţi...

Fraţii Karamazov: Păi....

Moş Gerilă: Nu, omenirea nu-i liberă şi se îndreaptă spre un previzibil sfârşit...

Fraţii Karamazov: Nasol ce spui, cară-te mai repede, să nu te audă coada, că te linşează...

John Lennon: Eu car de colo, colo muzica regatului meu...

Balena Henrieta Georgescu: Două motoare BMW, clistire, trei plute, un ochean prin care ar trebui să văd verde, albastru şi alb, dar nu văd decât negru...

Othello: Duc un rând de cămăşi, prezervative, o ladă, un pat, sfoară, că nu se ştie...

Electra: Un mosor, o scrisoare de la Japonezul Albastru în care e vorba de o cerere în căsătorie, batiste şi o trusă cu farduri bleu...

Uniunea Scriitorilor din România: Eu duc un post de poet naţional ocupat şi o liotă de scriitori care au scris degeaba...

Michael Jackson: Un Thriller, un fular roşu, câteva melodii...

Charlie Chaplin: Doar filmele mele şi o totală neîncredere în ce faceţi...

Actul 2

Ultima noapte, cea de-a 12-a, se termină destul de repede. Fraţii Karamazov strânseră milioanele de înregistrări, biroul, coşurile de gunoi, închiseră poarta magaziei şi dispărură cu un automobil.

Nicolai Karamazov: Ce facem acum cu aceste înregistrări? A fost ideea ta. De ce am amăgit, prefăcându-ne că ne interesează ce au în marsupii, atâta omenire şi animale?

Piotr Karamazov: Nu ştiu. Nu mă bate la cap. Este o continuare a ideii lui Ferencz, prietenul meu din piaţa Sfântului Patrulater, care spunea că e bine să ai la un loc, înregistrate, cele mai ascunse şi inaccesibile lucruri ale vietăţilor de pe pământ, pentru că nu ştii niciodată la ce vor folosi... Înţelegi?

Nicolai Karamazov: Nu.

Piotr Karamazov: Prin aceste înregistrări nu facem decât să creăm iluzia că oamenii şi animalele fac bine cărând de colo, colo, în subconştient, cele mai aberante lucruri, sentimente, speranţe şi bucurii, crezând că au nevoie de ele...

Nicolai Karamazov: Păi, asta-i amăgeală curată...

Piotr Karamazov: Greşeşti, e viaţă, nu-i amăgeală... Nu te înfierbânta, întotdeauna când îşi dezvăluie lucruri deosebite, intime, oamenii şi animalele se mai liniştesc, se uşurează... Opreşte puţin, s-o luăm şi pe blonda aia cu noi... Uite ce craci are, ce sâni...

EPILOG

Fraţii Karamazov opriră maşina la marginea planetei. Deschiseră portbagajul şi scoaseră lăzile cu înregistrări. Râzând, dădură cu ele de-a azvârlita.

Sfârşit

Gânditorul de la Hamangia

Piesă de teatru fără cuvinte într-un act

Actul 1

Cetăţeanul V.B. din Hamangia stătea pe WC-ul din fundul curţii. Cu coatele pe genunchi şi cu pumnii-n bărbie, V.B. scruta orizontul prin câteva crăpături ale uşii de lemn. Ce să mai spunem? Era o linşte colosală, un cer senin şi-o iarbă deasă, cosită proaspăt, drept care dragul nostru V.B. gândea. În tăcere evident, ca să nu deranjeze scenografia propusă.

Cetăţeanul V.B.: Am o curte destul de mare şi terenul este prost folosit. În loc de lalele, anul viitor am să pun varză. Florile şi-aşa mi le fură tot timpul vecinul şi le vinde la piaţa din oraş, iar judecăţile la care-l târăsc nu-mi dau câştig de cauză, pentru că o nepoată de-a lui trăieşte cu judecătorul. Nu am să mai pun nici cartofi. Barabulele sunt motiv de gelozie. Vecinul ăstălalt vine şi mă-ntreabă câţi saci scot la hectar, dar ochii lui stau numai pe ţâţele şi fundul nevesti-mii, ba chiar cred că este în stare să se culce cu ea, dacă nu cumva au şi făcut-o. E mai simplu să nu mai pun cartofi. Nu mai pun. În fundul curţii am zmeură. Nici cu asta nu-i bine, pentru că vine ursul şi mi-o mănâncă. Asta n-ar fi nimic, dar odată intrat în curte animalul vine la geam şi intră în vorbă cu mine. Îmi spune să nu mai citesc Sadoveanu, că-mi pierd timpul. Să citesc doar „Patul lui Procust" şi ceva Caragiale, iar din ăştia mai noi doar pe Leonid Dimov. E şi

proză acolo, e şi poezie, sunt şi femei, e tot ce vrei la Dimov ăsta. Discuţiile despre literatură cu fiorosul animal mă deranjează cel mai mult. Pentru că eu am alte gusturi. Citesc numai Buzura, Blandiana şi Beniuc, cei trei B ai literaturii române, din care nu reţii nimic şi-n felul acesta te poţi concentra pe alte probleme. Ar fi mai simplu să nu mai cultiv zmeură. Lângă zmeură am pogonul de ceapă. Cu ceapa-mi convine, pentru că în fiecare seară vine vecina de peste drum la furat. Când se apleacă să culeagă şi nu-i nici nevastă-mea acasă, mă reped şi-o siluiesc pe la spate. Îi place, nu-i place, n-are ce să zică, că altfel mâine o dau la „Evenimentul Zilei", singurul ziar care luptă cu corupţia. Aşa că ceapa o ţin, o cultiv în continuare. Aia patru cireşi care-mi cresc între roşii şi leuştean îi tai. Îi tai şi construiesc o catedrală. O să-i spun a Neamului şi n-au să intre în ea decât americanii, că românii nu obişnuiesc, ei se roagă la nişte Dumnezei care n-au nici o valoare, altfel s-ar vedea. Lângă catedrală fac o piaţă în care-i adun p-ăştia din Hamangia şi-i pun să asculte câteva programe electorale ale nu contează cui, pentru că programul e acelaşi. Fac apoi, lângă răsadul de ardei, un iaz cu mult peşte, pe care noaptea mi-l fur singur şi dau vina pe tipa de la buticul de pe strada noastră, pentru că idioata n-a vrut să se culce cu mine. Între răsadul de pepeni şi cel de usturoi fac un studio de filme. Aici produc filme româneşti. Puţine, pentru că toate sunt false, n-au dialoguri şi nici poveşti. Filmele nu le export, le rulez în catedrală, ca să pot aduna locuitorii Hamangiei la un loc, la un act de cultură. Cultura nu interesează pe nimeni, aşa că am să demolez studiourile de filme şi am să cultiv cherestea, pentru că e singura care merge la export. Altceva ce dracu' să exporţi din ţara asta? Lângă prispa casei, în faţa ei, am să ard busuiocul şi-am să-mi fac un chioşc. Acolo am să adun toate animalele din Hamangia, cu care să mă uit la televizor. Că cu oamenii nu se poate. Pentru că românul nu spune niciodată ce e, minte

de-ngheaţă apele chiar şi pe ecran. Ce să mai fac? Cum să folosesc la maximum tot pământul? Să mă mai gândesc.

EPILOG

Începu ploaia. Un fulger se abătu peste cutia de lemn a WC-ului. Se iscă un incendiu. Sinistrul arse din temelii solitara construcţie şi-l carboniză pe cetăţeanul V.B. în poziţie şezând.

Expediţia care a poposit peste secole prin Hamangia nu şi-a putut explica niciodată poziţia cetăţeanului V.B., nici fenomenul care a stat la baza formării statuii şi nici n-a aflat vreodată numele omului rămas stană de piatră. Îl luară cu grijă şi-l duseră la muzeu. Datorită poziţiei, numiră exponatul „Gânditorul de la Hamangia" şi puseră preţul biletului 2 dolari.

Sfârşit

Giselle

Piesă de teatru demografică într-un act

Actul 1

Giselle lucrează de câţiva ani într-un atelier de confecţionat pantaloni. Croieşte şi calcă zilnic zeci de perechi. Suntem siguri că este o meserie bănoasă şi de mare viitor: se nasc în fiecare zi pe planetă sute de mii de fete şi băieţi, care trebuie introduşi urgent în pantalonii confecţionaţi cu atâta pricepere, migală şi duioşie. De ce cu duioşie? Pentru că Giselle are ea însăşi o sumedenie de copii, pe care îi îmbracă cu mâna ei, şi la care se gândeşte de fiecare dată când croieşte o pereche de izmene.

Giselle vine seara acasă foarte obosită. Aprinde televizorul şi se uită la ştiri. Bea, câteodată, o bere. N-are bărbat care s-o frece la icre, care să-i ceară să facă sex în picioare sau care să-i administreze pumni la culcare. Aşa că îşi cheamă copiii. Aceştia apar din toate cele 60 de camere ale castelului în care locuiesc. Giselle ia un măturoi şi-un bătător de covor şi bate la ei ca la fasole. Pentru că sunt mulţi, caftul durează câteva ore. Interesant.

Istoria, dimpreună cu autorul acestei povestiri, va încerca să răspundă câtorva întrebări chinuitoare: de ce-şi omoară zilnic femeia odraslele în bătaie? De ce, dintre ei, numai 78 sunt critici, 2614 vânzători, 5100 soldaţi, 67000 şomeri, 124000 concurenţi la Mamaia, 1 scriitor, 3 milioane de beţivi notorii, doi fotbalişti, nici un cântăreţ sau compozitor şi 20 de milioane de emigranţi?

Căpitanul Nemo: Trebuie să ştiţi de la început, domnule Tartuffe, că falsul sistem de valori din România, instaurat pe vremea comuniştilor, generează în continuare, pe bandă rulantă, numai idioţi... Şi-atunci Giselle îşi bate zilnic plozii, pentru a le inocula un sistem bazat pe valoare şi concurenţă în orice domeniu... Copiii, posibili viitori oameni maturi, nu înţeleg decât cu bătaia...

Cenuşăreasa: Şi-aşa rămân destui impostori, dar vor prima valoarea, bunul simţ, educaţia şi competenţa... Înţelegeţi ce vreau să spun...

Pygmalion: Fără bătaie nu se poate. America s-a făcut cu pistolul...

Tartuffe: Şi cu bani...

Un fluture pe lampă: Păi, da, domnule Tartuffe, banii vin după aceea... Întâi aplici o bătaie bună... V-aţi gândit că în România n-ai pe cine privatiza? Omul de-acolo nu-şi mai poate asuma povara proprietăţii, pentru că n-ar şti cum...

Căpitanul Nemo: Bătându-i zilnic, Giselle speră să-i selecţioneze cumva... Unii vor renunţa să devină arhitecţi, de exemplu, pentru că vor recunoaşte, în urma bătăii, că sunt cretini...

Pacientul Englez: Corect. Alţii nu vor mai scrie, cânta sau practica medicina... Dumitale ţi-e foarte uşor, domnule Tartuffe, să vorbeşti despre demnitate şi drepturi umane, despre liberalism şi democraţie, pentru că aşa te-ai născut... Dar restul?

Japonezul Albastru: Într-un viitor apropiat va putea fi controlată natalitatea... Un prim pas s-ar putea face excluzând de la naştere femeile fără nici un venit... Sărăcia trebuie eradicată...

Pacientul Englez: Ai dreptate, Japonezule Albastru, controlul natalităţii s-ar putea extinde la multe categorii... Mileniul actual va rezolva această problemă... Până atunci, în Carpaţi este necesară bătaia... Ce bine arăţi, Japonezule, pe unde ai umblat?

Japonezul Albastru: Vorbim mai târziu, nu e cazul acum... Oricum, domnule Tartuffe, nu poţi să interzici bătaia la un popor care-şi fură mai întâi locul de muncă şi-apoi face grevă că n-are ce munci...

Tartuffe: Dar e ruşinos, e degradant... Cum va rămâne Giselle în istorie? Cum va da ea ochii cu posteritatea?

Cenuşăreasa: Cum, cum? De altfel, istoria va consemna doar două propoziţii: „Giselle i-a bătut p-ăia din Carpaţi până i-a silit să-şi vadă singuri de ziua de mâine. Procesul a durat mii de ani."

EPILOG

Giselle doarme ostenită pe canapeaua din faţa televizorului deschis. Ştirile de pe ecran arată oameni pe Marte. Neinteresant pentru povestea noastră. Până acolo, Giselle şi copiii ei mai au un drum lung şi greu de străbătut. Un drum neasfaltat, plin de suferinţe. Poate imposibil.

Sfârşit

Guillaume şi administratorul

Piesă în două acte cu acţiunea în plină vară

Actul1

În drum spre casă Guillaume trecea întotdeauna pe la noi prin curte. Fire deschisă şi autoritară, omul ne saluta zâmbind. De braţul său musculos, de funcţionar bine hrănit la Asociaţie, braţ acoperit de mâneca unei cămăşi violete, atârna un individ mărunt care-i căra chitanţierul, adică Administratorul. Cum arăta Guillaume? Naiba ştie. Guillaume şi Administratorul s-au oprit în dreptul nostru. I-au arătat lui Virgil Mazilescu, titularul de contract, chitanţierul, dându-i de înţeles că este restanţier şi că situaţia nu mai poate fi tolerată. Eu şi Virgil ne-am privit. Mai aveam împreună trei sute de lei. Ne-am ridicat, zicându-i lui Guillaume că-i aducem îndată. Casa mai avea o ieşire. Ne-am oprit în 2 Mai.

Nicu Vladimir: Bine-aţi venit, bă, vă aşteptam...

Virgil Mazilescu: Salut, Nicule...

Eu: Salut, Nicule...

Nicu Vladimir: Am vodcă rece şi am făcut şi o versiune la Desolation Road a lui Bob Dylan, v-o zic acum?

Virgil Mazilescu: Nu, mai pe seară...

Nicu Vladimir: Te-a căutat văduva, Virgile, ştia că vii la mare? Stă pe strada şcolii, lângă Afet, a zis să treci pe la ea, e mai mişto ca niciodată...

Eu: Care văduvă, bă, nu ştiu nimic...

Nicu Vladimir: Nu ţi-a povestit Virgil? Zi-i, bă, şi lui Denis de văduvă, e mişto povestea...

Virgil Mazilescu: Nu i-o zic, c-o scrie... O pune în prozele lui...

Eu: Zi-o, bă, Virgile, ce te costă... Până ieşim la Dobrogeanu mai e...

Virgil Mazilescu: Într-o dimineaţă se auzeau furculiţe şi linguri troznind, litere de fum zăboveau printre căşi sughiţând... O să mă duc, mi-am zis, aşa repetent cum sunt şi năuc, cu uniformă şi geantă la văduva aceea cu negii pe umăr, dolofană şi rozã... Şi m-am tot dus... Era acolo un fel de idol hindus, dintr-un lemn lăcuit, probabil cu indigo. În kimono, văduva a pus gramofonul să cânte, gata de desfătări şi de necinste m-a dezgolit cu mâinile ei. O, cum s-au aşezat cei şapte Dumnezei să privească la nimicnicia noastră, de altfel foarte lumească. La gramofon, răsuna duminicalul vals imprimat pe singura placă, văduva fiind de altfel foarte săracă. Ce tot vorbesc! Când am plecat mi-a făcut semnul crucii din geam. Eu mă duceam să particip la al şcolii program. Aşa cum era, văduva stătea în geam, catifelată şi goală, şi mi-a făcut un semn ca să-mi meargă bine la şcoală. Aşa a şi fost.

Eu: Bine, bine, dar e vorba de văduva lui Leonid Dimov, m-aţi păcălit...

Virgil Mazilescu: Ei şi? Nu-i mişto?

Eu: Ba da.

Nicu Vladimir: Acum vă cânt Balada lui Hollys Brown, i-am făcut versuri...

Actul 2

În mijlocul 2 Maiului, în curte la Nicu Vladimir, apărură Guillaume şi Administratorul. Ne găsiseră. N-aveam cum să mai scăpăm, pentru că vodca şi poeziile ne tăiaseră elanul. Am luat-o cu toţii spre casa în care stăteam eu.

Virgil Mazilescu: Bă, Denis, dă-mi o sută să plătesc ăstora şi ţi-i dau când iau banii pe carte...

Eu: Nu ştiu dacă mai am o sută, Virgile, să văd..

Guillaume: O sută n-ajunge, domnule Mazilescu, aveţi datorii mult mai mari...

Administratorul: Mult mai mari, ha, ha, ha...

Guillaume: Vă dăm şi chitanţă, v-o completăm pe loc...

Administratorul: Pe loc, ha, ha, ha...

Virgil Mazilescu: N-avem bani, nici eu, nici omul ăsta...

Guillaume: Nu plecăm de aici fără bani, de-asta am adus şi chitanţierul, nu-i aşa, domnule Administrator?

Administratorul: Aşa e, domnule Guillaume, aşa e, ha, ha, ha...

Virgil Mazilescu: Bine, mă duc să fac rost de bani şi ne întâlnim la Dobrogeanu... Am să iau de la văduvă...

EPILOG

Văduva n-avea bani. Era prea săracă. De la ea, Virgil s-a dus la Bucureşti. Nu ştiu cu cine, n-aveam să aflu niciodată. De-acolo, din capitală, avea să-mi vină vestea că Virgil a murit în dimineaţa imediat următoare. M-am dus la văduvă să-i spun. Nu m-a crezut atunci. Nu mă crede nici azi.

Sfârşit

Hamlet

Piesă de teatru sportivă în două acte

Actul 1

Echipajul de opt plus unu al Universităţii din Humuleşti, judeţul Suceava, este gata de start. De fapt, startul se dăduse şi echipajul Universităţii din Brezoi, judeţul Prahova, plecase de vreo două ore.
Cei opt vâslaşi ai schifului moldovean aveau însă o mică problemă: nu venise Hamlet, cârmaciul lor. Îl aşteptau cu toţii, dornici de victorie.

Antrenorul: L-o fi oprit tac-so la Elsinor, că am auzit că zugrăveşte castelul...

Eduard: Imposibil, am fost cu toţii ieri la el şi a zis tac-so că-l lasă...

Lawrence: S-ar putea să-l fi surghiunit din Danemarca... E iute la mânie, bătrânul...

Ducele de Kent: Prostii, o fi avut trenul întârziere...

Tănăsescu *(un băiat subţire din sudul ţării)*: Se poate, tot ce se poate...

Contele Manfred Junior: Dacă a ajuns în Anglia şi găseşte de lucru, nu se mai întoarce...

Gloucester: Dar a plecat cu armata... Cum să găsească de lucru pentru 5000 de oameni?...

Tănăsescu *(un băiat subţire din sudul ţării)*: Se poate, tot ce se poate...

Antrenorul: Şi câte speranţe ne-am pus în el...

Rosenkrantz: Dacă l-au luat prizonier, s-ar putea să nu-l mai vedem niciodată...

Polonius: Proşti mai sunteţi, proşti rău de tot...

Tănăsescu *(un băiat subţire din sudul ţării, cu o bască pe cap)*: Se poate, tot ce se poate... Uite-l că vine...

Actul 2

Hamlet apare pe pontonul de start, cu o pungă de plastic în mână. Se suie la cârma schifului, comandă plecarea. Cei opt încep să vâslească sănătos în urmărirea echipajului din Brezoi, judeţul Prahova, care acum are un avans de opt ore. Hamlet scoate din pungă un craniu.

Hamlet: Continuă... N-aş vrea să-ţi întrerup revelaţiile...

Craniul: Nu-s revelaţii, sunt nişte constatări dureroase ale acestui sfârşit de secol...

Hamlet: De-asta n-ai plătit întreţinerea castelului, că stai şi faci constatări dureroase...

Craniul: N-am avut bani...

Hamlet: Cât îţi trebuie?

Craniul: 5000 de dolari şi 600 de lei...

Hamlet *(dându-i banii)*: Poftim... Şi acum, zi-mi de constatările tale dureroase...

Craniul: Mi-e teamă că vreun nebun scapă bomba atomică... Sunteţi tineri, mai aveţi de vâslit... Ruşii ăştia...

Hamlet: Prost mai eşti, prost rău de tot...

Tănăsescu *(un băiat subţire din sudul ţării):* Se poate, tot ce se poate...

EPILOG

Schiful a părăsit de mult lacul de concurs. Pentru că Hamlet n-a fost atent, ambarcaţiunea se zdrobeşte de peluza a doua a stadionului din Iaşi, judeţul Iaşi. Singur pe gazon, craniul rânjeşte.

Sfârşit

Hughenoţii

Piesă de teatru în două acte despre două sporturi moderne

Actul 1

Hughenoţii jucau fotbal în curtea şcolii. Era de fapt un teren de handbal cu două porţi cum sunt în toate liceele. Desigur asfaltat şi împrejmuit cu o plasă de sârmă, pentru ca mingea să nu sară în curţile dirijorului Mateescu, infanteristului Cornel, balerinei Stroesçu, meteorologului B. Vlădescu, agricultorului Cecil Grozăvescu, tunarului Mimi Dănescu, clopotarului Vava, ciclistului Sărulescu, chitaristului solo Ionescu şi potcovarului Bădulescu, vecinii liceului.
E toamnă, a început şcoala, regizorul acestei piese s-a certat cu nevasta şi, cum spuneam, hughenoţii au ieşit în curtea şcolii la fotbal. Cei 11, care sunt Dinamo, s-au vopsit în alb, ceilalţi 11, care sunt C.F. Barcelona, s-au vopsit în roşu, cu dungi negre şi, pe cap, şi-au tras pălării albe.
Singurul care nu joacă este hughenotul Vasile. Este un bărbat bine, la vreo 60 de ani, din clasa a doua. Toţi îl respectă. Nu numai burta, dar şi sandvişurile cu care vine la ore impun acest sentiment. Hughenotul Vasile are un fluier uriaş, cu care sancţionează toate infracţiunile din teren. Când le vede, când nu, nu.

Hughenotul Mazilescu: Domnule Vasile, Georgescu nu-mi dă pas, eram în poziţie ideală de gol...

Hughenotul Vasile: Bă, reluaţi faza, iar tu, Georgescule, dă-i pas lui Mazilescu, că te ia mama dracului...

Hughenotul Georgescu: Păi, nu mi-a dat banii înapoi, domnule Vasile, cum să-i dau pas? I-am dat 2000 de parai...

Hughenotul Vasile: Aşa e, bă, Mazilescule?

Hughenotul Mazilescu: Păi, ce-are, dom' Vasile, fotbalul de performanţă cu datoria? Ce-are, bă, Georgescule?

Hughenotul Georgescu: Bă, să fie clar, nu-mi dai banii, nu-ţi dau nici un pas...

Hughenotul Bădescu: Domnule Vasile, întrerupeţi jocul, că Stănescu mă ameninţă cu moartea...

Hughenotul Vasile: Ia staţi, bă, ce-i aicea? Ce-i debandada asta? Bă, Stănescule, ce-ai, bă, cu Bădescu?

Hughenotul Bădescu: Păi, o sună pe soră-mea şi dacă nu iese cu el o înjură la telefon...

Hughenotul Florescu: Aţi văzut ofsaidul de adineauri, dom' Vasile, păi, i-am spus că-i ofsaid şi Păunescu m-a scuipat între ochi... Eu nu mai joc...

Hughenotul Ionescu: Domnule Vasile, aseară, Panait a zis despre dvs. că sunteţi un cretin...

Hughenotul Panait: Ba, el a zis că sunteţi un bătrân idiot şi că nu ştiţi fotbal nici cât o ceapă degerată...

Hughenotul Florica: Bivolaru a zis că dacă îl selecţionaţi pe Furdui, vinde meciurile...

Hughenotul Bădinici: Eu am să mă duc la Federaţie, să reclam... Ne trebuie alt selecţioner... Poate domnul Vasile vrea să doarmă în timpul jocului şi-atunci trebuie lăsat în pace....

Hughenotul Stan al 2 lea: Ai dreptate. Nu mai jucăm până nu e schimbat domnul Vasile...

Hughenotul Zugravu: Eu ies din teren, şi-aşa recreaţia este pe sfârşite...

Hughenotul Paraschivescu: Şi eu ies...

Hughenotul Simionescu: Şi eu...

Actul 2

Hughenoţii jucau handbal în curtea şcolii. Şapte la şapte. Câteodată opt la şapte, pentru că hughenotul Zamfirescu, fiul directoarei, îndrăgea atât de mult acest sport, încât nu putea fi îndepărtat, deşi avea un defect major de vedere. Terenul era împrejmuit cu o sârmă ghimpată până la vreo zece metri înălţime, pentru ca mingea să nu sară în curtea generalului de jandarmi Nae V. Condeescu, vecinul de pe toate cele patru laturi ale liceului.
Singurul care nu joacă este hughenotul Vasile. Ar fi şi greu, pentru că este un bărbat de vreo 66 de ani, din clasa a patra primară. Toţi îl respectă. Deşi îşi face şcoala foarte târziu este un băiat de bine. Toţi îl ascultă, îi execută poruncile. Are un fluier uriaş cu care, de pe marginea terenului, sancţionează toate infracţiunile din teren. Şi, al naibii Vasile ăsta, le vede pe toate.

Hughenotul Stamate: Domnule Vasile, de câte ori trece pe lângă mine, Stroescu mă-njură de mamă şi zice că-mi dă foc la valiză...

Hughenotul Godeanu: Mie mi-au furat mobilul din vestiar...

Hughenotul Mâniosu: Mie mi-au furat toţi banii din buzunar... Mi-e foarte greu să joc fără o lăţcaie şi cu sentimentul că hoţul este unul din partenerii mei, că de-afară de şcoală n-a intrat nimeni....

Hughenotul Delia Vlădescu: Mircescu a zis despre dvs., domnule Vasile, că sunteţi un bou...

Hughenotul Traian: Opriţi jocul, domnule Vasile... ăsta nu e handbal...

Hughenotul Urziceni: Tu vorbeşti, bă, Traiane, care vrei să-i iei locul domnului Vasile? Nu te-am văzut la directoare?

Hughenotul Feteşti: A sunat, eu mă duc, că avem engleza...

EPILOG

După ore hughenotul Vasile o luă înspre casă. Căra după el o geantă plină cu banii şi telefoanele mobile ale jucătorilor. Singur, pe stradă, gândea: cu idioţii ăştia nu ţine să fac sport de performanţă, aşa că măcar să mă aleg cu ceva. Strada făcea la stânga înspre farmacie. Lipită de ea era vila lui Vasile. O clădire cu etaj, terasă şi curte de zece mii de metri pătraţi. Babană curte. Da, da, babană.

Sfârşit

Idiotul

Piesă de teatru într-un act despre entuziasmul uman

Actul 1

Idiotul îşi zugrăvea apartamentul. E mult spus apartament. Era un hogeac format din două camere, una la mansardă, alta nu, legate cu o scară interioară. Cum intrai, pe stânga era o baie şi lipită de ea o chicinetă cu aragaz, chiuvetă şi coş de gunoi. Scenografia poate adăuga un dulap de bucătărie, patru scaune, un televizor marca Sony, un frigider şi multe, multe vase. Bineînţeles, dacă aceste obiecte încap în chicinetă. Dacă nu, nu, pentru că piesa noastră se încarcă inutil cu butaforie.
Să reluăm: idiotul îşi zugrăvea apartamentul. E mult spus zugrăvit. Dădea, de exemplu, cu albastru pe peretele dinspre strada Versailles şi nu era bine. Lua peretele, îl arunca, făcea altă vopsea, punea alt zid şi iar zugrăvea. Dădea de exemplu cu bidineaua pe peretele care-l despărţea de colonelul de infanterie Serafim. Vopseaua verde se împrăştia neuniform. Idiotul se supăra pe el însuşi, lua bucăţile vopsite şi le arunca pe fereastră. Făcea alt zid şi altă vopsea. Scenografia trebuie să stabilească ce culoare.
Idiotul zugrăvea aşa de când se ştia. De asta-i spunea toată lumea din bloc, idiot. Moment în care se auzi o bătaie în uşă. Regizorul va stabili acest moment.

Cenuşăreasa: Bună, idiotule, ce faci?

Idiotul: Parcă n-ai şti? Zugrăvesc. Astăzi trebuie să termin scara interioară...

Cenuşăreasa: Entuziasmul, hotărârea şi silinţa ta sunt greu de descris... Faci acelaşi lucru de 80 de ani... Orice om s-ar fi plictisit, ar fi renunţat, s-ar fi apucat de crescut bursuci sau vidre...

Idiotul: Vai, Cenuşăreaso, ce puţin mă cunoşti...

Cenuşăreasa: Vorbeşti prostii, facem dragoste împreună de 60 de ani, îţi ştiu fiecare semn de pe burtă...

Idiotul: Hm, eşti mai proastă decât credeam...

Cenuşăreasa: Să nu mă faci proastă, că te pocnesc... Zugrăvitul ăsta îţi ia minţile... De ce o faci, ce te mână în întreprinderea asta?

Idiotul: Pofta de viaţă, de schimbare, de orizont... Vidrele şi bursucii tăi sunt un căcat pe lângă libertatea pe care mi-o ofer dărâmând în fiecare minut câte un zid colorat, construind apoi altul colorat altfel, lucruri care mă ajută să văd lumea aşa cum vreau eu... Mai verde, mai albă, mai roşie, în funcţie de starea-mi sufletească...

Cenuşăreasa: Şi nu te-ai plictisit, idiotule?...

Idiotul: Nu.

Cenuşăreasa: Tu eşti în stare să mă dărâmi şi pe mine în fiecare zi şi să mă faci mereu alta...

Idiotul: Normal. Corpul uman n-are imaginaţie, este mereu la fel, doar simţurile ne fac să căutăm la femeie ceva inedit, care nu există, care se termină tot timpul în aceeaşi trepidantă excitaţie, rapid, folosind aceleaşi gesturi şi cuvinte, aceleaşi mângâieri şi, ca să mă deosebesc de ceilalţi oameni, te voi construi şi reconstrui de câte ori va fi necesar...

Cenuşăreasa: Nu înţeleg ce spui, eşti prea deştept pentru mine, mă şi mir că te suport de atâta timp, că sunt în stare să vin în fiecare zi la tine, în mişcătoarea şi colorata ta locuinţă...

Idiotul: Hai, lasă consideraţiile filozofice deoparte, nu te prind... Scoate-ţi pantalonii, azvârle-ţi cămaşa şi hai după paravanul acela portocaliu...

EPILOG

De comun acord cu idiotul, scenograful şi regizorul trebuie să aibă grijă ca în spatele paravanului portocaliu să existe un pat cu arcuri, silenţios, care să nu se vadă din sală. În timpul actului sexual dintre cei doi, regizorul va ilustra muzical scena cu Momentary laps of reason al lui Pink Floyd.

Sfârşit

Ioana d'Arç

Piesă de teatru într-un singur act despre unele probleme feminine

Actul 1

Ioana d'Arc era o fată frumoasă de 17 ani. Blondă, nas acvilin, ochi albaştri. Nu foarte înaltă, nu. Era acum în pădurea din apropiere oraşului Orleans şi tăia lemne. Stivuia surcele şi blăni mai babane de brad, pentru rugul pe care urma să fie arsă.

Locuitorii oraşului o urmăreau de pe metereze. Când cel puţin două tone de lemne fură tăiate, fu înălţat un rug în piaţa centrală, Ioana d' Arc fu legată de el. Urma să fie arsă pentru erezie. Când instalaţia luă foc, un urlet uriaş se înălţă din piepturile celor 60.000 de spectatori.

În mijlocul flăcărilor Ioana d'Arc îşi ţinu firea o vreme. Până să-şi dea sufletul, cu o mână potoli focul, cu cealaltă desfăcu un top de hârtie şi o călimară, luă un toc şi se apucă să scrie mamei sale.

Celor 60.000 de spectatori li se înfăţişa o priveliştе unică: în mijlocul sinistrului înalt de cinci metri, Ioana d'Arc scriind. De bucurie şi emoţie oamenii aruncau cu gaz.

„Dragă mamă,

Sunt bine sănătoasă. Tu, desigur, la fel. Când am plecat să hotărăsc destinul Franţei am uitat să-l sun pe Dorel. Dă-i un telefon şi spune-i să mă aştepte, că vin. Nu-i ce crede el. De altfel, nici nu ştiu dacă trebuie să-i dau socoteală. Vezi şi tu ce-i zici...

Când am plecat n-am luat din şifonier decât un milion de lei. Nu ţi-am spus atunci, dar să ştii că nu îmi ajung, aşa

că mai trimite-mi. Poate că te surprinde faptul că am plecat aşa pe nepusă masă să lupt pentru o ţară care nu-mi spune nimic şi despre care la noi în sat nu se vorbea niciodată. Mulţi nici nu ştiau că Franţa există. O bună parte din oamenii de pe la noi abia dacă au fost pe la Bucureşti sau Craiova, d-apoi să le mai spui de Milano, Paris sau Orleans. Vezi tu, lipsa de orizont, de cunoştinţe face lumea noastră mai măruntă, mai neadevărată, lipsită de interes. Am întrebat tot timpul pe drum, în Italia sau Franţa, dacă a auzit cineva de satul nostru de lângă Rucăr. Hm! Să fim serioşi. Când am plecat n-am luat decât sabia aia mică de după şifonier. Mi-am mai cumpărat una pe drum, una care a aparţinut Sfintei Ecaterina. E o sculă babană, mamă, te rog să mă crezi. Scriu degrabă, scriu dezlânat. Dar focul mă cuprinde din toate părţile, iar idioţii ăştia care mă privesc urlă de bucurie. Pentru că asta e răsplata, mamă, că am vrut să rămân în istorie: rugul. Oamenii ăştia mă socot o eretică. Păi n-ar fi fost mai bine să rămân acasă şi să mulg toată viaţa vacile, iar la bătrâneţe să fi avut o diplomă de cea mai bună smântânitoare din ţară? Sigur că era mai bine. Făceam trei copii cu Dorel şi ne petreceam toate concediile la Sovata. Dar n-a fost să fie aşa, mamă, n-a fost.
Flăcările mi-au ajuns la par. Degeaba veţi încerca, tu şi Dorel, în scrisoarea de răspuns să-mi cereţi să mă întorc acasă. Va fi prea târziu. Mai bine o moarte eroică şi câteva filme, decât o viaţă printre brânzeturi, lapte, urşi şi măgari. Pentru că asta mă aştepta dacă rămâneam acasă. O viaţă de nimic. Şi, printre iesle, copite şi cozi de vaci n-aş fi văzut chemarea. Chemarea, mamă, mă-nţelegi ? Eu am avut o viziune sublimă, mamă, care m-a îndemnat la faptele astea din Franţa. Altfel crezi că luam eu sabia de după şifonier şi plecam? Viziunea am avut-o sus pe Piatra Craiului în seara în care m-am dus cu Dorel şi mătuşa lui. Mă rog, mătuşa! Că era de vârsta mea gagica, şi acum când mă mistuie flăcările cred că era ceva între ei. Dar ce mai contează?

Ai grijă de tine, mamă. Ai grijă pe viitor, cu filmele care se fac despre mine. Scenariile să fie bine scrise, actorii bine aleşi, iar scenele de luptă bine jucate. Dacă totul va ieşi ca lumea te vei umple de bani, pentru că filmele care vor înfăţişa viaţa mea vor înfierbânta tineretul din Rucăr şi din împrejurimi. Ai să vezi atunci cum toţi vor lăsa telemeaua şi vor privi spre Piatra Craiului. Numai privind spre vârfurile Bucegilor poţi avea o chemare cum am avut eu. Înţelegi, mamă?
Câţiva idioţi din jurul rugului fac poze. Vă trimit câteva, ţie şi lui Dorel. Să daţi din ele şi ziarelor din Râşnov şi Bran, aşa ca amintire. Flăcările îmi ard degetele, hârtia-mi ia foc, de pe timbre îmi cade lipiciul. La revedere, mamă, te sărut. A ta, Ioana."

EPILOG

Doamna Florica d'Arc era o bătrână frumoasă de 87 de ani. Blondă, nas acvilin, ochi albaştri. Nu foarte înaltă, nu. Era acum în curtea casei sale de lângă Rucăr şi aştepta poştaşul. Trebuia să primească o scrisoare de la fiica sa, Ioana d'Arc plecată cu treburi în Franţa.
La radioul de pe pervazul ferestrei cânta Dorel. Erau melodii frumoase, româneşti, care proslăveau vitejiile Ioanei d'Arc pe malurile Pacificului. Din cauza cântecelor, celor doi le curgeau lacrimile.
Poştaşul bătu la poartă. Radioul şi doamna Florica d'Arc încremeniră. Era însă un poştaş nou, unul tânăr, insipid, cu un tricou cu Bonney M pe spate, care adusese la plată abonamentul de radio şi televizor. Desigur fără restanţe.

Sfârşit

Japonezul Albastru

Piesă de teatru destul de sumbră în două acte

Actul 1

Îl cunoşteam de mult pe Japonezul Albastru. Cred că din război. Ba cred că de la o cumplită partidă de poker. Cert e că rămăsesem prieteni. Învesmântat tot timpul într-o cămaşă lungă de culoare albastră, cu mâneci argintii, el apărea în viaţa mea în clipele cele mai grele. Mă ajuta să le depăşesc. Mă îmbărbăta. Îmi arăta în linii clare viitorul, drumul pe care trebuia să-l urmez. Pentru el totul era simplu şi albastru, ca uriaşa-i mantie pe care o purta peste cămaşă. În dimineaţa în care ne aflăm cu povestea noastră, eram destul de mâhnit. Mi se stricase Panasonicul. Fără el eram mort. Ţineam un jurnal şi scriam în fiecare zi câteva rânduri ascultând muzică. Îmi cumpărasem ultimele Santana şi Pink Floyd şi mă uitam cu ciudă la aparat.
Ca de obicei, Japonezul Albastru apăru la mine în cameră pe fereastra deschisă. A urmat o scenă pe care n-am s-o uit toată viaţa. Pentru că pur şi simplu prietenul meu s-a răstit mânios la CD player-ul Panasonic în aceeaşi limbă necunoscută cu care mă obişnuisem. Eram uluit.

Japonezul Albastru: Ui ni mi sa, gvand tung so, siama, ho...

Panasonicul: Am înţeles...

Japonezul Albastru: S-a rezolvat, prietene, scula merge, poţi să-ţi asculţi liniştit muzicile... Chiar poţi să-mi pui şi mie The Division Bell...

Eu: Dar nu-nţeleg nimic, Japonezule! Te-ai răstit la Panasonic şi brusc merge? Cum vine asta? E vreo şmecherie?

Japonezul Albastru: Nu, nu este nici magie, nici şmecherie, este vorba de tehnică, mi-e greu să-ţi spun! Dar nu eşti mulţumit că poţi să-ţi asculţi muzicile?

Eu: Nu. Îmi trebuie o explicaţie. Cine a mai pomenit să te răsteşti la un aparat stricat şi el să meargă? Cine m-ar crede?

Japonezul Albastru: Nu trebuie să spui nimănui. Nu poţi împărtăşi lumii ceva ce nu înţelegi nici tu. E vorba aici de un mic secret.

Eu: De un mic secret? Vorbeşte, nu mă ţine pe jar.

Japonezul Albastru: Bine, fie, o fac pentru considerarea ce ţi-o port. Ştii că noi, Japonezii, am împânzit lumea cu aparate audio Akai, Sony, Panasonic şi câte şi mai câte, cu maşini Honda, Suzuky sau motoare pe două roţi, cu piane Yamaha sau tehnică medicală Toshiba şi câte altele...

Eu: Da, ştiu, şi ce-i cu asta?

Japonezul Albastru: Există în lume, acum, milioane de scule japoneze, sunt în toate casele şi întreprinderile... Nu există om de pe planetă care să nu asculte ştirile la un mic tranzistor Panasonic, aşa-i?

Eu: Aşa-i.

Japonezul Albastru: Fiecare aparat sau motor japonez împrăştiat în lume este prevăzut cu un cip, cipul este în legătură cu un terminal unic aflat tot timpul sub control la Tokio, astfel că noi ştim tot ce se întâmplă în lume la orice oră, cipurile transmit tot ce se discută în case, în întreprinderile şi uzinele mapamondului, scula japoneză este un spion perfect...

Eu: Sunt uluit. Dacă-i adevărat ce-mi spui, este o nebunie...

Japonezul Albastru: Ia-ţi Panasonicul şi schimburi pentru două zile şi hai să-ţi arăt...

Actul 2

Avionul ne-a lăsat pe un mic aeroport militar, probabil atât de secret că nici Japonezul Albastru nu ştia cum se numeşte şi în ce parte a Japoniei se află. O maşină ne-a dus într-un bloc turn. Am intrat într-o sală plină cu ecrane. Pe unele se derulau imagini, pe altele se auzeau convorbiri în toate limbile pământului, dar care erau traduse instantaneu în japoneză. Mă plimbam cu prietenul meu de la un ecran la altul.

Japonezul Albastru: Pe ecranul acesta ne apar toate convorbirile din Nigeria. Din când în când avem şi imagini de pe nişte camere secrete cu care sunt dotate autocamioanele Toyota. Din ce se discută în casele nigeriene ştim că este o foamete cumplită acolo, iar imaginile ne dezvăluie o mare concentrare militară la sud de Lagos. Se pune la cale o lovitură de stat, câteva imagini ne vor arăta şi planurile loviturii, întrucât ventilatorul din mijlocul Statului major al Armatei Nigeriene este japonez şi este prevăzut cu un UVC miniatural de mare performanţă... Pe ecranul acesta este Argentina. Şi aici se fac pregătiri militare pentru revanşa de pe Falkland, ţii minte războiul din 82, când au luat-o pe coajă de la Anglia... Acum se pregătesc în mare secret, dar noi ştim totul datorită senzorilor japonezi cu care sunt utilate ferestrele, senzori de lumină cu cipuri încorporaţi, cipuri din ultima generaţie, care reproduc orice sunet de pe o rază de zece kilometri pătraţi... Pe ecranul ăsta avem Siberia, aici vindem cel mai bine tranzistoarele noastre, vindem mai bine decât americanii sau ruşii, pentru că Siberia este mai aproape de noi, foarte simplu... Transmisiile din Siberia ne ţin la curent cu cele mai noi explorări petroliere şi cu banii pe care ruşii îi tot cer occidentului scoţând la mezat Siberia lor, de care ei n-au timp să se ocupe... Aici e România, e un ecran mai mic, pentru că ce aflăm de la voi nu este interesant şi

nu putem vinde nimănui nici o informaţie din zona Mării Negre, pentru că zonele strategice sunt altele, de exemplu Turcia, Golful Persic, Suezul, Panama... Ia să activăm memoria cipului din Panasonicul tău şi să vedem ce-a înregistrat, să zicem, acum două zile... Vom auzi imediat...

Eu: Dacă vine Japonezul Albastru să nu-i spuneţi că ştiţi de la mine despre comoara din insulă...

Piraţii: Nu. Dar dacă citeşte cartea lui R.L. Stevenson?

Eu: Nici vorbă, nu-i atât de deştept...

Japonezul Albastru: Închidem Panasonicul, nu sunt indiscret, dar piraţii de unde ştiau că tu ştii de comoară?

Eu: Habar n-am!

Japonezul Albastru: Pe ecranele din centru avem imagini din India, dincolo se lansează un vapor, cei doi tineri din dreapta sunt într-o locuinţă particulară din Haga, urmează să facă sex, ei tocmai şi-au cumpărat un Minolta, pe care încă nu ştiu să-l folosească, dar aparatul se vinde în toată lumea cu cipul activat, astfel că noi avem imagini şi din timpul transportului. Aici suntem în cel mai mare penitenciar din Africa de Sud, pentru că toate yalele şi lacătele sunt japoneze şi transmit continuu... Uite, Peru, Caraibele, Pentagonul şi Cuba... Din Cuba nu ne interesează imaginile, pentru că nici acolo nu se întâmplă nimic... Apoi Parisul, Barcelona, Hamburg...

Eu: Este halucinant... Înseamnă că aici se primeşte şi se stochează o cantitate uriaşă de informaţii...

Japonezul Albastru: Exact. Cele 400 de nivele ale construcţiei în care ne aflăm adăpostesc cinci sute de mii de oameni care prelucrează datele primite de la toată aparatura şi de la toate motoarele japoneze aflate pe planetă...

Eu: Şi ce faceţi cu informaţiile, cui le vindeţi, la ce le folosiţi?

Japonezul Albastru: Nu vindem şi nu folosim la nimic informaţiile. Din când în când doar declanşăm o epidemie de holeră prin Europa, un uragan pe coastele Atlanticului sau cutremure şi incendii pe toată suprafaţa pământului...

Eu: Uluitor!

Japonezul Albastru: Exact. Uluitor, aproape fantastic. Ai crede că ne aflăm pe o altă planetă care are îndreptat spre pământ un colosal teleobiectiv, care străpunge ziduri, ape şi munţi şi intră în stăpânirea celor mai aprige secrete, care deţine cele mai îngrozitoare intimităţi ale omenirii...

Eu: Şi-atunci de ce nu preveniţi crimele, războaiele, SIDA şi alte molime?

Japonezul Albastru: Păi, unde am ajunge? Am deveni stăpâni absoluţi şi n-avem nevoie acum... Noi vom stăpâni lumea peste 500 de ani, când celelalte rase îşi vor fi măcinat orgoliile şi aspiraţiile şi pentru asta ne pregătim încă de pe acum...

EPILOG

Am plecat îngrozit. Să te ştii urmărit în propria-ţi casă de scule sofisticate japoneze, mai dihai decât poliţia secretă autohtonă, era înspăimântător. Pe drumul de întoarcere am plâns de necaz că nu puteam spune nimănui ce văzusem. Şi chiar şi-aşa, cine m-ar fi crezut?

Sfârşit

Love story

Piesă de teatru într-un singur act despre o colosală iubire

Actul 1

Madame Bovary venea de la slujbă. Era ruptă de muncă. Călca toată ziua pălării într-un atelier de pe strada mare a oraşului. Statul în picioare o cocoşa. Era plătită prost, stătea la slujbă câte 14 ore, iar patronul, un evreu bătrân cu barba verde, îi cerea mereu să se culce cu el. Era tare amărâtă. Colac peste pupăză, o sunase Nabucodonosor. Ăsta era soţul ei. Nabuco, cum îl alintau prietenii, era un sclav proaspăt eliberat, care fugise din oraş pentru că omorâse un bătrân ca să-i ia banii. Stătea acum ascuns în pădure. Îşi sunase femeia. Ca să-i aducă de mâncare.
Madame Bovary punea într-un coş sarmale, plăcintă cu mere, o prăjitură din varză de Bruxelles şi se gândea că nu mai făcuse dragoste cu Nabuco de un an sau doi, dinainte să fugă. Atunci omul era beat. Aproape că o violase. Duhnind a băutură şi vărsându-i pe sâni Nabuco o acuzase că trăia cu Giuseppe Verdi. Un compozitor italian. Madame Bovary l-a dat jos de pe ea, a luat un topor şi l-a crestat pe burtă.
În uşă apărură copiii lor.

Tartuffe: Mama, unde te duci?

Cocoşatul de la Notre Dame: Mama, ştii bine că-i un psihopat, un hoţ netrebnic. Alaltăieri a furat cireşele din urechile nepotului lui Rameau.

Farfuridi: Mama, mama, cui ne laşi?

Trubadurul: Ia un cuţit cu tine şi, când îţi cere să faci sex cu el, bagă-i-l în burtă. Te rog, mama.

Gioconda: Ia autobuzul, mamă, e mai sigur.

Fraţii Jderi: Te rog, mamă, nu te duce, cine o să mai calce pălării în oraş?

Ana Karenina: Ştii ce, mamă? Mă duc eu, e beat şi n-o să observe.

Cocoşatul de la Notre Dame: Dacă-i aşa, mă duc eu.

Preţioasele ridicole: Mergem şi noi, dacă e beat are scula tare.

Madame Bovary: Terminaţi. Cât lipsesc eu, să vă faceţi lecţiile. Mă întorc şi vă ascult. Tu, Karenina, alăptează-i p-ăia mici, să nu le aud gura.

EPILOG

În pădurea de nepătruns, o năframă. Madame Bovary o luă într-acolo. Pe o pătură în carouri dormea soţul ei. Îl trezi.

Madame Bovary: Te iubesc, Nabuco.

Nabucodonosor: Şi eu.

Se-mpreunară îndelung într-un tufiş doldora de coţofene. De coţofene? Da.

Sfârşit

Lacul Lebedelor

Piesă de teatru suavă într-un act

Casa de pe malul lacului, cea cu olanele roşii, cu ferestrele de la etaj vopsite auriu, cu balconul acoperit de iederă, în curtea căreia se vede o frumoasă livadă de meri, este casa noastră.

Pe lac avem o mândreţe de ponton, la care stau agăţate în permanenţă trei bărci. Semn că am putea face oricând o tură. Dar astăzi nu se poate pentru că lacul este ocupat de lebedele de la clubul muncitoresc de vizavi. Există între noi o convenţie: o zi lebedele, o zi familia noastră. Acum stăm şi privim. Este o linişte mormântală şi auzim conversaţia.

Lebăda Muşat: Cu chiu cu vai, după negocieri aprinse şi nervi de ambele părţi, mi-au mărit şi mie salariul...

Lebăda Marin: Şi mie...

Lebăda Vasile: Şi mie...

Lebăda Eleonora: Şi mie...

Lebăda Muşat: Am stat şi-am făcut o socoteală: peşte pe lac nu mai e, l-au mâncat idioţii ăştia care au trei bărci, aşa că trebuie să cumpăr de la pescărie şi s-a scumpit al dracului,... apoi, trebuie să cumpăr trei perechi de pantaloni, că ăia mici ai mei încep şcoala în balta vecină... aşa că banii nu îmi ajung...

Lebăda Marin: Nici mie...

Lebăda Vasile: Nici mie...

Lebăda Eleonora: Nici mie...

Lebăda Muşat: Am epuizat toate metodele de luptă: greva foamei, demonstraţia, greva pur şi simplu, înjurăturile în presă, ameninţările de la televiziune... aşa că nu mai ştiu ce să fac.

Lebăda Marin: Nici eu...

Lebăda Vasile: Nici eu...

Lebăda Eleonora: Nici eu...

Lebăda Muşat: Uite, trece Ramona, gagica şefului... ce cur are...

Lebăda Marin: Ce cur are...

Lebăda Vasile: Ce cur are...

Lebăda Eleonora: Bătrâni spurcaţi... V-aşteaptă femeile acasă iar voi cu ochii pe fundul alteia...

Lebăda Muşat: Taci, fă, din gură...

Lebăda Marin: Taci, fă, din gură...

Lebăda Vasile: Taci, fă, din gură...

Lebăda Muşat: Ar mai fi o soluţie... Ştiu unde ţine Viorica cheile de la casa cu bani...

Lebăda Marin: Şi eu...

Lebăda Vasile: Şi eu...

Lebăda Eleonora: Şi eu...

Lebăda Muşat: Nu mă-ntrerupeţi... Ne cunoaştem de-atâta vreme şi putem vorbi deschis... Deseară, Viorica pleacă la nuntă peste munte, este acolo un lac... nu ia cheile cu ea, asta ştiu sigur... Luăm cheile, luăm banii şi-o ştergem, ştiu eu un loc în care nu ne vor găsi niciodată... După calculele mele în casa de bani trebuie să fie 20 de milioane de dolari... Aşa facem...

Lebăda Marin: Aşa facem...

Lebăda Vasile: Aşa facem...

Lebăda Eleonora: Aşa facem...

Lebăda Muşat: Marine, tu stai cu ochii pe bărbosul de pe ponton, sigur a auzit ceva... Dacă face vreo mişcare, îl împuşti...

EPILOG

Lebedele îşi desfăcură aripile, zburară vreo 200 de metri şi dispărură pe fereastra unui imobil de pe partea cealaltă a lacului.

Eu am continuat să stau pe ponton. Nu-mi era frică de mitraliera lui Marin, dar pur şi simplu nu aveam chef să dau telefon la poliţie.

Peste o jumătate de oră, lebedele săriră în apă trăgând după ele saci plini cu bani. Se vedeau prin ţesătură 20 de milioane de dolari în teancuri de câte o sută. Au dispărut repede la orizont.

Nici astăzi, după zece ani, n-am mai auzit nimic despre ele, deşi ancheta poliţiei continuă în draci. Iar cu dolarii pe care i-am primit prin poştă acum trei ani, mi-am cumpărat o maşină.

Sfârşit

Lampa lui Aladin

Piesă de teatru într-un act despre un bec de 100 de lumini

Actul 1

Al naibii om Aladin ăsta. Avea o lampă mare, cu gaz, pe care o lua întotdeauna cu el în grădină. Fie noapte, fie zi. O atârna de creanga unui cireş, o aprindea, deschidea o carte şi citea ore-n şir. Ca acum când istorisim întâmplarea. Are în mână un volum gros, cu coperţi aurite. Este „Neamul Sănduleştilor" de Mihail Padoveanu, carte de căpătâi a poporului român. Dat fiind că este lumină, că este linişte şi că Aladin dă paginile regulat, fără a sări nici una, putem citi peste umărul lui:

Capitolul 1

În care e vorba despre naştere, viaţă şi moarte

Bătrânul Dan Săndulescu, om gospodar, cu casă proprie şi muştar la bucătărie, se sculă într-o dimineaţă şi simţi că trebuie să-şi perpetueze neamul. Ştia din cărţi că acest lucru se făcea cu o femeie. Apăi, muiere bună, bună de tot era numai în familia Săndulescu, vecină cu el şi, din întâmplare, purtând acelaşi nume, dar trăgându-se din vestitul neam al Sănduleştilor, cel care oprise turcii să mai treacă spre Europa. Familia Săndulescu era numeroasă. Pentru a putea pune mâna pe femeie, bătrânul Dan Săndulescu trebuia să scape de câţiva.

Îşi luă coasa, un topor şi-o secure şi bătu la uşa familiei vecine Săndulescu. Îi deschise Pătru Săndulescu. Bătrânul

Dan Săndulescu îi reteză capul. De după uşă se iţi nevasta lui Pătru, Maria Săndulescu. Bătrânul Dan Săndulescu o hăcui şi o aruncă în grajd, la păsări. Din odaia cea mare apărură cei 19 vestiţi fraţi Săndulescu. Bătrânul Dan Săndulescu îi luă cu coasa pe la gâturi şi-i omorî cât ai clipi. În dormitor, sus pe o laviţă, dormeau bunicii familiei Săndulescu. Bătrânul Dan Săndulescu îi lovi cu toporul în cap. Aşa ajunse omul nostru la tânăra Doina Săndulescu, care, amuzată de cele întâmplate, îl întâmpină pe bătrân mâncând prune şi croşetând un suspensor pentru viitorul ei soţ. Suspensorul i se potrivi de minune bătrânului Săndulescu, aşa că cei doi se luară imediat.

Capitolul 2

În care e vorba despre naşterea lui Georgel Săndulescu

Tinerii însurăţei se instalară în bătătura bătrânului Săndulescu, aşa cum am mai spus, bătătură de om serios, cu cocoş care cânta dimineaţă, vacă, bou şi cal care vorbea mai multe limbi străine. Dacă văzu aşa tânăra Doina Săndulescu se puse pe făcut copii. Primul se născu numaidecât, în timp ce bătrânul Dan Săndulescu cosea câţiva nasturi. Era un băiat. Îl botezară Devadip, ca pe cântăreţul ăla, Santana, că, ziceau ei, era bine ca puştiul atunci când se făcea mare să ştie să cânte şi să ia premii la MTV. Da, dar tânărul Devadip se născu cu un singur deget la ambele mâini, aşa că nici vorbă să cânte din chitară sau voce. Îl îngropară imediat, ca să nu mai cheltuiască cu el şi prinseră de făcură altul. Al doilea născut era o fată. O botezară Herţigova, ca pe celebrul manechin, ca să se plimbe prin lume, să-şi arate cracii şi fundul şi să aducă bani acasă. Da, dar tânăra copilă se născu malformată, aşa că nici vorbă să umble prin lume, ba chiar porunciră să-i facă un cărucior. O abandonară în scaunul cu rotile, pe un câmp, şi prinseră să facă alt copil. Acesta de se născu acum era unul zdravăn, cu şapcă de

muncitor, priceput la căi ferate, macaze şi la vorbe fără rost. Îl botezară Georgel, ca pe prietenul lor Vasile Roaită, unul de trăgea de nebun sirenele pe unde se nimerea. Odată cu apariţia lui Georgel, în casa Săndulestilor se instală veselia.

Să vedem până când.

Capitolul 3

În care e vorba de un tânăr harnic, serios şi integru

Tânărul Georgel Săndulescu, deşi n-avea decât cinci ani, îşi luă viaţa în serios. Spăla, gătea, schimba apa la găini. Gătea, de exemplu, o musaca gustoasă. Lua două chile de cartofi şi îi curăţa. Toca o bucată de carne, jumate de porc, jumate de vacă, jumate de oaie. Amesteca totul, prăjea, fierbea, punea oţet, sare după gust, şi arunca produsul, pentru că nu era mulţumit, căuta perfecţiune. Până să facă altă musaca se ducea în coteţ la găini. Păsările îl recunoşteau şi-l luau la bătaie. Nu-l plăceau pe Georgel Săndulescu şi aversiunea avea să le ţină toată viaţa.

Viaţa era dură cu puştiu' Georgel. Ploua, ningea, toropea căldura, dar el tot o singură haină avea, tot un singur palton, o căciulă, fular şi mănuşi, pe care nu le lepăda niciodată, pentru că pe-acolo se fura totul. Chiar şi sculele cu care se trebăluia prin grădină. Aşa că Georgel se trezi într-o dimineaţă fără lopată. Bătrânul Dan Săndulescu îl bătu de-i sună apa-n cap. Din această cauză, mult mai târziu, tânărul Georgel Săndulescu avea să urmeze Facultatea de Ape.

Capitolul 4

În care e vorba despre ce s-a întâmplat într-o zi, lângă chiuvetă

Prin clasa a opta sau a unsprezecea, n-are importanţă când, pentru că Săndulescu le făcea pe toate, s-a apropiat de chiuveta şcolii, lângă care stătea lipit Georgel, un tânăr inteligent. Se vedea după ochi şi bască. «Bă, i s-a adresat

tânărul, bă, Săndulescule, fără partid eşti mort. Înscrie-te la noi, la comunişti, şi viitoru-ţi e asigurat. Şi Facultatea, şi Moscova, şi cariera de după. Să ştii că nu mint. Cine vine cu noi de-acum, de la-nceput, ajunge om mare, nimeni nu va avea şansa ta. Eşti tânăr, iute la inteligenţă, te pricepi la chiuvete, când iei cuvântul nu spui nimic, eşti făcut, bă, să fii activist de partid, înţelegi, bă, boule, ceva? Cu tine vorbesc, şi mai lasă dracului robinetul ăla. Ce zici?» Georgel Săndulescu nu se gândi mult. Slăbi puţin robinetul, inundă tot Severinul şi se înscrise, deşi în ilegalitate, în bravul Partid Comunist Român. Aici îşi plătea în mod regulat cotizaţia, că de n-o făcea, îl băteau comuniştii de-i suna apa-n cap. Aşa că, ce mai la deal, la vale, omul nostru se înscrise la comunişti şi, până una alta, bine făcu. Mai departe.

Capitolul 5

În care e vorba de Moscova şi alte şcoli

Într-o dimineaţă, bătrânul Dan Săndulescu scoase o carte din sărăcăcioasa bibliotecă a familiei. Era un volum gros, broşat, plin de poze, al cărui titlu sugestiv îmbia la reflexie, hotărâri înalte şi sentimente puternice. Volumul se intitula «Moscova, prima dintre cetăţi» şi-avea un singur neajuns: explicaţiile fotografiilor erau în limba rusă.

Tânărul Georgel Săndulescu luă volumul şi de la prima pagină căzu extaziat. Aşa oraş nu văzuse în viaţa lui: mare, curat, cu clădiri înalte, cu oameni în paltoane lungi, negre, încăpătoare. Amănuntul cu paltoanele l-a siderat, pentru că în Severin, într-o sărăcie lucie pe care n-o putea ascunde nimeni, populaţia oraşului se îmbrăca cu un singur palton, astfel că ţoala avea un orar foarte precis de întrebuinţare.

Georgel Săndulescu era uluit. Se duse la taică-său, la gară, pentru că acolo era singurul loc din oraş în care exista telefon. Îl sună pe Comunistul de la Chiuvetă. Se văzură imediat. Săndulescu îi explică omului de dragostea lui pentru

Moscova şi că şi-ar dori să facă o şcoală acolo, n-are importanţă care, cum o vrea partidul, dar să fie acolo, între clădirile alea mari şi să poată să-şi cumpere palton iarna, iar seara să poată ieşi cu colegele la o bere, în cadru organizat.

Comunistul de la Chiuvetă se gândi o clipă şi spuse: «Bine că te-ai gândit la Moscova, aşa vroia şi partidul, dar să ştii că mai sunt şi alte şcoli, chiar în ţară. Uite, Facultatea de Ape, o şcoală inutilă, dar pe la cursurile căreia nu trebuie să treci niciodată, că-ţi trimetem noi acasă diverse probe de apă, în borcane, iar tu trebuie doar să le priveşti şi să treci toţi anii. Sau, cred că partidul a prevăzut şi această posibilitate, faci Facultatea de Ape şi ce-o mai fi, la Moscova. Cred că-i mai bine aşa». Georgel Săndulescu acceptă pe loc ultima variantă. O puse pe mă-sa să-i calce cele două cămăşi, un maiou şi basca şi se puse pe aşteptat în gară, lângă telefon.

Într-o dimineaţă sună Comunistul de la Chiuvetă. Îi spuse că prin gară va trece trenul de Moscova. El doar să se urce, că de restul are grijă partidul.

Capitolul 6
În care e vorba de prima scrisoare a bătrânului Dan Săndulescu

Moscova era, într-adevăr, un oraş mare. Şcoala nu era chiar în oraş, aşa că tânărul luă tramvaiul, autobuzul, metroul şi iar autobuzul ca să ajungă la internat. Distanţele erau uriaşe. La Severin, dacă întindeai mâna din gară atingeai marginea oraşului, aici ciuciu, nu se putea.

Clădirea internatului era oribilă. Ceva negru, cu multe etaje, geamuri şi rufe atârnate între ferestre. Odată intrat în cameră, găsi o scrisoare. Expeditorul se arătă a fi taică-său, Dan Săndulescu. O deschise numaidecât şi-o citi înfrigurat, cu lumina stinsă:

«Dragă Georgele,

Neamul nostru, al Sănduleştilor, a fost neam baban, de viteji, aşa să ştii. Dacă nu-i hăcuiam pe Sănduleştii de lângă mine, acu' tu nu erai. Şi nici Doina, maică-ta, nu croşeta, nu călca cearşafuri şi nu era aşa mândră de tine. Aşa să ştii. Trebuie să-ţi mai spun câteva lucruri, ca să ai conştiinţa şi inima împăcate, să stai cu capul sus pe la Moscova, nu să te jignească ăia că n-ai palton.

Bă, neamul Sănduleştilor a oprit turcii la poalele Carpaţilor, altfel ei invadau Europa, cucereau Viena şi Brestul şi făceau din Paris un harem uriaş. Bă, un cărturar Săndulescu, mi se pare că Miron, i-a ţinut călimara lui Cantemir când a scris „Descriptio Moldaviae". Un general Săndulescu, mi se pare că Dumitru, a turnat smoală la Posada, alături de Matei Basarab, în capul honvedului ăla idiot, al cărui nume acum l-am uitat. Bă, un marinar Săndulescu, mi se pare că Fernandez, a fost pe Santa Maria cu Cristofor Columb şi numai soarta l-a împiedicat să descopere el America. După cum ştii, omul a murit înecat, l-au aruncat ceilalţi în Atlantic când au aflat că la bord este un român. Bă, un arhitect Săndulescu, mi se pare că Koslodui, a făcut castelul de la Hunedoara, ăla al huniazilor, ăla de se degradează acum şi vor face din el staţie de metrou. Bă, un Sim Săndulescu este toboşarul grupului Timpuri Noi, iar hituri ca Tanţo, Gagico, Vasilico, vor face înconjurul Bucureştilor, c-afară, în Europa, nu trec. Deci tu reprezinţi un neam falnic, înţelegi, bă, băiete, n-ai voie să ne faci de râs. Aşa să ştii. Te sărută al tău tată, Dan Săndulescu».

Georgel Săndulescu îşi şterse o lacrimă, privi întunericul de afară, îşi scoase paltonul şi adormi într-un pat sinistru, de fier.

Capitolul 7
În care e vorba de prima scrisoare a Doinei Săndulescu

Poştaşul bătu de câteva ori cu pumnul în uşa camerei lui Georgel Săndulescu. Adusese o scrisoare. Tânărul o deschise şi citi:

«Dragă Georgele,

Noi suntem bine, sănătoşi, da' tu? Neamul nostru, al Sănduleştilor, s-a spălat întotdeauna pe dinţi şi pe faţă. Aşa să faci şi tu. Să-ţi împăturești prosopul la capul patului. Obielele la fel. Când priveşti pe fereastră, să dai perdeaua deoparte, că acolo, la cămin, sunt din prosop albastru şi nu se vede nimic prin ele. Sparge ouăle înainte să faci omleta. Reşoul nu-l ţine sub pernă, indiferent dacă-i aprins sau nu. Dulceaţa pe care ţi-o trimit, n-o mânca aşa, scoate-i capacul. Când mergi la film cu o gagică şi e întuneric în sală, nu-i băga mâna între picioare chiar din timpul jurnalului, că se sperie şi te spune la partid. Dacă-ţi cade basca pe ochi când eşti pe stradă, ridic-o, altfel cazi în canal şi-acolo nu sunt apele pe care le-nveţi tu la şcoală, ci staţii de ascultare, aşa că nu le strica treaba. Ce să-ţi mai spun? A, da, bocancii! Nu-i ţine la uşă că ţi-i fură. Pune-i sub pernă. Eşti mai sigur. Când te-apuci să iubeşti o femeie sau primeşti ordin s-o faci, scrie-mi, ca să-ţi spun cum să procedezi. Te sărut, dragul meu. A ta mamă, Doina Săndulescu».

Georgel Săndulescu îşi şterse o lacrimă, împături scrisoarea, luă bocancii de pe culoar, îi puse sub pernă şi adormi liniştit. Fu trezit în palme de colegii de la alte camere, care-şi căutau bocancii.

Capitolul 8
În care e vorba de prima scrisoare a Comunistului de la Chiuvetă

Bătaia luă sfârşit într-un final. După ce-şi luară bocancii, colegii lui Săndulescu se-mpărţiră pe la camerele lor. Rămas singur, tânărul nostru stătea pe marginea patului şi, printre lacrimi, silabisea pasaje din Scânteia, ziar pe care-l primea zilnic de la Bucureşti. Scria acolo de succese măreţe ale poporului său: la Fabrica nu ştim care se turnase prima coasă din oţel, la alta se dădeau găuri la acele de cusut, iar apele, specialitatea lui, erau mai curate şi mai pline de peşte, nu negre şi urât mirositoare ca în vechiul regim. Tânărul Georgel Săndulescu era mulţumit. Scoase cartea de la Facultatea de Ape, intitulată „Apele" şi începu să înveţe formula apei. Era grea şi treaba îi luă un oarecare timp. Ziua părea compromisă cu învăţătura, dar pe la ora 8 seara, poştaşul mai aduse o scrisoare. Era de la Comunistul de la Chiuvetă. O deschise neliniştit, salivând de emoţie:

«Bă, Săndulescule,

Neamul ăsta al vostru, al Sănduleştilor, e vestit, ştiu. Am auzit că unul a scris „Capitalul", că altul a observat primul că apa e lichidă, dar asta nu înseamnă să te culci pe o ureche, faima neamului tău nu ţi-e de folos la nimic, acolo, la Moscova. Tu să te faci că înveţi apele alea, şi pentru asta scorneşte lucrări babane, pe care să ţi le tipărim noi, n-ai tu grijă. Tu doar să le pui titluri credibile, pentru că vor apărea în România, locul unde vei evolua şi-ţi va trebui construită o biografie. Inventează, deci, titluri de-astea intelectuale, cu iz de Academie: „Dacă n-avem apă la bucătărie, e de căcat", „Apa curge prin ţevi înclinate", „Dunărea, fluid sau lichid?", „Înotul sincron fără apă", „Apa, lux sau necesitate?", „Apa din organismul comuniştilor" şi altele, bă, ca să-ţi facem, repet, o activitate credibilă. Cărţile le scriem noi, tu dai doar titlurile. Aşaaaaa! La adăpostul acestei activităţi, tu nu sta

degeaba la Moscova, că nu de-asta te-am trimis. Mergi pe la cursurile de dezinformare, acolo e taina viitoarelor tale succese. Acolo vei învăţa să vorbeşti mult fără să spui nimic. Acolo trebuie să înveţi vorbe meşteşugite, care să n-aibă nici o acoperire în realitate. Vorbe fără rost, adică, dar preţioase, cu iz de deşteptăciune, de Academie, înţelegi, bă? Altfel n-am făcut nimic, dacă tu la Moscova doar te uiţi pe fereastră la căminul de fete, unde vor fi fiind nişte albaneze mişto. Când se dezbracă, seara, tu du-ţi mâna la ochi. Aşa, bă. Să vii expert în dezinformare, că de restul, la Bucureşti, ne ocupăm noi. Să nu spui nimănui că ţi-am scris, să nu bănuiască ăia că ai şi alte preocupări decât apa. Ai grijă ce faci, ţinem legătura, al tău, Comunistul de la Chiuvetă».

Capitolul 9
În care e vorba de cât de repede trec 10-20 de ani

Într-o dimineaţă a anilor 67-68, Nicolae Ceauşescu s-a sculat şi-a urlat într-un dictafon: «Bă, idioţilor, să vină la mine Săndulescu ăla, ultimul din neamul Sănduleştilor, aflaţi unde e că vă ia mama dracului». Georgel Săndulescu s-a arătat rapid, pentru că era după uşă. Ceauşescu i-a grăit fără mofturi, pe un ton aspru, drăgălaş: «Bă, nu ştiu cu ce te ocupi, dar am ordin să te bag în pâine. Mi s-a raportat că ştii să faci ceva cu apele. Bei multă apă sau o cari de colo-colo cu găleata, nu mă priveşte, aşa că io am să te fac pentru o vreme ceva pe la Năsăud, să zicem, prim-secretar, te pricepi? Nu-mi răspunde, că nu mă interesează. După episodul Năsăud, te duci director la Editura Ştiinţifică şi să ai grijă să afirmi despre această perioadă că erai marginalizat, că ai făcut o disidenţă notorie şi austeră, ceva nasol, fără carne, cafea, hârtie de scris şi alte alea, aşa cum i-am ţinut pe idioţii ăştia de români. Nu spune nimic, că nu mă interesează ce spui. Ieşi afară».

Capitolul 10
În care e vorba de cariera de marginalizat a ultimului dintre Sănduleşti

Georgel Săndulescu luă calea Năsăudului. Aici încă dăinuia amintirea lui Ştefan cel Mare. Curând, tânărul prim-secretar se simţi strivit de uriaşa faimă a domnitorului. Aşa că se sculă nervos, se duse în faţa statuii şi-i vorbi cu glas ridicat: «Bă, omule, s-au dus vremurile tale, cine dracu mai stă pe cal cum stai tu? Nu-ţi dai seama c-ai ieşit din istorie? Nu tu i-ai bătut pe turci, ci Ceauşescu. Dar nu asta vroiam să-ţi spun. Eu am venit aici să fac treabă, nu să mi se spună la tot pasul că Ştefan cel Mare era mai bun. Păi, erai mai bun, pentru că ai avut 200 de copii, nu că faci treburile la care m-am înhămat eu. Ce, tu eşti în stare să irigi ditamai judeţul? Tu eşti în stare să dezinformezi tot Năsăudul, că noi o ducem mai bine ca americanii, că mâncăm mai multă brânză, carne, ouă şi că bem mai multă cafea? Nu. Pentru că pe vremea ta nu existau americanii, nu existau Scânteia şi TVR 1, cele două instituţii cu care tâmpim poporul. Păi, crezi că e uşor să faci credibile toate minciunile din mass-media, crezi că e uşor să penetrezi Europa Liberă cu oameni de-ai noştri? Îţi spun eu: e foarte greu să minţi tot timpul populaţia. Pentru tine era simplu: te sculai, luai un cal, stăteai câteva luni într-o tabără militară, făceai câte un copil, o biserică, o păşune, dădeai câte o casă vreunui răzeş şi trecea timpul. Nu tu ziar, nu tu radio, nu tu audienţă la Judeţeană, nu tu repartiţii de frigidere, cafea sau Dacia 1300, nu tu nimic. Când îţi terminai campania, veneai la Năsăud, dormeai şi-n timpul ăsta neghiobii îţi băteau din palme pe sub balcoane, iar istoricii îţi construiau o domnie falnică. Vorbesc prea mult şi nu ştiu dacă înţelegi mare lucru. Eu un singur lucru te rog: lasă-mă să-mi văd de viaţa mea, aici în judeţ. Sunt un marginalizat şi-o scot greu la capăt. Înţelegi?»

Nu ştim dacă statuia a înţeles ceva din acest discurs. Nici dacă i-a răspuns ceva lui Georgel Săndulescu. Noi avem mărturia de pe un reportofon păstrat de unul din soldaţii care-l însoţeau pe vajnicul prim-secretar. Cert e că Georgel Săndulescu şi-a îndesat mai bine şapca şi-a pus umărul la relansarea Năsăudului, pentru ca această regiune să devină prima din Europa. Aşa a şi fost. Pe apele Năsăudului treceau cei mai babani peşti ai continentului. În porturile Galaţi şi Brăila se mutaseră carnavalurile de la Rio şi New York, în oraşul Focşani venea an de an Bayern Munchen ca să joace fotbal cu echipa locală, tirurile cu produse bistriţene băteau în lung şi-n lat lumea, pentru că era vorba de cereale, parfumuri, păsări mici, păsări mari, urşi domestici, halva, ciment, zacuscă, iahnie de fasole, prospecte de fluvii şi râuri pentru zonele de unde apa lipsea, precum şi înfiinţarea a numeroase poduri peste apele care colcăiau de peşte şi viaţă ale bravului ţinut din centrul României.

Aflând de toate aceste realizări, Ceauşescu s-a supărat. A dat un telefon şi Săndulescu, ultimul din celebrul neam al Săndueştilor, s-a trezit director al Editurii Ştiinţifice, care-şi avea sediul în Casa Scânteii din Bucureşti.

Aici, era la marginea marginalizării. Privea de la etajul editurii Bucureştiul. O capitală fără ape şi poduri, fără peşte şi pescari, un oraş în care sufletul îi spunea că va dizidi împotriva regimului. Nu singur, Doamne fereşte, ci împreună cu alţii, pe care Securitatea îi va deconspira după cum va voi, pe unii înainte de 89, pe alţii după, în funcţie de gradele avute de dizidenţi.

Sub bagheta lui Săndulescu, Editura Ştiinţifică a renăscut. Aici aveau să vadă lumina tiparului cărţi celebre: „Cuantica apei la papagalii în călduri", „Menstruaţia, fluidă sau solidă?", „Un cucui, două cucuie, formule matematice", „Algoritmul ştie, nu doarme" sau „Un corp solid scufundat într-un lichid rămâne acolo." Lucrările tipărite în toate limbile pământului au dus faima editurii departe în lume,

implicit pe a directorului ei. Aşa se face că din toate colţurile lumii, veneau pe adresa lui Georgel Săndulescu scrisori de îmbărbătare, de solidaritate, de credinţă în vremuri mai bune.

Georgel Săndulescu citea scrisorile, le lipea la loc şi le dădea băieţilor care-i asigurau dizidenţa. Până-ntr-o dimineaţă a lui decembrie 1989."

Babană carte, fioroase întâmplări. Aladin închise volumul, dădu drumul gărgăriţelor din palmă şi vru să stingă lampa. Un zgomot îi atrase atenţia.

Japonezul Albastru: Bă, Aladine...

Aladin: Da, bă, care eşti acolo?

Elena din Troia: Bă, Aladine...

Aladin: Da, bă, care eşti acolo?

Tom Degeţelul: Bă, noi am venit cum ne-ai zis...

Aladin: Am uitat ce-am zis, care-i treaba?

Japonezul Albastru: Ai zis că ne dai gazul din lampă, să-l punem în balonul nostru...

Aladin: Ce balon, bă, aţi înnebunit?

Cireşarii: Lasă, bă, goangele, dă-ne gazul, umflăm balonul, atârnăm nacela şi ne luăm zborul...

Aladin: Bă, voi vreţi să fugiţi...

Othello: Da, bă, meleagurile astea sunt pline de Sănduleşti şi nu-i bine...

Macbeth: Aşa să ştii...

Sânziana şi Pepelea: Bă, hai cu noi...

Mircea la Cozia: Hai cu noi, Aladine...

Avarul: Hai, dă-ne gazul, nu te mai face că nu-nţelegi...

Aladin: Bine, bă, vi-l dau... Dar ce pun în loc?

Japonezul Albastru: Cum ce pui? Un bec de 100 de lumini...

Hecuba: Uraaaaa, plecăm...

Câinele soldatului: Uraaaa, plecăm...

EPILOG

Gazul se dovedi a fi destul ca să umple balonul şi ca acesta să zboare. Aladin înşurubă becul de 100 de lumini şi aprinse lampa. Cireşul îşi strânse crengile, gărgăriţele fugiră de lumină, un fluture se aşeză pe o frunză cu ziarele din săptămâna aceea.

Sfârşit

Lista lui Şindlăr

Piesă de teatru acuzatoare într-un act

Actul 1

Domnul Şindlăr Georgescu era, din orice parte l-ai fi privit, o frumuseţe de bărbat. Astăzi noi îl vom privi din profil. Avea un nas proeminent, buze groase şi o ureche foarte mare din cauza unei pâlnii care ieşea din ea. Un guler verde, de la baza gâtului, era semnul că de acolo începea o cămaşă. În dimineaţa la care ne referim, domnul Şindlăr Georgescu este instalat la o masă luminată de o lampă periculoasă. Peste cămaşa verde avea un surtuc din lemn de trandafir, iar pe sub cămaşă un maiou. Ce făcea atât de gătit domnul Şindlăr Georgescu? Ei bine, să ştiţi că studia o listă.

Şindlăr: Este incomodă lista asta. Cum o dau, cum o sucesc, lipsesc foarte mulţi de pe ea. Deci am Spania pe listă, Portugalia, Germania, Ungaria, c-a fost imperiu... a, da, lipseşte România... De ce mi-or fi dat ăştia lista incompletă? Şi de ce tocmai România?

Contele de Monte Cristo: Pentru că ăştia n-au reuşit să facă nimic. Nici mazărea n-au inventat-o până la capăt. Au fost la un pas. Ia, aminteşte-ţi, Şindlăr, ce emoţie cuprinsese omenirea când, acum 2000 de ani, locuitorii din Carpaţi vorbeau pentru prima dată în lume de viezure, varză, mânz. Tocmai erau pe punctul să dezvolte conceptul de Vizuină.

Şindlăr: Da, ai dreptate, îmi aduc aminte. Conceptul era genial: îţi turnai vecinul, fratele, mama şi duceai totul

într-o Vizuină. Toată populaţia planetei ar fi avut un mic dosărel la Vizuină şi nu era rău. Am fi preîntâmpinat multe din nenorocirile omenirii, de exemplu pe Calvin, că datorită idiotului ăsta de pastor n-a trecut religia ortodoxă în vest şi până la urmă, după cum vezi, religia a făcut diferenţa: vestul o duce mai bine.

Terente: Bine, dar conceptul de Vizuină, vai ce cuvânt frumos, n-a trecut Carpaţii, mizeria turnătoriei a rămas acolo, ca un stigmat, pe un popor care n-are nici o menire pe lume...

Şindlăr: Şi totuşi, nu pot da lista incompletă... Uite, şi Bulgaria e trecută, că l-a dat pe Stoicikov...

Burghezul Gentilom: Păcat de români, că nu vor prinde lista domnului Şindlăr...

Idiotul: Dar ce să le faci? Ce să le faci? Nimeni în lume nu mai cultivă hârtie, ei o fac. Toată lumea cumpără din Finlanda, că e mai ieftină, e mai bună. Ei taie copaci, îi cară, cultivă şi recoltează o hârtie foarte scumpă, ori, ce înseamnă asta?

Şindlăr: Revin la ce-a spus Contele de Monte Cristo... Măcar mazărea s-o fi inventat... Dar aşa, nu pot să-i trec pe listă şi pace, lista mea nu cuprinde decât popoarele care au o menire pe lumea asta, ne-am înţeles?

Burghezul Gentilom: Da, bineînţeles, e normal... Uite, că întreabă lumea de ce este Anglia pe listă... Păi, ea a făcut America... Dar Grecia? Păi, ea a pus unii peste alţii nişte bolovani, au făcut câteva Acropole, au sădit cu ele 10-15 insule şi de atunci trăiesc liniştiţi, că se beleşte planeta la ele ca la urs...

Giselle: Românii nu sunt buni nici la pat... Te-ademenesc şi termină fugind cu cearceaful, perna şi ustensilele de baie...

Idiotul: Taci, fă, din gură, numai la sex te gândeşti... Problema se pune şi altfel, domnule Şindlăr... Românii n-au compus nici o melodie, n-au scris niciodată o poveste de dragoste...

Romeo şi Julieta: Aşa e... Povestea lor de dragoste nu trece în lume, pentru că e falsă, n-are nici un Dumnezeu... Toată proza aia a lor e degeaba. Au un singur dramaturg genial, şi ăla e complet necunoscut...

Şindlăr: Aşa este, îmi pare rău pentru ei... Nu-i pot trece pe lista mea, nu pot şi pace... Nici nu ştiu dacă va suferi cineva... Nici nu ştiu dacă-şi va da seama cineva de această lipsă...

Giselle: Aşa e, domnule Şindlăr, aşa e, lăsaţi acum lista şi urcaţi până la mine în dormitor...

Idiotul: O tâmpită, Giselle asta, e în stare să-l lase pe Şindlăr fără listă şi nu-i bine... Fără ea ne pierdem credibilitatea, fără petecul ăla de hârtie se răstoarnă ierarhiile planetei, nevoile şi priorităţile ei...

Contele de Monte Cristo: Şi-atunci, să ne culcăm noi cu el?

Burghezul Gentilom: Nu, să ne uităm doar pe gaura cheii...

EPILOG

Domnul Şindlăr Georgescu îşi petrecu noaptea la Giselle. Se prefăcea că doarme. În timp ce femeia îl căuta prin buzunare, se gândea: omenirea s-a descurcat şi fără România atâtea mii de ani. Ciobănaşul vrâncean e şi prin Spania, acolo îi zice madrilean, aşa că nu-i bai. Cel mai bine ar fi, ca atunci când predau lista, să nici nu pomenesc de români. Şi gata.
Domnul Şindlăr Georgescu o lăsă pe Giselle să-i ia toţi banii. Apoi se ridică, îşi luă lista de sub pernă şi ieşi.

Sfârşit

Livada cu vişine

Piesă de teatru clasică în două acte

Actul 1

În scenă este adus un practicabil. Actorii bat în el cu topoare şi răngi până se face linişte în sală. Dacă spectatorii nu tac, sala este evacuată.
Personajele în ordinea intrării, sunt următoarele: Aglaia – soţia contabilului-şef, Mironache – contabilul-şef, Răsvan – grădinarul-şef, Turbina – soţia grădinarului-şef, Manase – istoricul-şef al oraşului, Didina – soţia istoricului-şef al oraşului.

Aglaia: Bă, dobitocule, du-te de udă livada...

Mironache: De ce mă faci, fă, dobitoc?

Aglaia: Nu cu tine vorbeam, cretinule... Bă, dobitocule, n-auzi? Du-te de te scaldă...

Răsvan: De ce mă faci, fă, dobitoc?

Aglaia: Nu cu tine vorbeam, trepanatule... Bă, dobitocule, n-auzi. Du-te şi stinge lumina în livadă...

Turbina: De ce mă faci, fă, dobitoc?

Aglaia: Nu cu tine vorbeam, împuţitule... Bă. Dobitocule, n-auzi? De ce te-ai căcat în găleată?

Manase: De ce mă faci, fă, dobitoc?

Aglaia: Nu cu tine vorbeam, impotentule... Bă, dobitocule, n-auzi? De ce n-ai tras apa în livadă?

Didina: De ce mă faci, fă, dobitoc?

Începe bătaia. Aglaia este linşată. Apar doi brancardieri care o scot pe Aglaia. Este dusă la spital. Actorii rămaşi în scenă sunt mulţumiţi. Spectatorii la fel.

Actul 2

În scenă aceiaşi. Apare Aglaia în cârje. La spital i s-au amputat mâinile şi un picior. Bătaia primită a fost cruntă. Actorii se strâng în jurul ei.

Aglaia: Bă, dobitocule! De ce ţi-ai făcut nevoile în găleată? Unde punem vişinele?

EPILOG

Actorii îi smulg cârjele. Începe bătaia. Este mult mai dură şi Aglaia îşi dă sufletul. Actorii plâng şi lovesc continuu. Un spectator cheamă Procuratura.

Sfârşit

Moromeţii

Piesă de teatru ambiţioasă în două acte

Actul 1

Ţăranii sunt adunaţi în mijlocul satului. În singura piaţă. Aici sunt şi majoritatea instituţiilor de stat: Primăria, frizeria, mezelăria, Poliţia, Poşta, magazinul de prezentare Cristian Dior, casa de modă Coco Chanel, închisoarea cu subsol şi etaj, unitatea de pompieri, birtul cinci stele „Vintilă", atelierul de reparat încălţăminte, mănuşi şi umbrele, cofetăria, Consiliul de apărare al satului, herghelia, hingherii, magazinul de pâine şi covrigi, ambasada Belgiei, cinematograful, opera, fabrica de tunuri vechi de bronz, monetăria care imprimă zilnic bancnote locale, tutungeria, circul, o secţie a teatrului Tănase, bazinul Olimpic, două stadioane, staţia de autobuz spre Răcari, atelierul foto, bordelul, tribunele fostelor demonstraţii şi hăuleli, redacţiile celor două cotidiene.

Cei opt ţărani, roată în jurul fântânii cu cumpănă din mijlocul satului, vorbesc. S-au ivit multe probleme în ultimii zece ani. Trebuie dezbătute.

Printre ţărani sunt şi preotul şi învăţătorul. E bine că sunt, pentru că ei ştiu mai multă carte. Pot explica mai bine, pot hotărî. Pentru că sunt multe de explicat şi de hotărât: titlurile de proprietate, scumpirea gazului, înfiinţarea celor trei partide, construcţia unui zgârie-nori pe tarlaua de sfeclă, constituirea unei bănci agricole cu banii lor, dar să dea banii statul, săparea unei fundaţii.

La un moment dat, apar Moromeţii. Unul din ţărani, probabil Scurtu, îi zăreşte.

Scurtu: Vin Moromeţii...

Moromeţii: Bună ziua, oameni buni...

Preotul: Bună, să dea Dumnezeu...

Moromeţii: Vorbeaţi, vorbeaţi, ceva făceaţi voi aici...

Scurtu: Ba nu, fumam o ţigară...

Moromeţii: Şi pentru asta trebuia să veniţi în mijlocul satului?

Învăţătorul: A, nu, ne-am întâlnit din întâmplare...

Moromeţii: Din întâmplare, hai?... (*către ceilalţi cinci fraţi*)... Hai, bă, Nilă, să mergem...

Actul 2

Părăsind piaţa satului, Moromeţii cotiră spre pod. Pod e mult spus. Sunt câţiva buşteni aruncaţi peste o albie secată. Pe malul celălalt se vede o cruce a unui erou din primul război, al cărui nume nu l-a ştiut nimeni niciodată. Nici măcar preotul.

Moromeţii: Unul n-a spus ce gândeşte...

Nilă: Eh, ţăranul român...

Moromeţii: Auzi, s-au întâlnit din întâmplare şi fumau...

Nilă: N-ai ce le face... Ascultă-mă bine, n-ai ce le face.

EPILOG

Moromeţii ieşiră de pe pod. Călare, traversau acum câmpul. Singurul de altfel, din împrejurimi.

Sfârşit

Nabucodonosor

Piesă de teatru într-un act despre unul din cazurile inspectorului Maigret

Actul 1

Inspectorul Maigret stătea sprijinit de birou. Îşi punea de zor cafele şi-şi propusese să fie răbdător. O lampă, bâzâitul unui ventilator, obloane trase. Adjunctul său, un tânăr comisar, cu favoriţii mov şi pantofii roşii, îi aducea pe rând, în încăpere, suspecţii arestaţi în cazul crimei din strada Apollodor.

Vecina Albastră: Era negru, negru de tot... La păr mă refer... Avea vreo doi metri şi, ceea ce m-a frapat, este că avea un şorţ mare, de sudor, din piele bună, şorţ cu care era îmbrăcat...

Bărbatul de Fier: Eu stau uşă-n uşă cu victima... Pe la orele 22 am auzit cum a stins radioul şi vorbea cu cineva... A zis: Ce faci, Nabuco... Înseamnă că-l cunoştea pe asasin, altfel nu-i deschidea uşa...

Doamna Dactilografă: Era un bărbat scund, cu plete gri... L-am văzut bătând la uşa victimei... ţinea în mână un topor, o baionetă, un joagăr şi-o ghilotină, probabil armele crimei... Dinăuntru s-a auzit o voce: Tu eşti, Nabuco...

Contabilul Băncii de Vizavi: Mă sculasem. Îmi beam laptele, ca de obicei. Am dat drumul la televizor pe Pro Tv. Erau ştirile dimineţii, pe la opt, când am auzit o rafală de mitralieră şi pe victimă gemând... Spunea printre lacrimi, sânge şi dureri: Ce-ai făcut, Nabuco, ce-ai făcut?

Gunoierul Străzii în Pantă: Eu l-am văzut ieşind. L-am recunoscut, era Nabucodonosor. L-am văzut prima oară în spectacol, la operă, şi-a doua oară acum... Am dat nas în nas cu el... Acelaşi tricou, aceiaşi colanţi şi perucă... L-am strigat: Domnul Nabuco, în ideea unui autograf, dar a dispărut înainte să-mi dau seama... În urma lui lăsa valuri de sânge, era clar că omorâse pe cineva...

Femeia cu Alcov: ţineam uşa deschisă, ca să iasă mirosul de chiftele prăjite... Mă uitam în oglindă, ca de obicei... L-am văzut trecând pe domnul Nabucodonosor, nu mă puteam înşela, îmi fusese client... Când îl prindeţi, am să vă arăt fiecare semn de pe corpul lui, ca să vedeţi că nu mint... A trecut în fugă şi a bătut la uşa Valeriei, victima...

Bărbatul cu Barbişonul Retezat: Pe Valeria Câmpineanu o cunosc de mult... Suntem colegi la Operă... Ea era cabinieră, îl machia şi îl îmbrăca pe Nabuco... Pentru că, domnule inspector, aici era o mică problemă... Ea n-avea ce machia şi îmbrăca, pentru că Nabuco era chiar Nabuco, era chiar sclavul ăla... Mă-nţelegeţi? Venea seara tiptil, Valeria îi deschidea uşa din dos a Operei, el cânta şi pleca pe unde a venit...

Inspectorul Maigret: Interesant ce spuneţi... Foarte interesant...

Bărbatul cu Barbişonul Retezat: Ca să vedeţi cât de cinstit sunt, domnule inspector, vă mărturisesc că eram îndrăgostit de Valeria Câmpineanu şi că în această calitate am urmărit-o deseori... Luni şi marţi, când n-avem spectacole, se ducea la Târgul de Sclavi...

Inspectorul Maigret: Târgul de Sclavi?

Bărbatul cu Barbişonul Retezat: Da, domnule inspector, povestea e foarte încâlcită, misterioasă, dar foarte adevărată... Ascultaţi-mă, nu mă întrerupeţi, vă rog... Într-o seară am urmărit-o de la teatru... Am venit special cu maşina, o Dacie jigărită din 85... A ieşit, s-a uitat în dreapta şi-n stânga, să n-o urmărească cineva şi a luat-o spre Militari...

Cu autostopul a ieşit din Bucureşti... Cine n-ar fi luat-o, domnule inspector, Valeria era deosebit de frumoasă... La un moment dat maşina ei opreşte... Coboară şi o ia pe câmp... Eu după ea... În mijlocul câmpului a strigat ceva, pe cineva... Am rămas uluit, pentru că în aceeaşi clipă cerul s-a luminat şi m-am trezit în ţara Fiarelor Ruginii, o ţară despre care ştiam din poveştile vechi ale bunicii... Valeria a lut-o înainte printre oameni, animale, păsări, dealuri şi ape, toate din fier ruginit, până am ajuns la o graniţă din fier forjat albastru, cu pete ruginii... Aici a scos acelaşi sunet şi bariera s-a ridicat şi-am plecat mai departe... Eram acum în ţara Peşterilor Sinilii, unde era zi de târg şi toată omenirea ieşise să vândă şi să cumpere... Spectacolul era unic. Bărbaţi sinilii vindeau covoare, femei sinilii vindeau nuci, pastramă şi gin, copii sinilii se jucau în ţărână cu puţe sinilii şi mingi albastre, iar cei care cumpărau erau nişte venetici sinilii aduşi acolo cu forţa de armata ţării, pentru ca comerţul să se desfăşoare neîntrerupt... Ea şi-a cumpărat un colier siniliu, iar eu o potcoavă... O am la mine, uitaţi-vă ce lucrătură, ce intarsii, ce material... Aşa... La graniţa următoare o pancartă ne anunţa că vom trece în ţara Sclavilor Argintii... Aici trebuia să ajungem, mi-am zis şi aşa a şi fost... Bariera s-a dat de-o parte şi a trebuit să intrăm într-un han, unde am aşteptat o cursă locală, care avea să ne ducă la Târgul de Sclavi... De cum a zărit-o, Nabucodonosor a urlat la ea: „ţi-am spus să vii singură... Idioato, te omor cu mâna mea". Valeria a întors abia atunci ochii spre mine şi s-a făcut roşie de mânie. Nabucodonosor, ditai bărbatul de doi metri, a scos un cuţit, şi-a tăiat lanţurile, a căsăpit doi paznici şi-un negustor şi s-a luat după Valeria... Ea a scos un strigăt, ca o rugăminte, ceva şi ne-am trezit pe câmpul de lângă autostradă... La întoarcere, normal, am luat-o cu mine-n maşină... Nu ne-am vorbit şi nici n-am mai văzut-o de atunci... Acum că e moartă, am venit să-mi uşurez inima şi cred că povestea mea oferă şi motivul crimei... Însă cum reuşea Nabu-

codonosor să fie şi-n ţara Sclavilor Argintii şi pe scenă, e un mister... Nu rămâne, domnule inspector, decât să vă duceţi după el... Vă însoţesc până acolo...

EPILOG

Inspectorul Maigret şi Bărbatul cu Barbişonul Retezat stăteau de o săptămână pe un câmp de lângă autostrada Bucureşti- Piteşti. Strigau şi închipuiau nişte chemări înspre cer. Dar cerul nimic. Absolut nimic.

Sfârşit

Neamul Şoimăreştilor

Piesă de teatru istorică într-un act

Actul 1

Neamul Şoimăreştilor era un bou. De-o prostie rar întâlnită. Aşa, ca bărbat, arăta însă bine. Înalt, brunet, buze senzuale, urechi clăpăuge şi un maieu albastru inscripţionat într-o limbă necunoscută. De când apăruse la noi în garnizoană am ştiut că este tipul de comandant înnăscut. Vorbea limpede, explica amănunţit, lovea cu aplicaţie orice neatent şi nu dădea pauze niciodată. Neamul Şoimăreştilor, deşi nu era decât căpitan, preda tactica, o materie hărăzită numai coloneilor sau generalilor de brigadă. În sala de clasă ostaşii îl ascultau întotdeauna uluiţi.

Neamul Şoimăreştilor: Tactica pe care trebuie să o aplicăm, noi românii, trebuie să aibă o eficienţă maximă. Puţin costisitoare, dar cu rezultate colosale. Să ne imaginăm că duşmanul vine pe pod. Nimic mai simplu. Când cei 720.000 de soldaţi duşmani sunt deasupra apei, noi cu două, trei fierăstraie tăiem pilonii hărăbaiei şi duşmanul se îneacă tot, nu mai rămâne din el nici infanterie, nici aviaţie, nimic, totul e pe fundul apei, iar soldatul român lasă apele să curgă o zi, două, ca să îngheţe bine duşmanul, şi trece la capturi de război, că e voie. Să zicem însă că duşmanul vine prin aer. Soldatul român e cu binoclul la ochi şi vede zmeele încărcate cu trupe duşmane încă de deasupra Ungariei, aşa că se pregăteşte de atac. Otrăveşte fântânile, vede care femei sunt gravide şi le ia cu el în codru şi aşteaptă. Duşmanii

n-au unde ateriza, pentru că grânele ard, iar câmpiile şi munţii sunt în flăcări. Singurul loc liber e pe pod. Aterizează. Nici nu desfac bine zmeele din chingi, că soldatul român taie cu fierăstrăul pilonii podului, iar ăsta se prăbuşeşte într-o apă rece de minus 60 de grade. Pentru că, ţineţi minte, idioţilor, întotdeauna când cade podul sub duşmani, apele sunt ca gheaţa. Duşmanul nu va fi ademenit pe pod niciodată vara. Să revenim. Odată duşmani şi zmee în apă, după trei zile începe jaful, că e voie. Sper că nu aveţi vreo întrebare, vreo nedumerire, cretinii dracului. Aşa. Dar dacă duşmanul vine motorizat, cu motociclete, tancuri, TAB-uri şi alte fierătanii? Foarte simplu. Baricadăm toate drumurile şi-l lăsăm liber doar pe cel care duce la pod. Ori, la pod ştim deja ce urmează. Ce urmează soldat?

Nabucodonosor: Cu câteva fierăstraie alegem doi, trei piloni şi când toată armata duşmană e pe pod...

Neamul Şoimăreştilor: Aşa, aşa tâmpiţilor, boilor ce sunteţi, aşa să faceţi, sper că n-aveţi alte întrebări...

EPILOG 1

Armatele duşmane petreceau la Bucureşti, Predeal, Constanţa, Iaşi şi Timişoara. Femeile erau frumoase, mâncarea bună, muzica ţigănească de soi. Lipseau bărbaţii, se vedea cu ochiul liber şi asta pentru că toţi românii se înrolaseră ca să-şi apere ţara. Armata duşmană i-a căutat în zadar.

EPILOG 2

Armata română aştepta sub un pod. Cu fierăstraiele pregătite, împrăştiate pe lângă piloni, oastea se uita ţintă la Neamul Şoimăreştilor, pentru semnal. Acesta, bou cum era, nu-nţelegea de ce armata duşmană nu trecuse pe acolo. Şi mai ales cum.

Sfârşit

Nepotul lui Rameau

Piesă de teatru într-un act despre unele ciudăţenii ale vieţii

Actul 1

Nici vestimentaţia, nici felul în care apăruse nepotul lui Rameau la mine în cameră nu mă uimeau. Ci un obiect ciudat pe care-l purta în urechea dreaptă. Târziu am observat că era o cireaşă. Roşie, frumoasă, dintr-o recoltă a nu ştiu cărui an.

Nepotul lui Rameau: Te văd dimineţile întârziind la fereastră. Cum scuturi ţigara şi bei din cafea. Trece lăptăreasa şi tresari. Femeia aceea brunetă, urâtă şi cu mulţi copii îţi atrage atenţia. Îi dai de fiecare dată o monedă de 20 de franci, deşi nu i-ai gustat niciodată iaurtul. Trece apoi suplinitoarea de la gimnaziul din colţ. Te salută, îi răspunzi şi trece mai departe deşi ar zăbovi la o şuetă, chiar dacă în stradă, chiar dacă sub fereastra celui mai vestit burlac din oraş. Cele două femei trec pe la ora 7 şi ziua abia a început. Pentru că imediat după 8, într-o maşină decapotabilă, trece soţia directorului de bancă, cea care ţi-a propus să mergeţi incognito la băi, dar tu ai refuzat-o în ultima clipă, deşi bărbatul ei era plecat pentru doi ani la o bancă din Zurich. Ehe, doi ani, o veşnicie în care s-ar fi putu întâmpla orice. Trec apoi acrobata principală a circului, casiera de la alimentară, inginera şefă de la fabrica de statui, campioana de înot la zece metri spate, şefa atelierului de înrămat picturi neterminate, psiholoaga oraşului, una urâtă, cu ţâţe mici,

apoi ginecoloaga, şefa unităţii militare, violonista filarmonicii, tipa cu fundul cel mai banan din oraş şi tu nimic, nu vorbeşti cu nici una. Toate-s nemăritate, toate te vor. Meditatoarea de franceză ar fi în stare să nu-ţi ia nici un ban pe lecţii, numai să vrei să faci franceza cu ea. Ce vrei mai mare devotament, ce vrei mai mare iubire? Toate trec pe sub fereastra ta, doar, doar de le vei face vreun semn. Unul singur, din care să înţeleagă exact ce vrei. Iar tu nimic. Dai câte un bună ziua, zâmbeşti nimănui. Mă rog, să zicem că îţi place singurătatea, să zicem că eşti un tânăr studios. Dar nu-i nimic adevărat în toate astea, nu eşti nici singur şi nici nu înveţi nimic. Mă-ngrijorezi, mă faci să simt că vorbesc degeaba. N-am să mai vin niciodată să te bat la cap.

EPILOG

Nepotul lui Rameau dispăru prin şemineul aflat sub bibliotecă. Fără zgomot, aşa cum a venit. Am stins ţigara, am închis fereastra şi m-am dus în dormitor. În pat mă aştepta o blondă fabuloasă, care m-a întrebat imediat dacă bărbatul din living plecase. Plecase, i-am răspuns şi i s-au umezit ochii. Printre lacrimi, mi-a promis pentru ultima dată că avea să divorţeze de el. Apoi linişte, doar legănatul uşor al patului şi câte o ţigară aprinsă la geam. Până în zori.

Sfârşit

Nevestele vesele din Windsor

Piesă de teatru feminină într-un act

Actul 1

În sala de bal a castelului Windsor sunt adunate 50 de femei. Încăperea este uriaşă şi este cea mai mare din această parte a Angliei. Aici s-au dat răsunătoare petreceri, la care au participat şi capete încoronate.
Cele 50 de femei stau roată pe scaune, în mijlocul sălii de bal, ascultând-o pe una din ele cum povesteşte. Bărbaţii lor sunt la vânătoare şi au răgaz până seara să se ţină de şotii. Cea mai frumoasă dintre ele este Monica von Turn und Taxis. Nas acvilin, păr blond, ochi albaştri.

Monica von Turn und Taxis *(prăpădindu-se de râs)*: ... Şi bietul Sandu de Winter s-a dus să înoate...

Cele 49 de neveste vesele din Windsor: Ha, ha, ha ha, ha, ha...

Monica von Turn und Taxis: ...în larg, că el înota foarte bine...

Cele 49 de neveste vesele din Windsor: Ha, ha, ha ha, ha, ha...

Monica von Turn und Taxis: ... şi-a stat în apă vreo jumătate de oră, că...

Cele 49 de neveste vesele din Windsor: He, he, he, he, he...

Monica von Turn und Taxis: ... că începusem să mă îngrijorez, fetelor, zău...

Cele 49 de neveste vesele din Windsor: Ha, ha, ha ha, ha, ha...

Monica von Turn und Taxis:... zău aşa, că apa era rece, valurile mari şi n-avea nici slipul pe el...

Cele 49 de neveste vesele din Windsor: Ho, ho, ho, he, he, he...

Monica von Turn und Taxis:... putea să-l muşte vreun peşte răpitor, că marea era plină...

Cele 49 de neveste vesele din Windsor: ...he, he, he, ho, ho, ho...

Monica von Turn und Taxis: ...se făcuse şi târziu, aşa că l-am strigat...

Cele 49 de neveste vesele din Windsor: ha, ha, ha, ha, ho, ho...

Monica von Turn und Taxis: ... a luat-o rapid spre mal, deşi sunt convinsă că nu m-a auzit...

Cele 49 de neveste vesele din Windsor: ...ho, ho...

Monica von Turn und Taxis: ... a început să iasă din valuri...

Cele 49 de neveste vesele din Windsor: ... he, he, ho, ha, ha ...

Monica von Turn und Taxis: ... când i-am văzut coapsele, v-am spus că intrase în apă gol ...

Cele 49 de neveste vesele din Windsor: ... ha, ha, ha, hohoho...

Monica von Turn und Taxis: ... când i-am văzut coapsele am înlemnit ...

Cele 49 de neveste vesele din Windsor: ... ha, ha, ha, huhu, haha ...

Monica von Turn und Taxis: ... între picioare nu-i mai atârna nimic ...

Cele 49 de neveste vesele din Windsor: hehehe-hohohaha ...

Monica von Turn und Taxis: ... adică doar coaiele se mai vedeau, că puţa avea un centimetru ...

Cele 49 de neveste vesele din Windsor: hă, hă, hă, ho, ho ...

Monica von Turn und Taxis: ...se uita lumea la el, mă făcea de râs într-un mod nepermis...

Cele 49 de neveste vesele din Windsor: ...hahăhă ...

Câteva din cele 49 de neveste sunt în pragul infarctului de atâta râs. Altele au răguşit. Se bate din picioare. Multe din ele au fărâmat scaunele, sunt despletite sau cu rochiile căzând.

Monica von Turn und Taxis: ...l-am strigat şi i-am spus să se uite cum arată...

Cele 49 de neveste vesele din Windsor: ...hahă-hăhăhăhăh ...

Monica von Turn und Taxis: ...i-am sugerat să se uite şi la alţi bărbaţi de pe plajă ...

Cele 49 de neveste vesele din Windsor: hăhăhhoho-hohohohaha ...

Monica von Turn und Taxis: ...că erau unii care aveau nişte puţe, că stând în picioare se iscăleau cu ele pe nisip ...

Cele 49 de neveste vesele din Windsor: hahahaha-hahahah ...

Monica von Turn und Taxis: ...iar muierile lor erau aşa de mândre, că nu-i lăsau să stea jos ...

Cele 49 de neveste vesele din Windsor: ...hoho-hohohohăh ...

Monica von Turn und Taxis: ...Sandu de Winter şi-a dat seama de situaţia în care m-a pus ...

Cele 49 de neveste vesele din Windsor: ... hahaha-hahahahah ...

Monica von Turn und Taxis: ...aşa că s-a băgat sub cearşaf...

Cele 49 de neveste vesele din Windsor: hăhăhă-hăhăhăhă ...

EPILOG

La un moment dat, zgomotul isteriei şi tăvălelilor de râs din sala de bal, este acoperit de zgomot de copite. Monica von Turn und Taxis se duce la fereastră.

Monica von Turn und Taxis: Fetelor, ne vin bărbaţii de la vânătoare. Sunt toţi 50 ...

Cele 49 de neveste vesele din Windsor *(închipuind între degete o măsură de un centimetru, ducând mâna între picioare)*: ...hahaha... Ne vin bărbaţii, hahahahahă...

Dispar pe uşa de stejar a sălii de bal. În urma lor, totul arată ca după demolare.

Sfârşit

Nora

Piesă de teatru onomastică într-un act

Actul 1

Sala de bal de la etajul doi al castelului era plină de lume. Se stătea la o masă mare de 62 de persoane şi se mânca de prânz. Era o masă onomastică. Nora, stăpâna moşiei, împlinea 22 de ani. Era frumoasă, amatoare de adevăruri, cânta foarte bine la pian. Gătise pentru acea zi festivă numai bunătăţuri: chifle cu ardei iuţi, budincă de mere cu muştar, orez umplut cu făină, cur de arici împănat cu ştiucă şi-un tort de andive dulci, dulci de tot.
Am uitat să vă spun că frumoasa Nora era nemăritată. Cei 62 de invitaţi erau peţitori. Mulţi cu procură, mulţi veniţi să-şi încerce norocul personal. Printre ei Contele de Monte Cristo, Vulpaşin, Ciocoii vechi şi noi, Guillaume şi Administratorul, Helmuth Kohl, Einstein şi vestitul general Strong.

Generalul Strong: Eu sunt uns cu toate alifiile, frumoasa mea doamnă. Nu fac nici un pas fără toate alifiile după mine. Am de castane, de urzici şi de foi de tutun. De exemplu, dimineaţa pun între cele două lame ale Gillettului alifie de nuci. Este, dacă vreţi, un stil de viaţă. Apoi, niciodată nu pot fi păcălit. Cumpăr, de exemplu, un pui la rotisor, evident nefăcut. Îl dau atunci cu alifie de piure de castraveţi şi usturoi şi îl mănânc liniştit. La benzinărie eu nu pot fi înşelat...

Vulpaşin: Du-te, bă, dracului cu alifiile tale, ce să facă doamna Nora cu ele? Păi, eu, doamnă Nora, că vă văd cu părul bălai, păi, eu pot să construiesc un patinoar la marginea pădurii şi cu patinele uitate de plimbăreţi pot face o grămadă de fier vechi pe care să-l vând cu sume uriaşe, asta da afacere. Cu banii putem închide balcoanele la castel, mai ales aici la etaj, unde bate vântul în sala de mese... Doamna Nora, te văd tânără şi serioasă, eu sunt o partidă bună, de viitor...

Mizerabilii: Te iau eu, doamnă, de nevastă, chiar dacă suntem cinci fraţi. E mai uşor cu cinci bărbaţi la uşă. Unul taie lemne, unul doarme, ce să mai spun?

Generalul Strong: Eu şi seara în pat îmi dau pe o anumită bucată a trupului cu alifie, şi bucata aia se întăreşte instantaneu şi, dacă rămân la castel, pot satisface într-o noapte toată suflarea feminină, că am auzit, Nora, că ai 27 de cameriste. În felul acesta scapi de toate problemele lor... Şi mai am şi o alifie pentru...

Pygmalion: Nu te ştiam aşa de idiot, bă, generale, ai îmbătrânit degeaba. Dă alifia ta soldaţilor şi trimite-i prin lume să rezolve toate femeile. Te asigur că în urma acestei acţiuni, femeile de pe planetă vor ridica un mădular bărbătesc uriaş pe care-l vor boteza STRONG. Doamnă Nora, nu-l mai ascultaţi pe beţivanul ăsta bătrân, că are copii din flori prin toate ţările pe unde a luptat: Waterloo, Pearl Harbour, Stoeneşti. Numai eu pot să vă ofer o viaţă liniştită, lipsită de griji, că mi-a lăsat tata o maşină de făcut vată de zahăr...

Căpitan la 15 ani: Fi-ţi-ar vata de zahăr a dracului, a tunat şi-a adunat la masă 60 de idioţi iresponsabili. Uite, doamnă Nora, boul ăla de Bergerac şi-a scăpat sosul pe pantalonii albi, cretinul de Ivanhoe şi-a scăpat placa dentară în ciorba de bufniţă... Nu înţeleg cum îi toleraţi în fiecare an, nu înţeleg...

Generalul Strong: Bă, tu eşti un puşti găozar... Am eu o alifie pentru Cyrano de Bergerac şi-i albesc pantalonii,

doamnă Nora... Ah, cât de mult vă iubesc... Am alifie şi pentru dragoste şi contra geloziei, dar nu mă lasă ăştia să vorbesc...

Macbeth: Bună-i piftia asta cu corcoduşe, bună de tot... Eu n-am apucat niciodată de când vin la castel, să spun de ce vreau s-o iau pe Nora... Lăsaţi-mă şi pe mine să vorbesc...

Mizerabilii: Idioato, ne strici socotelile... S-o împuşcăm...

Generalul Strong: Aşa, băieţi, am eu o alifie cu care să ungem gloanţele... Bravo, băieţi, bravo...

EPILOG

Corpul ciuruit al lui Macbeth fu aruncat de la balconul sălii de bal. Prânzul luase sfârşit. Nora s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uriaşul leagăn de lângă şemineu. Începu să se legene, fredonând o melodie. Cei 62 de bărbaţi recunoscură „Lucy in the sky with diamond". Leagănul căpătase o amplitudine colosală. Dintr-o mişcare, spre fereastră, Nora îşi luă zborul. Bărbaţii o mai văzură ca un punct negru la orizont şi-şi amintiră că vin la castel degeaba în fiecare an, pentru că frumoasa femeie nu se mărită niciodată.

Sfârşit

O zi din viaţa lui Nicolae Ceauşescu

Piesă de teatru comemorativă în două acte

Actul 1

Un atelier de cizmărie. Un banc, menghină, ciocan, polizor, miros de clei. Pătrunzător, nu aşa. Pe podea, în rafturi, zeci de pantofi, bocanci şi sandale de toate culorile. Un bărbat idiot pingeleşte o pereche de cizme bărbăteşti din piele roz. Este calfa Nicolae Ceauşescu.
Tot în atelier, la o altă masă, o femeie foarte urâtă, deja bătrână la cei 24 de ani ai săi, răsfoieşte o carte cu formule chimice. Este Elena Petrescu, viitoarea Elena Ceauşescu, una din cele mai mari chimiste ale secolului trecut.
În atelier nu este atât de multă lumină cum ne-am fi dorit. De aceea Nicolae îşi tot dă cu ciocanul peste degete, iar Elena greşeşte într-una formulele apei, hidrogenului sau mai ştim noi cui.

Elena Ceauşescu: Dacă bagi mult haş doi es o patru în apă, asta capătă un gust sărat... Dar e o idioţenie, Nicule... Numai dacă pui sare, se sărează apa... Dobitocii...

Nicolae Ceauşescu: Pur şi simplu idioţi, Lenuţo, dobitoci, nu aşa... Când vom veni la putere, prin anii 65, îi vom pune să facă alt manual, cu o singură formulă...

Elena Ceauşescu: Abia aştept, Nicule, abia aştept... Ai vorbit cu Băiatul?

Nicolae Ceauşescu: Am vorbit. Chiar acum sare toate etapele şi trece peste ucenicia mea, peste ingineria ta, că tu

trebuie să ajungi repede academiciancă, că trebuie să punem poporul să se holbeze la ceva...

Elena Ceauşescu: Aşa, Nicule, aşa, vai ce-mi place... Şi tu?

Nicolae Ceauşescu: Eu ce? Eu ajung fiul iubit al poporului, ctitorul, la asta lucrează Băiatul acum, până diseară trebuie să ajungem amândoi la Comitetul Central... Ce?, te joci?

Elena Ceauşescu: Dar Băiatul, Nicule, e de încredere?

Nicolae Ceauşescu: Oho! Fără Băiatul n-ajungeam nicăieri, iar când nu vom mai fi, Băiatul va conduce ţara... Dar mai e până atunci... Băiatul ăsta e o armată întreagă, ce ştii tu...

Elena Ceauşescu: Vai, Nicule, vai ce frumos, că abia aştept să scap de cartea asta idioată şi să devin savantă, să inventez ceva... Chiar, ce să inventez?

Nicolae Ceauşescu: Ce vrei tu, dragă, zi-i Băiatului şi are el grijă de tot... Îţi aranjează şi comunicări şi câte Doctor Honoris Causa vrei tu... Vrei la Paris?, la Paris o să fie...

Elena Ceauşescu: Da' şi tu, Nicule, vedea-te-aş cu regina Angliei în caleaşcă...

Nicolae Ceauşescu: Aşa va fi... Am vorbit deja cu Băiatul...

Elena Ceauşescu: Ce Băiat, mânca-l-ar mama pe el, ce Băiat... Unde l-ai găsit?

Nicolae Ceauşescu: Pe toate străzile, poporul ăsta îşi dă cu bucurie băieţii la Securitate...

Elena Ceauşescu: Vai, Nicule, ce popor minunat... Vai, ce popor...

Actul 2

Un câmp şi-un copac. Pe o creangă Elena şi Nicolae Ceauşescu.

Nicolae Ceauşescu: Ce zi am avut. Dimineaţă mai eram calfă în atelier, pe la prânz conduceam ţara, gloria dăduse

peste noi din toate părţile şi acum ne-au împuşcat...

Elena Ceauşescu: Da, Nicule, da' ne-am făcut de cap... A vrut poporul canal?, le-am făcut. Au vrut un singur ziar?, le-am făcut. Au vrut un singur manual, o singură proză şi-un singur film? Au vrut? Le-am dat. Mai ţii minte cum băteau din palme?

Nicolae Ceauşescu: Taci din gură, uite-l pe Băiat...

Elena Ceauşescu: Unde?

Nicolae Ceauşescu: Acolo, în clădirea aia făcută de noi, de-i zic acum Parlament... Uite-l pe Băiatul nostru... Acum face legi, dar tot el le aprobă, mânca-l-ar tata...

Elena Ceauşescu: Da, îl văd... Are acelaşi costum maro pe care i l-am dat noi... Uite-l, conduce şedinţa Senatului... Vai, vai, dar de Băiatul nostru e plin Parlamentul... Vai, ce bine...

Nicolae Ceauşescu: Da, fă, abia acum îţi dai seama că cel mai bun produs al acestui popor este Băiatul creat de noi...

Elena Ceauşescu: Da, Nicule, cred că este cel mai bun lucru care s-a întâmplat acestui popor...

Nicolae Ceauşescu: Ha, ha, ha... da, da, Lenuţo, Băiatul şi noi, ha, ha...

Elena Ceauşescu: Ha, ha, ha... Ca să astupe toate urmele Băiatul trebuie să mai conducă ţara mult timp... ha, ha, ha...

Nicolae Ceauşescu: Da, Lenuţo, da... ha, ha, ha...

EPILOG

Urletele, hăulelile şi istericalele celor doi s-au mai auzit multă vreme. Din sală, un Băiat cu costum maro şi cravată, pe care se vedea emblema şcolii de Securitate de la Brăneşti, s-a ridicat şi a coborât cortina. Spectatorii au ieşit într-o ordine desăvârşită, desigur, pentru a putea fi număraţi.

Sfârşit

Oameni şi şoareci

Piesă de teatru într-un act despre convieţuirea dintre oameni şi şoareci

Actul 1

Şoarecii au intrat primii în sala de consilii a primăriei. Deşi erau 20 încăpură perfect în cele 12 scaune tapisate cu ceva roşu, din partea dreaptă a încăperii. Îşi puseră pe masă creioanele, mapele şi telefoanele mobile. Ceasul bătu imediat de 10. Aşa punctualitate numai la şoareci se putea întâlni.
Oamenii apărură pe la 10 şi 20. Erau doar patru, dintr-un total de 20, erau băuţi, şi se aşezară greoi pe scaunele tapiţate cu ceva albastru, din partea stângă a încăperii. Îşi aruncară pe masă dispreţuitori, ţigările, agendele şi pălăriile. Mai marele lor, unul Dragomirescu, vorbi primul.

Dragomirescu: Am întârziat şi noi, ca băieţii, am fost să ne căcăm... E vreo supărare?

Şoarecele Panait: Nu, dar vrem ca întâlnirea să fie serioasă...

Dragomirescu: Păi, dar cum? Hai, începeţi voi...

Şoarecele Pârvan: Galeriile pe care le săpăm pe sub Europa vor duce la scufundarea continentului, aşa cum aţi cerut....

Dragomirescu: Aşa, şi? Ce vrei să spui?

Şoarecele Pârvulescu: Nu vrea să spună nimic. Mai trebuie bani. Nu v-aţi gândit la asta când aţi pus la cale globalizarea...

Şoarecele Pardaillan: Ca să ascundem toată recolta continentului, ca să puteţi importa voi alta din Asia, pentru a crea impresia de globalizare trebuie foarte mulţi bani. Cât aţi dat voi la început s-a dus numai pe infrastructură...

Şoarecele Pino: Vreţi să creaţi un guvern unic şi să dispară culturile naţionale... Ori, nouă nu ne convine... Avem şi noi rozătoarele specific naţional... Una era să rozi toată viaţa cultura română, alta e acum s-o cauţi prin lume, pentru că ea se va volatiliza...

Şoarecele Preda: Nu-i vorba numai de cultură, ci şi de cursele care ni se întind... În contractul pe care-l avem sunt menţionate cinci la mia de şoareci, ori sunt case sau culturi, unde dăm de câte 30-40...

Şoarecele Plângău: Să revenim. Nu mai săpăm pe sub Europa dacă nu măriţi bugetul lucrării...

Dragomirescu: Este imposibil... Bani nu mai sunt. Zi, tu, Macbeth, mai sunt bani?

Macbeth: Nu, nu mai sunt.

Dragomirescu: Zi şi tu, Alphonse Daudet, mai sunt bani?

Alphonse Daudet: Nu, nu mai sunt.

Dragomirescu: Care mai eşti? Zi şi tu...

Electra: Nu, nu mai sunt...

Şoarecele Pirandello: Şi-atunci cum rămâne? Noi ronţăim în continuare pe sub Europa, o scufundăm, săpăm apoi pe sub planetă, o distrugem, iar voi nu ne daţi nici un ban?

Dragomirescu: Exact. Nu vă dăm nici un ban.

Şoarecele Pintea: Păi, atunci n-o să mai roadem nimic, să vedem ce-o să faceţi fără noi...

Şoarecele Penelopa: Oameni stupizi...

Şoarecele Perpesicius: Cretini...

Şoarecele Popescu: Fără minte...

Şoarecele Pitagora: Haideţi, să mergem...

EPILOG

Şoarecii încetară să roadă. Se baricadară în subsolurile planetei. Din când în când, câte unul ieşea la suprafaţă şi număra oamenii. Se întorcea vesel, pentru că de fiecare dată număra din ce în ce mai puţin.

Sfârşit

Oedipa

Piesă de teatru în două acte despre un Complex

Actul 1

Oedipa stă în picioare, în faţa oglinzii. Goală fiind, îşi observă neajunsurile trupeşti. Este prea înaltă, grasă, fără dinţi. Aşa cum stăm şi o privim din sală, ne dăm seama că are un Complex. Pe fereastra deschisă o privesc trei ţigani. Fără nici o jenă, Oedipa stinse lumina. Moment în care îşi dădu seama că suferă de un Complex. Îşi bău ultima vodcă, aprinse o ţigară şi se duse la doctor.

Oedipa: Bună ziua...

Doctorul: Bună ziua... Luaţi loc...

Oedipa: N-am nici mamă, n-am nici tată şi sufăr cumplit... Ieri am furat două tone de porumb şi am transportat peste Dunăre zece litri de motorină... Mi-am tras 8000 DM şi sufăr cumplit...

Doctorul: Interesant, foarte interesant...

Oedipa: Soţul mi-a fugit de acasă acum patru sute de ani ca să apere Europa de turci şi, vă daţi seama, sufăr cumplit... Sunt singură, iar la alimentară nu mai dă vodca fără sticlă la schimb...

Doctorul: Interesant, foarte interesant...

Oedipa: Eu cred că sufăr de un Complex...

Doctorul: Da, sigur că da, este vorba de un Complex... Pentru asta trebuie să vă suiţi pe masa ginecologică...

Oedipa: Credeţi că acolo... Da, da, câtă dreptate aveţi... Mă dezbrac imediat...

Actul 2

Doctorul o privea de la fereastră. Oedipa ieşise din cabinet lăsând în urma ei o miasmă ieftină de Odicolon. Se gândea: Nici el n-avea tată. Nici el n-avea mamă. Şi suferea cumplit. Îşi făcuse vilă cu piscină la ţară şi suferinţa lui întrecea orice imaginaţie. Ăla mic intra la facultate şi trebuia să mai cumpere o maşină. A patra. Îşi dădu jos pantalonii şi se sui pe masa ginecologică. Suferea în mod categoric de un Complex. Chemă asistenta.

EPILOG

Regizorul spectacolului şi actriţa care joacă Oedipa, sunt una şi aceeaşi persoană. În clipa în care l-am sunat la telefon să-i cerem împrumut 100 000 de lei, ne-a spus că nu are. Că a fost la Complex şi a cheltuit tot. Să-l fi sunat alaltăieri, mai zise, şi ne închise telefonul.

Sfârşit

Omul invizibil

Piesă de teatru în două acte,
interzisă copiilor sub 16 ani

Actul 1

Singur în scenă, Omul Invizibil pescuieşte. Vedem o parte din lac, iar pe mal unde stă pe un trepied personajul nostru, multă vegetaţie: cinci sălcii, doi brazi, patru mesteceni. Un vânticel uşor, valurile lacului, crocodili.
Omul Invizibil este îmbrăcat în costum de pescar. Pălărie, manta, rucsac şi cort. De scule, nu mai vorbim. Două undiţe cu infraroşii, două cu manivelă. Pe un ecran McIntosh, apar imagini din străfundurile lacului. Peşti uriaşi stau de vorbă şi hotărăsc cine să muşte din momeală. Nu muşcă nici unul.

Paznicul: Ce faci, McKormic, aici? Iar ai ieşit pe baltă? Sezonul e închis... ţi-am dat până acum 36 de amenzi...

Omul Invizibil: Cu mine vorbeşti?

Paznicul: Da' cu cine mama dracului vrei să vorbesc? Suntem doar noi doi pe malul lacului... Bă, vino-ţi în fire şi şterge-o...

Omul Invizibil: Cu mine vorbeşti?

Paznicul: Bă, McKormic, va trebui să te împuşc... Ştii ce spune legea... 36 de amenzi am voie să dau, la 37... împuşcarea... bă, îmi pare rău.

Omul Invizibil: Bă, omule, eşti nebun... În primul rând că eu nu mă văd... Adică, nu mă vede nimeni, sunt invizibil... Asta înseamnă că vorbeşti singur... În al doilea rând, pleacă mai repede de aici, să nu te vadă careva ce faci, că te internează sigur la balamuc...

Paznicul: Bă, prostule, te-mpuşc... N-am voie să-ţi mai dau încă o amendă... O să-ţi pară rău...

Omul Invizibil: N-ai înţeles nimic, dobitocule... Hai, împuşcă-mă şi cară-te dracului odată, vorbim noi mai pe seară, când ajung acasă, sau mâine la Primărie...

Paznicul îşi dă punga jos de pe umăr şi, de la doi metri, ţinteşte spre Omul Invizibil. Apasă pe trăgaci. Se apropie şi constată decesul.

Actul 2

Anna McKormic pândeşte după perdele. Pe cărarea grădinii nu se vedea nimic. Ne aflăm într-o încăpere destul de spaţioasă. Undeva, lângă un perete, un birou masiv. Pe el, o fotografie mare, înrămată. Ea reprezintă o tânără pereche în ziua căsătoriei. Sunt soţii McKormic. Pe cărarea grădinii apare paznicul. E singur, e vesel şi vine cu paşi mari. Anna McKormic îşi freacă mâinile de bucurie. Se duce într-un suflet să deschidă uşa.

Anna: Cum a fost?

Paznicul: Exact cum te-ai gândit... Idiotul credea că e invizibil... Nu ştia că i-ai schimbat soluţia... Nici nu m-a luat în serios... L-am ochit între ochi şi i-am făcut capul ţăndări... I-am agăţat o piatră de picioare şi l-am aruncat în mijlocul lacului...

Anna: Bravo... Sper că n-ai lăsat nici o urmă...

Paznicul: Da' ce-s prost? Aştept clipa asta de zece ani, sper că şi tu...

Anna: Da... sigur...

Paznicul: Hai, dezbracă-te...

Anna: Şi tu...

EPILOG

Paznicul şi Anna McKormic se dezbracă. Hainele zboară în toate părţile. Este o mare dorinţă. Se înghesuie, se sărută, se ciupesc. Se stinge lumina.

Sfârşit

Opera de trei parale

Piesă de teatru într-un act despre economia de piaţă

Actul 1

Cetăţeanul Machişiş Vasilescu citea Delavrancea. Îl pedepsise cineva? Nu. Trebuia însă să piardă o jumătate de oră până la sosirea oaspeţilor. Îi aştepta în grădină, sub cireş. De cinci ani citea pagina 32, iar acum inexplicabil, învârtea paginile. Se opri la fotografia scriitorului. Omul era pozat la lucru. Cu o mână culegea struguri, cu cealaltă scria. Producţia lui de vin nu interesa pe nimeni, scrisul la fel. Interesant. om Delavrancea ăsta, îşi zise Mechişiş Vasilescu şi dădu să adoarmă.
Bătăi la poartă. Erau soţii Picium, Poli fiica lor, Braun, comandantul poliţiei din localitate, Jeni Spelunca, o doamnă înaltă, roşie la păr, albastră la apucături, iute la vorbă, dar de treabă, cele 12 curve ale comunei şi George, fiul librarului din Călăraşi.

D-l Picium: Bă, d-le Machişiş Vasilescu, n-am reuşit să schimbăm decât o para.

Machişiş: Nu se poate, v-am rugat să mi le schimbaţi pe toate trei, altfel nu-mi pot termina opera...

D-na Picium: Păi, bă, d-le Machişiş, asta e pentru că ai plecat de la o premiză greşită: aceea de a te încadra cu o operă fix în trei parale... O operă n-are preţ de cost, este inestimabilă...

Prima curvă: Şi cu mine cum rămâne, d-le Mechişiş?

Am prestat toate serviciile pe care mi le-ai cerut, unele neomologate în nici o lucrare de specialitate, iar acum aflu că toate paralele ţi le dai pe o operă, mie nu-mi dai nimic...

A doua curvă: Păi nu-i corect, bă, d-le Machişiş, dacă ştii că n-ai bani de ce m-ai pus să stau ani de zile aplecată la şliţul tău desfăcut? Ce, credeai că o minune îţi va înmulţi paralele?

A treia curvă: Ce, credeai că vei scăpa neplătit ?

Prima curvă: Dă-ne banii, toate cele trei parale sunt ale noastre, iar opera n-ai decât să n-o mai scrii...

George: Dar ce operă e aia, de fix trei parale?

Braun: D-ta să taci, nu eşti din localitate şi nu înţelegi specificul nostru...

Dl. Picium: Ai încurcat-o, bă, d-le Machişiş... Eu şi d-na Picium îţi vom cânta o melodie de înmormântare sau de jale, dacă vrei, ceva specific poporului român... Hai, d-na Picium, dă-mi un sol...

D-l şi D-na Picium: Cu cuţitul vine seara
O ureche noi tăiem
Ne iubim şi ne-mbătăm
Patria o apărăm
Dar deschideţi poarta mare
Grâul este în hambare
Şi turcii sunt la hotare
Măi, măi, măi.

Prima curvă: Nu mai behăiţi atâta, nemernicilor. Nu-i corect să cântăm atât de frumos, iar d-l Michişiş să nu ne plătească...

Dna Picium: Aşa e... Dă, bă, banii la fete, bă, d-le Michişiş şi dă-o dracului de operă... Nu-i timp de aşa ceva... Aici în Carpaţi, operele sunt necunoscute, operele de pe coclaurile astea se desăvârşesc la Paris... E un ceva aici care nu merge...

George: Aşa e, iar o operă de fix trei parale, eu n-am mai auzit...

Braun: D-ta să taci... Nu eşti din localitate şi nu cunoşti specificul locului... Şi-apoi, să ştii, că pentru de-alde ăştia ca d-ta, noi avem măsuri severe de oprimare şi alungare...

Machişiş: Nu dau nimănui nici un ban... Cu cele trei parale îmi voi scrie opera, orice s-ar întâmpla...

Cele 12 curve: Huoooo! Laşule, impotentule...

D-l Picium: Într-o asemenea situaţie destul de încordată, propun, d-nă Picium, să ne terminăm cântecul şi să ne cărăm...

D-na Picium: Păi, bă, d-le Machişiş, îţi dăm paraua pe care am schimbat-o, n-ai decât să te ştergi cu banii la fund, îţi cântăm şi plecăm... Să-ţi dau un sol, d-le Picium...

Dl şi Dna Picium: Cu toporul vine prânzul
Noi diseară ne iubim
Lacul s-a-mbătat de valuri
Ori învingem, ori murim...

George: Cântecele voastre din Carpaţi sunt aspre, nefolositoare şi n-au căldură...

Braun: Ţi-am mai spus, cetăţene, să taci... Din beciul în care am să te bag, n-ai să mai ieşi niciodată... Fetelor, ajutaţi-mă să-l leg, să-l împuşc şi să-l duc la secţie. Ăştia care nu sunt din localitate o păţesc rău... I-am spus...

EPILOG

Într-adevăr, George nu era din localitate. Era fiul librarului din Călăraşi. Dornic de cunoaştere şi aventură plecase în lume. Îşi luase într-o traistă laptopul şi un ceas. N-avea de unde să ştie că localitatea în care ajunsese nu era conectată la Internet şi că problemele oamenilor de acolo erau de pe altă lume. Una apusă, bizară, fără viitor. Mare ghinion pe tânărul George, mare ghinion.

Sfârşit

Pacea de la Versailles

Piesă de teatru futuristă într-un act

Actul 1

Palatul de la Versailles este înconjurat în această dimineaţă de mii de trăsuri şi automobile. Regi, preşedinţi din toată Europa se întâlnesc aici pentru a face pace. O pace simbolică, atât de necesară bătrânului continent.
În sălile mari ale palatului, delegaţiile ţărilor europene discută, glumesc, beau cafele în nici o ordine. Până la începerea şedinţei extraordinare mai sunt 20 de minute. Din când în când, câte un reprezentant, să zicem al Poloniei, întinde pe covor o hartă mare din polistiren expandat reprezentând chiar Polonia şi explică reprezentantului, să zicem, al Spaniei, bogăţiile Mării Baltice, frumuseţile munţilor polonezi, propunând un schimb reciproc avantajos. Adică acum când se trasează o nouă Europă, polonezii să-şi pună harta în Peninsula Iberică, spaniolii în locul lor şi să încerce să trăiască aşa următorii 500 de ani.
Prin alte colţuri se discută acelaşi lucru. Pe un ton, câteodată mai ridicat, Albania propune Germaniei să schimbe locul ţărilor, România Angliei, Ungaria Franţei, Grecia Elveţiei. Se întind hărţi mari pe covoare, se fac aprecieri surprinzătoare, se înjură şi se bea.
Gongul cel mare al palatului sună începerea şedinţei. Toate delegaţiile, ţinând de colţuri uriaşele hărţi, păşesc în sală.

USA: Deschidem lucrările... Noi suntem chemaţi ca arbitru. Aveţi aici pe masă, o uriaşă hartă a Europei, graniţele

ei exterioare şi atât... Fiecare dintre dvs. îşi va aşeza ţara unde va dori în interior şi apoi vom discuta... În funcţie de noua împărţire, vom lua nişte hotărâri...

România: Noi ne punem harta în locul Angliei, noi suntem un popor de pescari şi fără peşte nu putem...

Anglia: Nu acceptăm... Noi am fost şi vom rămâne simbolul libertăţii, or, ne-am pierde acest privilegiu în Balcani...

USA: Atunci, alegeţi-vă alt loc...

Albania: Noi vrem în locul Portugaliei...

Portugalia: Cu condiţia ca noi să ne punem ţara în locul Elveţiei, deşi avem cam multe vapoare... Şi...

Elveţia: Inadmisibil...

USA: Staţi puţin, nu vă certaţi... S-o luăm de la capăt...

Anglia: Noi nu vrem în Balcani, ne-ar aranja, poate, Italia...

România: În locul Italiei vrem noi, suntem un popor de pescari şi, având atâta litoral... vă daţi seama...

Germania: Bă, USA, e o greşeală aici... ăştia n-ar fi trebuit chemaţi...

Ucraina: Bă, Germania, dacă-ţi trag una... Cum adică să nu fim chemaţi? Unde te trezeşti? Ce, noi nu suntem în Europa?

Germania: Ba sunteţi, da' ce folos?...

România: Atunci în locul Spaniei, că noi suntem un popor de pescari şi oprim maurii să dea năvală pe continent...

Spania: Tacă-ţi, bă, gura... Păi, dac-ar fi fost să fi stat voi în Spania, America ar fi rămas nedescoperită...

Polonia: Noi vrem în locul Spaniei... Avem un submarin cu care vom redescoperi, dacă va fi nevoie, America...

Spania: Da' în locul Franţei, de ce nu vrea nimeni?

România: Noi vrem în locul Franţei, noi suntem un popor de...

Ungaria: ... de pescari... ştim, da' mai tăceţi dracului din gură... Noi am fost Imperiu şi nu vorbim... Ştim să şi pescuim şi tot nu vorbim...

Bulgaria: Ne aşezăm noi în locul Angliei... Anglia să treacă în locul Norvegiei... Finlanda în locul Greciei...

România: Da, în locul Greciei vrem noi... cu atâtea insule... vă daţi seama...

Rusia: Bă, da' mai tăceţi dracului din gură, că pun bâta pe voi...

Albania: Noi vrem în locul Luxemburgului...

Rusia: Şi voi la fel...

USA: E clar că va trebui mai întâi să vă bateţi...

Rusia: Da, aşa trebuie...

EPILOG

Începe bătaia. Resturi de hărţi zboară prin aer. Se sparg sticle, oglinzi. Se smulg ferestre. Candelabrele zăngăne înfiorător. Se împart pumni şi picioare. Se smulg haine, sunt linşaţi câţiva. Se scufundă palatul. Singură USA, în zare, pe un portavion. Este deja departe şi nu se ştie dacă va mai reveni.

Sfârşit

Pupăza din tei

Piesă de teatru într-un act despre viaţa pupezei din tei

Actul 1

Pupăza era o tipă foarte mişto. O doamnă. Tot satul Voila, oraşul Lyon şi pădurea ştiau. Avea penele albe, un bust elegant şi privirea ageră. Stătea tot timpul cocoţată într-un tei şi de aici i se trăgea şi numele.
Animalele, oamenii şi păsările din tot ţinutul veneau aproape în fiecare seară sub tei şi ascultau poveştile pupezei, apoi adormeau liniştiţi. Erau basme despre poporul român, Europa, cosmos, iubire, Julieta, muzică, vise, speranţe, împăraţi şi zâne foarte frumoase.
Poteca de sub tei era deseori bătută de vipurile locale. Astăzi, când povestim întâmplarea, pe sub copac trecea Colegiul Medicilor din Lyon, o şleahtă de 18 doctori vestiţi în toată Franţa: anestezişti, chirurgi, oftalmologi, hematologi şi încă 10 fără ecusoane.

Doctorul Chirchegard Mănăilă: Mi s-a spus că pupăza suferă de un sindrom negativ. Cum ajungem la ea, pentru că nu avem nici o scară?

Doctorul Heminguei Tănăsoaie: O rugăm să coboare, îi luăm temperatura, tensiunea...

Doctorul Vargalioza Stănescu: Şi sângele... Dar cum o ţinem? N-avem nici o colivie...

Doctorul Anatolfrans Bibescu: Diagnosticul, oricum, nu-l punem aici... Pasărea trebuie prinsă şi dusă la spital... Fac asta şi ăia de pe Discovery...

Doctorul U.B. Stan: Eu cred că n-are nevoie de noi... Un personaj care vorbeşte atât de frumos despre iubire, despre muzică şi balauri este perfect sănătos...

Doctorul M.M.M. Vasilescu: Du-te, bă, dracului... Tu-ţi iei, bine mersi, şpăgile la tomograf, n-ai nevoie, ca noi, de banii pădurii...

Doctorul U.B. Stan: Eşti un bou, nu mai vorbesc cu tine, iar pe asistentă ţi-o iau, că vă ţineţi de altele... Uită-te bine la pupăză, nu vezi ce privire are? Arată ea a om bolnav?

Doctorul N.Val Jr.: Nu.

Doctorul Servantes Cohn Mateescu: Nu.

Doctorul Menelaos Vrânceanu: Nu.

Doctorul U.B. Stan: Nu v-am întrebat pe voi, boilor... Zi, bă, Vasilescule, ce te frământă? Actul medical?

Doctorul N. Val Jr.: Haida, de!

Doctorul Servantes Cohn Mateescu: Haida, de!

Doctorul Menelaos Vrânceanu: Haida, de!

Doctorul U.B. Stan: Bă, medicina nu-i ce crezi tu. E ce cred oamenii ăştia şi păsările din pădure într-un anumit moment al vieţii lor... Atunci vin la medic, iar noi trebuie să fim pregătiţi, bă, Vasilescule, altfel, gata cu visele, cu speranţele şi dragostea lor, că dacă nu ne pricepem, nu ne pricepem, înţelegi, bă, Vasilescule, bă, tu ăla care numeri banii din buzunarele altora... Înţelegi, bă, boule? Oamenii iubesc, păsările visează, călătoresc şi fac dragoste, nu vin la noi de plăcere, bă, Vasilescule, bă... Mânca-te-ar tata de dobitoc...

Doctorul N. Val Jr.: Dobitocule!

Doctorul Servantes Cohn Mateescu: Dobitocule!

Doctorul Menelaos Vrânceanu: Dobitocule!

Doctorul U.B. Stan: Voi, tăceţi! Linguşelile şi slugărnicia nu-mi convin. Sunt două caracteristici ale involuţiei omului. Uită-te la cei din Carpaţi...

EPILOG

Pupăza privea cu interes sfatul medicilor. Nu putea intra în discuţie întrucât ţinea în gură o imensă roată de caşcaval, cu care tocmai se ospăta când apăruse Colegiul. Indignată de spusele doctorului M.M.M. Vasilescu, frumoasa pasăre scoase o exclamaţie. Roata de caşcaval se desprinse şi o luă fulgerător spre pământ. Medicii fugiră care-ncotro. Pe Vasilescu însă îl ţintui locului curiozitatea. Impactul îi fu fatal. Peste ani teiul şi pupăza aveau să dispară, o cruce, doar, mai aminteşte evenimentul.

Sfârşit

La răscruce de vânturi

Piesă de teatru într-un act despre o imposibilă iubire

Actul 1

Orologiul public de pe strada Patrulaterului bătu de ora 11. Era într-o marţi şi ora 11 era prima dintre cele trei ceasuri rele ale zilei. Domnul d'Artagnan ştia foarte bine acest lucru. Se grăbi să-şi închidă atelierul de croitorie. Vom insista puţin asupra acestui aspect.

Strada Patrulaterului din Dijon se întretăia cu strada Arnăutul Arămiu. Răscrucea era vestită în tot oraşul, dat fiind că pe o stradă bătea numai mistralul, pe alta numai scirocco-ul. Astfel că această intersecţie era cunoscută în toată lumea drept răscrucea de vânturi.

Trecând întâmplător pe la răscruce domnul d'Artagnan zăbovi să bea o bere. Era acolo o cârciumă veche, cu un nume bizar: Ageamiul Vesel. La a doua bere domnul d'Artagnan observă că mistralul poartă prin aer resturi de caşmir, tergal şi mătase. La cea de-a treia halbă scirocco-ul purtă pe sub nasul domnului nostru brocarturi, catifele şi inuri în cele mai frumoase culori şi carouri. Domnul d'Artagnan era uluit. De la masa de pe trotuar întinse o mână şi agăţă o bucată de fetru negru purtată tocmai atunci prin aer de mistral. Îşi făcu pe loc o pălărie. Clienţii cârciumii vrură şi ei. Aşa încolţi în mintea domnului d'Artagnan ideea de a-şi deschide în această răscruce o croitorie de lux.

Comenzile curgeau gârlă. Domnul d'Artagnan confecţiona cămăşi, pantaloni, bikini, sutiene, pălării, plăpumi şi corturi

kaki. În scurt timp atelierul avu 12 angajate. Dar să revenim. Văzând că încep cele trei ceasuri rele domnul d'Artagnan luă lacătul şi se grăbi să închidă. Nu reuşi.

Cenuşăreasa: Pe mine cui mă laşi? Ai uitat cât de mult te iubesc?

Cleopatra: Eu te iubesc cel mai mult, d'Artagnan, să ştii. Sunt singura care-ţi ţine în ordine socotelile atelierului.

Ana Karenina: Ba eu îl iubesc cel mai mult. Voi îl furaţi fără ruşine... Aşa să ştii, d'Artagnan...

Vitoria Lipan: Dacă nu crezi în dragostea ce ţi-o port, d'Artagnan, să ştii că folosesc baltagul...

D'Artagnan: Ho, ho... Terminaţi... Nu sunt dispus acum să vă ascult prostiile... De altfel nici n-am să-mi pot permite să vă plătesc... Producţia merge foarte prost, uite, în ultima lună n-am croit decât un costum... Răscrucea asta de vânturi nu-i chiar aşa norocoasă...

Cenuşăreasa: Norocul tău este că ne ai pe noi... Dă-o-ncolo de croitorie... Dragostea contează, să ştii...

Ana Karenina: Da, d'Artagnan, închidem atelierul şi ne punem pe făcut dragoste...

Macbeth: Iubirea ce ţi-o purtăm este dincolo de orice aspecte materiale... Noi putem să mâncăm şi nasturi... Numai să vrei...

Cresida: Ne închidem în atelier şi ne iubim, d'Artagnan... Toată viaţa...

Ofelia: Da, aşa va fi, domnule...

D'Artagnan: Dar nu se poate... Nu ştiu dacă am nevoie de voi... V-am angajat doar pentru această afacere... V-am plătit bine, ce mai doriţi?

Madame Bovary: Să ne iubeşti, d'Artagnan... Să ne împărtăşeşti dragostea... Lasă lacătul ăla, că-ţi crăp capul... Mă-nţelegi?

Şeherazada: Răscrucea asta de vânturi ne înflăcărează sentimentele... Ne înnobilează... Iar tu nu te gândeşti decât

la izmenele, la plăpumile şi la cămăşile tale... Croitor idiot ce eşti! N-auzi ce spune madame Bovary? Lasă lacătul, că-ţi crăp capul...

Ofelia: Da, aşa va fi, domnule... Vom folosi un topor...

Cenuşăreasa: Vai, câtă dragoste, vai, cât sânge...

EPILOG

Momentul era tare greu. Dintr-un pas uriaş domnul d'Artagnan fu în curte. Se sui în nacela unui zmeu pe care-l meşterise singur. Dezlegă imensa construcţie şi-şi luă zborul. Mistralul îl purtă înspre apus. Scirocco-ul îl purtă înspre răsărit. Pe pământ iubirea făcu 12 victime.

Sfârşit

Revizorul

Piesă de teatru atractivă în trei acte

Actul 1

Revizia de vagoane este o hală imensă, brăzdată de numeroase şine de tren. O locomotivă mică, de manevră, împinge de colo-colo un vagon. Este un frig înspăimântător. Cu toate acestea există ceva vânzoleală umană. Este ultima săptămână a anului şi, din moment în moment, trebuie să vină Revizorul. Este omul cel mai temut din întreprindere. El vine, constată, numără, se uită la încasări şi, în funcţie de nu se ştie ce criterii, te dă afară din serviciu sau te premiază. Câţiva muncitori execută indicaţiile unui inginer. Uriaşul depou trebuie să arate oarecum, pentru a fi impresionat Revizorul.

Inginerul: Vagonul ăla de persoane, urcaţi-l peste celălalt, ca să fie mai mult loc... Trebuie să vadă idiotul că am făcut ceva de anul trecut până acum...

Mecanicul: A îngheţat macaraua, lanţurile sunt blocate din primăvară...

Inginerul: Nu contează. Îl ridicăm cu braţele şi dacă mai rămâne loc până la tavan, mai punem unul... Trebuie să avem loc să ne mişcăm, să vadă boul că nu stăm degeaba...

Oamenii pun mâna şi ridică un vagon peste altul. Dintr-o dată uriaşa hală s-a luminat. Încep să aducă flori.

Inginerul: Aşa, puneţi cât mai multe flori, să nu se vadă că e mizerie pe jos... Ai pregătit darul?...

Mecanicul: Da, am pus banii într-un plic şi am notat seriile bancnotelor...

Inginerul: Foarte bine... La un semn al meu îi dai banii... Şi acum, stingeţi reflectoarele...

Actul 2

În depozitul supermarketului „Fast Food" este vânzoleală mare. Se stivuiesc lăzi cu vin, cutii de televizoare, de ness, maşini de cusut. Este ultima săptămână a anului şi trebuie să pice Revizorul. Este omul cel mai temut din întreprindere. Poate să închidă prăvălia pe te miri ce motiv şi să rămâi şomer pe viaţă. Poate să şi premieze după criterii ce multora le scapă. Câţiva vânzători execută indicaţiile şefului de magazin.

Şeful: Borcanele de murături spărgeţi-le peste stiva aia de zahăr, să vadă cimpanzeul că avem şi pierderi... Să ni le scadă... Bulionul scurgeţi-l în aparatele de televizoare...

Vânzătorul: Păi, sunt 2000 de Philipsuri... Le stricăm...

Şeful: Nu-i nimic... An de an am dat numai plusuri... Acum să ne scadă paguba... Mierea împrăştiaţi-o pe jos, să fie stratul gros... Ai adus banii?...

Vânzătorul: Da, i-am pus într-un plic... Am notat seriile bancnotelor şi am chemat şi poliţia... La un semn...

Vânzători, femei de serviciu, casiere sparg cu bucurie tot felul de borcane. Smulg circuitele televizoarelor color. Mânjesc pereţii şi rafturile cu miere, bulion, diverse creme. Râd, se înghiontesc, aruncă saci de făină, topesc lumânări în pachetele de carne. Până să vină Revizorul trebuie stinsă lumina.

Actul 3

Într-o cameră mobilată de apartament, Primarul şi Revizorul stau la masă. Au în faţă un platou cu icre şi gogonele. Trei sticle goale de votcă „Finlandia" ne arată că cei doi vorbesc de mult. A patra sticlă este deschisă chiar în acest moment.

Primarul: Orice s-ar spune, 20 de ani e mult...

Revizorul: Da, au fost foarte aspri... M-au prins atunci şi cu banii de la depou şi cu cei de la magazin...

Primarul: Dar îţi dădeau în fiecare an şi doar închideai ochii de fiecare dată... N-a intrat unul la puşcărie... Ce i-o fi apucat?

Revizorul: Se dusese vestea că iau prea mult, aveam şi eu sume sub care nu lucram... Dar nu despre asta este vorba... Am trecut cu vederea toate hoţiile, ştii bine, că peste tot era o nenorocire... Şi la fabrica de butoaie, şi la confecţii, la pâine, la ambalaje, la rachetele nucleare, în port, peste tot am tolerat necinstea, falsurile şi atunci, de ce să nu le fi luat banii?

Primarul: Da, ai dreaptate... Înseamnă că mulţi au prins frică de tine... Numai la luare de mită te puteau prinde...

Revizorul: Da, aşa este...

Primarul: Şi acum, ce ai de gând să faci?

Revizorul: Păi, cred că am să sting lumina...

EPILOG

Revizorul se ridică şi stinge lumina. În întuneric, se mai aude pentru câteva clipe un aparat de radio.

Sfârşit

Revoluţia Olgăi B.

Piesă de teatru în două acte, despre evenimentele din decembrie 1989

Actul 1

Coloana de muncitori trecea pe Dorobanţi. Era ora opt dimineaţa a zilei de 22 decembrie 1989, şi oamenilor li se spusese să iasă la revoluţie. Cine le spusese? Secretarul de partid sau directorul fabricii. Coloana mărşăluia acum strigând „Jos Ceauşescu", prin Piaţa Lahovary. Într-un apartament din piaţă, Tartuffe şi Molière lipeau două lozinci pe nişte coli de hârtie de dimensiunile un metru pe zero şaptezeci. Pe una scria ceva despre demnitate, pe cealaltă ceva cu revoluţia, ceva ce rămăsese în mintea celor doi după o noapte petrecută la Inter.

Până aici am spus adevărul. N-are rost să continuăm mințind. Aşa că vom adăuga tabloului câteva sticle de votcă, un motan şi-un telefon.

Tartuffe: Alo... Bună, Olga...

Olga B.: Bună, Tartuffe, ai aflat? Este revoluţie, se pare că a căzut Ceauşescu...

Tartuffe: Ştiu, Olga, n-a căzut încă, dar după noaptea de ieri nu are cum să mai dea ochii cu noi...

Olga B.: Am auzit că ies muncitorii şi aş vrea să ies şi eu...

Tartuffe: Cine te opreşte? Hai pe la noi şi mergem împreună. Sunt cu Molière şi tocmai scriam două lozinci...

Olga B.: Vin, aşteptaţi-mă şi pe mine, dar nu ştiu cu ce să mă îmbrac. Să-mi pun haina aia neagră? O ştii!

Tartuffe: Da, o ştiu, dar n-are nici o importanţă. Românul se îmbracă la revoluţie cât mai decent...

Olga B.: Ştiu, Tartuffe, ştiu, dar nu pot să vin îmbrăcată oricum... Să-mi pun blana albă de vulpe? O ştii!

Tartuffe: Da, o ştiu, vino cu ce vrei...

Olga B.: Dar ce şal să-mi pun? Albastru? Roşu? Întreabă-l pe Molière.

Tartuffe: Pune-ţi ce şal vrei, zău, n-are nici o importanţă... Ceauşescu...

Olga B.: Să-mi pun pantofii ăia cu toc?

Tartuffe: Cum vrei, Olga, pune-ţi ce vrei, numai vino odată...

Olga B.: Întreabă-l pe Molière dacă să-mi pun căciulă de blană sau nu.

Tartuffe: Olga, dacă mă mai ţii mult, se termină şi revoluţia şi vodca...

Actul 2

Coloanele de demonstranţi treceau dinspre Inter spre Romană. Era clar că Ceauşescu nu mai avea nici o şansă. Strada Nicolae Golescu era blocată de un tanc. Făcându-şi loc prin mulţime Olga B., îmbrăcată în blană albă, cu şal vişiniu şi pantofi cu toc, frumoasă şi impozantă, însoţită de Tartuffe şi Molière, se îndrepta spre maşinăria cu tun şi şenile. Coloana formată din mii de oameni s-a oprit instantaneu. Evoluţia celor trei crea euforie, o stare înălţătoare.

Ofiţer de tanc: Opriţi-vă, am ordin să trag în oricine trece de barieră...

Olga B.: Tartuffe, Molière, ajutaţi-mă să mă sui pe tanc şi să arăt mulţimii lozinca voastră cu demnitatea...

EPILOG

Tartuffe şi Molière o ajutară. Sus pe turelă, toată albă, impetuoasă, jucându-şi ultimul rol, Olga B. a desfăşurat lozinca lui Tartuffe. Ofiţerul a uitat instantaneu să tragă. Alături de miile de oameni, privea uluit evoluţia acestei femei colosale. Armata nu fraternizase cu populaţia şi, totuşi, în acel punct al revoluţiei, în acea intersecţie, acest lucru se întâmplase.

Deodată un urlet uluitor a prins să zboare peste bulevard. Câteva mii de oameni o aclamau, cu lacrimi în ochi, pe Olga B.

Dându-se jos de pe tanc, Olga B. a luat-o spre casă. Victorioasă, demnă, interpretând un rol formidabil pentru zecile de mii de anonimi aflaţi din întâmplare împreună, într-o piaţă pe care istoria n-o va consemna niciodată.

Sfârşit

Richard al III-lea

Piesă de teatru în patru acte despre viaţa îmbelşugată de la curtea Împăratului Alb

Actul 1

Împăratul Alb avea trei feciori. Asta era foarte simplu pentru că pe copii îi mai aducea încă barza. Mai greu era pentru Maiestatea Sa să-şi conducă imperiul. Pentru că toate erau albe în împărăţia sa, era foarte greu să deosebească primăria de harem, herghelia de poştă, ferma de Munţii Stâncoşi, Marele Fluviu de crescătoria de nutrii, soţia de amante, nepoţii de cerşetori, metroul de bazinul Olimpic, lucruri care, să recunoaştem, îi provocau numai dureri de cap şi greutăţi nemaipomenite. De multe ori şi supuşii îi răstălmăceau ordinele, atât erau de albe şi de asemănătoare lucrurile din împărăţie. Chema la el un general de cavalerie, venea însă bucătăreasa şefă. Vroia să se culce cu o puştoaică de 17 ani, se prezenta în dormitor un halterofil celebru. Şi exemplele ar putea continua.
Sătul de toate aceste încurcături, convins de situaţia grea a imperiului, Împăratul Alb îşi chemă într-o dimineaţă feciorii. Erau Richard Întâiul, cel mai mare, un bărbat de 76 de ani, dornic de viaţă, cu mustăţi arămii, Richard al II-lea, cel mijlociu, un băietan alb, cu buzele albe şi Richard al III-lea, un flăcău alb pe la tâmple, vorbă şi port. Erau toţi trei înarmaţi, cu telefoanele mobile la ei şi ochelarii pe nas, dispuşi să asculte dulcile vorbe părinteşti.

Împăratul Alb: V-aţi făcut mari... Nici nu vă mai deosebesc, aşa că primului dintre voi care mi-o aduce pe fata

Împăratului Verde la aşternut i-o dau de nevastă dimpreună cu jumătate din împărăţie, trei sferturi din flotă, 50 de Boeinguri, păduri cât cuprinde şi toată armata... Căscaţi bine ochii şi vedeţi ca fata Împăratului Verde să fie verde peste tot, să aibă măsurile 95/44/110, că altfel vă ia mama dracului, să fie fecioară, iar tac-so să-i dea zestre mare, că altfel acolo unde vă sunt picioarele, acolo vă va sta capul... Aţi înţeles? Şi chiar dacă n-aţi înţeles, căraţi-vă dracului odată, că mi-e din ce în ce mai greu să vă suport aşa mari, aşa albi şi aşa dobitoci cum sunteţi... Mergeţi la cancelarie să vă dea delegaţii albe, la casierie să vă dea bani albi şi neapărat puneţi-vă căciulile albe, c-o să plouă... Uşcheală, boilor, să nu vă mai văd...

Actul 2

Norii şi-o ploaie măruntă, albă, zdroncăneau pe câmpie. Din loc în loc bălţi albe făceau imposibil drumul. Richard Întâiul înainta cu greu ţinând de dârlogi un uriaş armăsar. Armăsarul nu voia să fie încălecat şi pace, aşa că acum mergeau amândoi cot la cot şi cântau:

Pe fata Împăratului Verde de-o găsim
Repede o siluim
Şi-i spunem bătrânului nostru
Că-i fată mare
Că-i şi-aşa orb şi nu vede
Măi, măi, măi.

Se auzi un zgomot înfiorător. De groază armăsarul scăpă acordeonul, iar Richard Întâiul sabia. Din Pădurea Albă apăru Baba Cloanţa.

Baba Cloanţa: Bună, bă, cretinilor...
Richard Întâiul: Bună, Babo Cloanţo....
Armăsarul: Bună.
Baba Cloanţa: Încotro?

Richard Întâiul: După fata Împăratului Verde... Trebuie să aibă 95 de cm bustul şi 110 bazinul...

Baba Cloanţa: Păi, eu am dimensiunile astea... Ia, uitaţi-vă... Deci eu sunt fata Împăratului Verde...

Richard Întâiul: Şi trebuie să mai fie verde într-un loc, a mai zis bătrânul...

Baba Cloanţa: Păi, sunt, ia uitaţi-vă între picioarele mele...

Richard Întâiul: Da, aşa e...

Armăsarul: Mamă, mamă, câtă verdeaţă...

Baba Cloanţa: Acum că tot m-aţi găsit, vă propun să rămânem împreună... Putem trăi toţi trei până la adânci bătrâneţi... Vă fac la amândoi nişte copii, de mai mare dragul, că văd că sunteţi dotaţi... Bătrânului Alb îi cerem bani tot timpul sub diferite pretexte, nu văd de ce n-ar trimite, pentru că s-a bucurat să scape de voi... ă, ce ziceţi?

Richard Întâiul: Eu sunt de acord, ce zici, armăsarule?

Armăsarul: Şi eu sunt de acord... Eu fac nişte copii, o frumuseţe... De bucurie am să vă cânt o melodie la acordeaon, cântecul se va pierde însă în freamătul pădurii, în depărtările verzi...

Actul 3

Richard al II-lea intră în camera sa şi începu să plângă. Nu vroia să plece de-acasă, nu-l interesa nici o fată a Împăratului Verde. De frica lui taică-său o ascunsese pe Alba ca Zăpada în şifonier. Scoase o cheie mare, din cel mai alb oţel şi o descuie.

Alba ca Zăpada: Ce e cu tine Richard, ce s-a întâmplat? Te văd plâns, te văd stors, te văd mai alb decât varul...

Richard al II-lea: M-a trimis tata după fata Împăratului Verde... Vrea să aibă 95 cm la bust...

Alba ca Zăpada: Păi, eu am 95 la bust....

Richard al II-lea: Şi 110 cm la şolduri...

Alba ca Zăpada: Eu am 110 la şolduri...

Richard al II-lea: Şi să fie verde între picioare...

Alba ca Zăpada: Păi, eu sunt verde între picioare, ce, ai uitat?

Richard al II-lea: Nu, n-am uitat, dar asta înseamnă că tu eşti cea pe care o caut...

Alba ca Zăpada: Da, chiar asta înseamnă...

Richard al II-lea: Şi cum facem? Ce-avem de făcut?

Alba ca Zăpada: Trăim închişi în şifonier până moare bătrânul împărat... După aia ieşim la lumină...

Richard al II-lea: Da, ai dreptate... După ce-o dispărea, vedem noi.

Actul 4

Richard al III-lea luă o tavă cu jăratic şi intră în grajd. Într-un colţ ferit de lumină, o gloabă nenorocită bea apă şi dădea din copite a urâţenie. Richard al III-lea îi întinse tava încinsă.

Gloaba: Ai înnebunit?

Richard al III-lea: Nu, dar cu ce te pot convinge să vii cu mine în lume?

Gloaba: Zi despre ce-i vorba şi lasă jăraticul...

Richard al III-lea: Bătrânul a luat-o razna şi-o vrea pe fata Împăratului Verde de nevastă...

Gloaba: Aha, una tânără de 17 ani, cu bustul de 95...

Richard al III-lea: Da' de unde ştii?

Gloaba: Pentru că eu sunt fata Împăratului Verde...

Richard al III-lea: Eşti nebună? Gloabă nenorocită ce eşti! Acum îţi retez două picioare, ca să nu te mai crezi cine ştie cine...

Gloaba: Taie-mi ce vrei şi-ai să regreţi toată viaţa...

EPILOG

Gloaba se dădu de trei ori peste cap şi se transformă în fata Împăratului Verde. Richard al III-lea o luă şi i-o duse lui taică-său. Acesta observă imediat că, deşi se înscria în normele cerute, biata fată n-avea picioare. Hotărî pe loc să i-o dea lui Richard al III-lea de nevastă. Cumplită decizie. Richard al III-lea îşi luă muierea, o agăţă de oblâncul şeii şi părăsi împărăţia albă. Nu se mai uită înapoi niciodată.

Sfârşit

Rigoletto

Piesă de teatru telefonică într-un act

Actul 1

Un telefon montat pe un stâlp albastru. La el vorbeşte Rigoletto de vreo jumătate de ceas. Neavând un picior, personajul ţine receptorul cu mâna. Rolul scenografului este ca pe pânza de fundal să sugereze câţiva nori, doi stâlpi de telegraf, o salvare, ca şi cum totul s-ar desfăşura în aer liber.

Rigoletto: Ţi-am mai spus cât de mult te iubesc... Uite, bag ultima fisă... Nu numai eu, dar şi vecinul tău Tomulescu a observat că ai lăsat butoiul de varză fără capac... De-asta a-ngheţat, de-asta a-ngheţat... Lumea, viaţa noastră de zi cu zi este formată şi din mici neplăceri... aşa că ia butoiul şi bagă-l în casă... Carne tocată mai e în frigider... Scuză-mă că-ţi spun toate astea, dar nu era cazul ca pentru un asemenea fleac să mă dai afară din casă... Ce!, când ai greşit musacaua, ţi-am făcut scandal? Numai oamenii inculţi, numai nişte terchea-berchea se supără aşa ca tine, ori tu nu eşti aşa ceva... Alo?, alo?, mă asculţi?... Să nu-nchizi că n-am terminat... Bagă butoiul de varză în casă şi pune-l în bucătărie... Are loc lângă aragaz... Du-te liniştită la serviciu... Cum ce-am făcut cu banii? Nu ţi i-am dat? Adică nu i-am pus în sertarul de la birou? N-am luat decât de metrou... Nu, nu-nchide, că nu mai am nici fisă şi nici bani de cartelă n-am şi nu ştiu când te mai sun... Ruptura dintre noi pare ireparabilă şi dacă nu ne spunem tot acum, atunci

când? Da' tu când ai luat al treişpelea salariu, de ce nu mi-ai dat nici un ban? Ce, ţi-am cerut eu ceva? Puteai să faci un gest, conta enorm, poate că atunci te priveam cu alţi ochi şi nu ajungeam la situaţia de acum... Am observat şi eu, dar şi vecinul Tomulescu, cu care trăieşti acum, că eşti o femeie foarte risipitoare... Ai dat toţi banii pe-o fustă şi-acum îmi scoţi ochii cu butoiul de varză... Ce, ce nu te interesează, de ce vrei să-nchizi? Handicapul meu fizic îmi conferă o frumuseţe interioară de care tu habar nu ai... Ce, de ce nu te interesează, nu eu am cărat butoiul cu varză? Nu tu ai zis că mă iei de bărbat? Închizi? Şi dacă închizi ce, pot să te mai sun şi mâine, pentru că dragostea mea pentru tine rămâne intactă, să ştii tu asta, că inima mea este deasupra unor lucruri mărunte... Varza!... auzi tu, fi-ţi-ar butoiul al dracului... Lasă că închid eu, proasto ce eşti...

EPILOG

Un fapt divers. O banală piesă de teatru. Acesta este de fapt spectacolul propus: surprinderea unei convorbiri telefonice dintre Rigoletto şi cineva probabil de sex feminin. Din mijlocul mulţimii aşezate în sală se ridică domnul Tomulescu şi iese. Rigoletto se uită lung după el şi agaţă receptorul în furcă.

Sfârşit

Romeo şi Julieta şi Ofelia

Piesă de teatru în două acte despre iubire veşnică

Actul 1

Casa familiei D'Albanno o zăreşti imediat ce intri în piaţa Trubadurilor din acest mic orăşel italian. Este o clădire impunătoare cu un etaj, la parterul căreia se află cea mai mare băcănie din urbe. Aici vin oameni de la zeci de leghe distanţă pentru târguieli. Şi asta doar pentru că la magazinul D'Albanno găseşti tot ce vrei.
Dacă la parterul clădirii aflăm doar sălile băcăniei şi ale cârciumii unde clienţii pot bea vin, la etaj sunt doar multele camere de locuit ale familiei. Camere străjuite de un balcon uriaş tivit cu plante agăţătoare.
Fiecare membru al familiei poate ieşi în balcon din propriul apartament. Romeo D'Albanno, capul familiei, o poate face din salonul de vânătoare, Julieta D'Albanno, soţia lui, dintr-un budoar cu mobilă adusă de la Roma, iar Ofelia D'Albanno, fiica lor, din camera de zi, de altfel cea mai luminoasă din toată clădirea.
Astăzi este duminică şi magazinul este închis. Romeo este plecat de patru luni la pădure. Cele două femei sunt în balcon cu cafele în faţă. Julieta este o femeie de 35 de ani, iar Ofelia de vreo 17. Atenţie, amândouă foarte frumoase.

Julieta: Am fost ieri la doctorul Benedetto, ca să-mi fac o reţetă...

Ofelia: Ai fost să mă spionezi, nu ca să-ţi faci vreo reţetă... Arată-mi reţeta, unde e?

Julieta: Cum să-ţi arăt reţeta? Ce, nu mă crezi?

Ofelia: Nu, nu te cred... Spune-mi mai bine ce-ai aflat de la doctor, că doar de-asta ai deschis discuţia...

Julieta: Păi, ce să aflu? Ştii bine ce-am aflat... Problema e ce-o să zică taică-tău, azi trebuie să vină...

Ofelia: Lasă-mă cu prostiile astea... Zi-mi ce-ai aflat...

Julieta: Că eşti însărcinată în trei luni şi că nici nu vrei să lepezi copilul...

Ofelia: Porcul dracului, i-am zis să-şi ţină gura... Îl sugrum... îl strâng de beregată... Şi acu' ce vrei? Babă împuţită, hoaşcă mizerabilă... Crezi că mă sperii?...

Julieta: Vai, dar niciodată nu ai...

Ofelia: Să ştii, curvă bătrână, că am fost şi eu alaltăieri la doctorul Benedetto să-mi fac o reţetă...

Julieta: Ai fost să mă spionezi, nu ca să-ţi faci vreo reţetă...

Ofelia: Bine, bine, dar nu eşti curioasă să afli ce mi-a zis doctorul?

Julieta: Ba da!

Ofelia: Că eşti însărcinată în trei luni şi că nu vrei să lepezi copilul...

Julieta: Bine, bine, dar eu cu tatăl tău avem voie să...

Ofelia: Nici un tatăl meu... Nebuno! Tata e plecat de patru luni la pădure şi tu eşti în luna a treia... Ce-mi explici mie aicea?

Julieta: Vai, dar se aude o căruţă, un cântec, e vocea lui Romeo...

Ofelia: Da, e vocea tatii... Putea să mai stea şapte luni... Porcul dracului...

Zgomotul de căruţă creşte. Cântecul se aude acum foarte clar.

Cântec

Am să le sugrum pe-amândouă
Apoi le dau foc
Biribim, biribim, boc, boc,
Cu coasa, cu securea
Am să le hăcuiesc
Vai Julieta, vai Ofelia
Cât de mult vă iubesc.

Actul 2

În piaţa Trubadurilor apare o căruţă la care sunt înhămaţi patru cai. Romeo nu se află pe capra vehiculului, ci alături, călare pe un bidiviu senzaţional.
Romeo se opreşte sub balcon. Nu descalecă. Cele două femei îl privesc de sus înmărmurite.

Romeo: Am isprăvit casa. Mi-a luat patru luni dar mi-a ieşit o mândreţe. Exact aşa cum am vorbit. Cu două etaje, cu saloane pentru musafiri, cu apartamente pentru fiecare din noi, ca să nu ne călcăm pe picioare. De-acum, verile putem lăsa liniştiţi magazinul pe mâna Agripinei, iar noi să ne petrecem vacanţele la munte. Putem merge şi iarna că lemne de foc sunt destule. Eu pot vâna liniştit, iar voi nu veţi mai fi nevoite să staţi cu mâinile în zahăr şi oţet tot anul... Văd că nu prea vă bucuraţi, dar asta n-are absolut nici o importanţă... Vreau doar să vă mai spun că acum trei zile am fost pe la doctorul Benedetto să-mi fac o reţetă... şi...

Julieta: Şi?

Ofelia: Şi?

Romeo: Cum şi? Ce sunteţi aşa speriate? Am fost să-mi fac o reţetă...

Julieta: Şi?

Ofelia: Şi?

Romeo: Şi nimic. Vă las acum, dispar o vreme. Am trecut doar să vă spun de reţetă şi atât...

EPILOG

Cele două femei lăcrimează în balcon. Plâng una pe pieptul alteia. Romeo se depărtează cântând. Se acompaniază la chitară:

Vin, Agripino, sunt al tău în sfârşit
Pe-astea două, n-ai grijă,
Pe jeratec le dau c-un cuţit
Benedetto mi-a spus, Agripino
Că în pântec porţi un băiat
Îi vom spune Romeo al doilea
Şi-l vom face desigur împărat,
Biribim, biribim, pat, pat.

Sfârşit

Ruy Blas

Piesă de teatru erotică în două acte

Actul 1

Ruy Blas este sculat de vreo două ore din somn. Părul vâlvoi, nasul coroiat şi roşu, sprâncenele zburlite nu-l fac plăcut la privit. Încăperea în care ne aflăm este sordidă: un pat vechi, un bufet hodorogit, trei aplice pe nu contează care perete, o masă. Este ora două şi Ruy Blas trebuie să scrie neapărat o scrisoare. Nu că epistola ar însemna ceva special pentru el, dar ştie că istoria îi consemnează orice mişcare. Se aşază la masă, ascute un creion. Citim peste umărul lui: „Dragă Boris Elţân, când ai avut ultima oară orgasm? Cu stimă, Ruy Blas". Se ridică şi se duse la poştă.

Actul 2

În marea sală de şedinţe a Kremlinului se află câteva sute de persoane. Sunt Boris Elţân, generali, miniştri, oameni de afaceri ruşi, câteva femei care stenografiază, aparatura electronică fiind interzisă, sportivi celebri la triplu salt, chelneri şefi şi un enorm aparat administrativ. Pe masa de 160 de persoane se află la discreţie unt, vodcă, măsline, peşte uscat, din nou vodcă, sărăţele, icre negre, aspic, trufandale orientale şi, din nou, cantităţi impresionante de vodcă. Cei care iau cuvântul folosesc o portavoce. Marea şedinţă a început.

Boris Elţân: Mi-a scris Ruy Blas...

Generalul de divizie I. K., Ministrul Culturii: Ştim, urmărim scrisoarea de mult...

Generalul de brigadă M. N., Ministrul Telecomunicaţiilor: Are 13 cuvinte, dar e interesant să vedem ce scrie în ea....

General Lt. Z. K., Ministrul Femeilor: Să vedem cum pune problema, s-ar putea ca Ruy Blas să fi devenit agent dublu, avem unele confirmări...

General Maior N.F. Ministrul Bărbaţilor: Putem invada în mod paşnic toată Asia, Ruy Blas are sigur un nepot cu care îl putem şantaja...

Boris Elţân: Tancuri avem...Atacăm, dar nu schimbă frontierele...

General Lt S.I. Ministrul Învăţământului Primar: Avem documente care atestă faptul că Ruy Blas a trimis scrisoarea şi ambasadei engleze ..

General de divizie S.C. Ministrul Tancurilor: Totul e să atacăm, dar să ne menţinem neutralitatea...

Boris Elţân: Exact...

General de brigadă F. R. Ministrul Pornografiei Decente: Putem folosi rachetele intercontinentale... Ministrul Propagandei Adiacente va găsi un motiv...

General de brigadă F. O. Ministrul Propagandei Adiacente: Există, îl avem pregătit de mult...

General de brigadă N. N. Ministrul Ambalajelor Reciclate: Ne vor sprijini, la început, germanii...

General de armată Loreev, Ministrul Parcurilor Argintii : Apoi, americanii...

General de armată M.B. Ministrul Păpuşilor Mecanice: După ce cucerim toată Asia, ceva din America de Sud şi Africa, trebuie să cerem împrumuturi fără dobânzi, că nu e corect să dăm dobânzi mari, de fapt nu trebuie să dăm deloc... Dracu l-a pus pe Ruy Blas să scrie.

General de armată D.A. Ministrul Deghizărilor Inocente: Atunci să atacăm, ce să mai stăm pe gânduri... Pentru istorie, scrisoarea lui Ruy Blas, va fi socotită un îndemn....

Boris Elţân: S-a hotărât, atacăm... Nici nu trebuie să mai deschidem scrisoarea... Noroc...

EPILOG

Uriaşa încăpere rămâne pustie. Un singur reflector aprins scoate în evidenţă un pătrat de carton pe care nu scrie nimic. Nimeni nu va afla vreodată ce a vrut să spună regizorul cu acest obiect.

Sfârşit

Scufiţa Roşie şi cei şapte pitici

Piesă de teatru în două acte despre proliferarea prostituţiei

Actul 1

Lupul era un personaj bine cunoscut în toată pădurea. Era un animal puternic şi bogat. La cei cinci ani ai săi era deja stăpânul unei haite ce număra 78 de animale, avea deja 20 de urmaşi făcuţi cu cele mai frumoase lupoaice şi era posesorul unei averi colosale. Deţinea păduri, sate, gospodării izolate, reactoare, ştranduri, castele părăsite, lacuri, livezi, turme de oi şi de vaci, bani în băncile elveţiene, gardă de corp şi foarte multe femei frumoase pe care le plasa pe piaţa prostituţiei, îndeletnicire care îi aduce bani frumoşi. Cea mai babană gagică, pe care o oferea numai unor buni prieteni, pentru că presta nişte servicii erotice deosebite, era Scufiţa Roşie. Lupul o întâlnise în pădure pe când aceasta se ducea cu plăcinte la bunica ei.

Lupul: Bună ziua, Scufiţă Roşie, unde mergi aşa grăbită şi ce duci în coşuleţul tău de miroase atât de bine şi îmbietor?

Scufiţa Roşie: La bunica mea. Îi duc plăcinte cu mere, cu varză şi cu dovleac.

Lupul: Şi ce pensie are bunica ta, Scufiţo?

Scufiţa Roşie: Patru sute de mii de lei, cu care nu-şi poate plăti nici medicamentele, nu mai vorbesc de telefon, aragaz, reviste...

Lupul: Şi n-ai vrea s-o ajuţi cu bani?

Scufiţa Roşie: Vreau, Lupule, dar nu ştiu cum, iar împrumut nu-mi dă nimeni...

Lupul: Eu recrutez tinere fete, le învăţ să danseze pe sub cearceafuri, pe sub plăpumi, prin căzi sau pe marginea drumului şi le trimit în Turcia, Italia, şi Cipru să câştige bani... Unele se umplu de bani şi nu mai muncesc niciodată, altele continuă... Eu iau 20 la sută din câştig... Vrei să înveţi şi tu meserie?

Scufiţa Roşie: Vreau, Lupule, vreau...

Actul 2

Întoarsă de la Istanbul cu 10.000 de dolari Scufiţa Roşie îşi făcu un apartament în pădure. Lupul îi aducea tot timpul clienţi, din care cauză Scufiţei noastre îi mergea foarte bine.

Lupul: Diseară am nişte clienţi mai deosebiţi, plătesc foarte bine şi e cazul să-i serveşti pe toţi, să nu faci mofturi...

Scufiţa Roşie: Te-am dezamăgit eu vreodată, Lupule? M-a reclamat vreun client?

Lupul: Este vorba de cei şapte pitici din poveste... Au încercat s-o violeze pe Alba ca Zăpada şi n-au reuşit... Nesatisfăcuţi mi-au dat telefon şi eu le-am spus de tine... Uite-i că vin, eu dispar, ai grijă...

Primul Pitic: Să nu ţii niciodată cont, Scufiţo, de declaraţiile de dragoste făcute de bărbaţi în pat... Dezbracă-te şi în timp ce ne zbenguim îţi propun să îl omorâm pe lup şi să fugim împreună... Cu banii lui şi cu scula mea vom trăi până la adânci bătrâneţi...

Al doilea Pitic: Am auzit că ai nişte ţâţe, Scufiţo, fierbinţi... În timp ce-mi fac treaba cu ele, gândeşte-te dacă n-ar fi bine să-mi spui unde-şi ţine Lupul banii, îl omor şi fugim...

Al treilea Pitic: Pe Alba ca Zăpada obişnuiam s-o fac pe la spate. Întoarce-te, nu ţipa şi spune-mi unde-şi ţine

Lupul bijuteriile, acţiunile, actele de proprietate la bănci... Ce fund ai... Îl omorâm şi te scot din pădure...

Al patrulea Pitic: Vezi să nu mă muşti, că te-mpuşc... Fă-mi mai bine o schiţă a locului în care îşi ţine Lupul automobilele de epocă... Îl împuşc, vând maşinile şi trăim amândoi pe Coasta de Azur... Gata, stai să-mi închid şliţul...

Al cincilea Pitic: Am dat o grămadă de bani Lupului ca să te regulez şase zile... Ştiu cinci sute de poziţii... ţi le arăt pe toate numai dacă spui ziua în care adună Lupul taxele şi traseul pe care vine duba cu bani...

Al şaselea Pitic: Eu regulez cel mai bine dintre toţi Piticii, să ştii... Am la mine un topor, cu care...

Scufiţa Roşie: Ştiu, dar Lupul e sărac, nu are o lăţcaie... Cum vrei să stau?

Al şaptelea Pitic: Eu sunt cel mai dotat dintre Pitici... Uite-o, are 46 de centimetri... Spune-mi însă...

EPILOG

Groapa comună din cimitirul pădurii primi şi cadavrele celor şapte Pitici. Lupul ascunse mitraliera într-un dulap. Tot de acolo luă şi sacul de bani pe care-l lăsaseră Piticii la casierie. Scufiţa Roşie se parfumă, îşi puse nişte ciorapi albi trei sferturi şi, însoţită de Lup, purcese pe potecă spre locuinţa bunicii. Aceasta le deschise uşa, stinse televizorul la care urmărise partida de sex dintre Scufiţă şi Pitici, şi întrebă câţi bani sunt în saci. Află de la cei doi că suma se apropie de un milion de dolari. De bucurie bătrâna trăieşte şi astăzi, la mai bine de trei sute de ani de la întâmplare.

Sfârşit

Şoimul Maltez

Piesă de teatru brâncuşiană în două acte

Actul 1

Şoimului Grigore i se mai spune şi Maltez. Nu era de loc de prin părţile alea ale Mediteranei, dar avea această poreclă, pentru că primea foarte des colete din Malta. Naiba ştie cu ce şi de la cine. Acum când istorisim această senzaţională întâmplare, şoimul Maltez Grigore păzeşte curtea cetăţeanului Ion Haiduc din Tg. Jiu. Impunătorul păsăroi stă pe un gard şi scrutează atent bătătura. Nimeni nu se poate atinge de nimic, lasă că nici n-ar avea de ce, pentru că sărăcia omului nostru, Ion Haiduc, este vestită în toată urbea.

Un zgomot de ciocane, fierăstraie şi scripeţi tulbură liniştea întâmplării noastre. Şoimul Maltez îşi desface aripile şi îşi ia zborul. Este curios să vadă ce se întâmplă. În piaţa mare a oraşului, un cetăţean plantează câteva pietre şi o coloană, pe care istoria, şoimul nostru n-avea de unde să ştie, le va reţine sub numele de Masa Tăcerii şi Coloana Infinitului.

Şoimul Maltez: Salut, bătrâne, ce faci?

Brâncuşi: Salut, Grigore, uite, îmi aşez aici sculpturile, scaunele astea, o masă, coloana şi plec. Nu-i de trăit aici, ţara asta se va îneca în prostie...

Şoimul Maltez: Dar ce s-a întâmplat? Te văd supărat, necazul îţi fierbe-n privire...

Brâncuşi: Nu-i posibil ca autorităţile să mă chestioneze despre aceste sculpturi. M-au întrebat dacă nu cumva vreau

să mă sui pe coloană şi să fac de-acolo semne turcilor, ca să cucerească Tg. Jiul sau să scap de inundaţii, când ceilalţi locuitori s-or îneca... M-au interogat despre lemnul care-l tai şi că ce destinaţie are, că în loc să-l export, să aduc un ban oraşului, eu cioplesc tot felul de obiecte neînţelese... Plec. Nu mai pot, Şoimule, plec în lumea largă... Din cauza tembelismului ţara asta nu se va înscrie în nici un circuit european, niciodată... Eşti martor că las aici două lucruri... Se va bucura, poate, cineva de ele...

Şoimul Maltez: Du-te, bătrâne, du-te cu Dumnezeu... Ia-o spre Paris, acolo unde se împlinesc talentele călătoare... Aşa ca tine...

Brâncuşi: Spre Paris o iau, Grigore, mă bucur că mă-nţelegi...

Şoimul Maltez: În drum să nu te opreşti la bere. Toţi românii plecaţi în lume se opresc la o bere şi n-ajung nicăieri... „Să ne oprim, să luăm una mică" este meteahna poporului din Carpaţi şi de-asta evoluţia lui s-a oprit la cârciumă... Bea-ţi berea după ce ai terminat de sculptat... S-ar putea să dureze zeci de ani, dar, stai liniştit, n-ai să mori de sete...

Brâncuşi: Ai dreptate, şoimule, mă duc şi-ţi mulţumesc de înţelegere. Eşti grozav.

Actul 2

Domnişoara Pogany se uită la televizor. Ştirile de pe CNN sunt sumbre. Printre catastrofe, meteoriţi şi discursuri de pace, domnişoara noastră găseşte timp să-şi coasă şi-un nasture, să-şi calce şi-o fustă sau să vorbească la telefon. Pe fereastra atelierului de sculptură, în care este instalată, atelier al celui care a fost Brâncuşi, intră Şoimul Maltez.

Domnişoara Pogany: Brâncuşi îmi vorbea tot timpul de tine. Mi te dădea exemplu de frumuseţe, de caracter şi

inteligenţă, calităţi rare la păsările din Carpaţi... Brâncuşi a lăsat o operă nemuritoare... După cum ai prevăzut, nu s-a împlinit decât aici... Societatea aia din Carpaţi sugrumă toate talentele... Am căutat în istorie o explicaţie şi n-am găsit... Am căutat în literatura lor... Hm, să fim serioşi... Vrei o cafea? Vrei o tartă cu fructe? Un vin?

EPILOG

Şoimul Maltez păzeşte şi acum ograda cetăţeanului Ion Haiduc din Tg. Jiu. Ştiindu-l de-o viaţă acolo, trecătorii-l întreabă mereu câte-n lună şi stele. Oamenii se opresc şi vorbesc cu Grigore despre politica cea nouă, de după revoluţie, despre minerit sau buticurile familiale, despre aviaţie sau metroul bucureştean. În 100 de ani de când stă de pază, pe Grigore nu l-a întrebat nimeni, însă, de prietenul său Brâncuşi, de sculpturile sale, de universalitatea lui. Cauză din care Şoimul Maltez este foarte trist.

Sfârşit

Spărgătorul de nuci

Piesă de teatru sensibilă în două acte

Actul 1

Spărgătorul de nuci aşteaptă autobuzul în staţie. Târăşte după el un sac uriaş. Soseşte maşina şi este ajutat de câţiva călători să urce. Spărgătorul de nuci se aşază la burduful mastodontului. Este mai mult loc şi îşi poate căuta în linişte biletul. Biletul se află în sacul cu nuci. Începe căutatul. Apare controlorul.

Controlorul: Biletul dvs., vă rog!

Spărgătorul de nuci *(ieşind din sac)*: Asta făceam, căutam biletul...

Controlorul: Bine, dar au trecut trei staţii de când v-aţi urcat...

O femeie grasă: Ba, abia s-a urcat, nenorociţilor...

Controlorul: Doamnă, vedeţi-vă de treabă, eu ştiu mai bine...

O femeie slabă: Ba nici nu s-a urcat, idioţii dracului, cu maşinile voastre...

Lăcătuşul: Mai bine ai munci ca mine în fabrică...

Controlorul: Domnule Spărgător de nuci, vă rog, prezentaţi-mi biletul sau abonamentul... De ce vă pretaţi la asemenea manifestări? Toată lumea din autobuz îmi va sări în cap din cauza dvs...

Pensionarul: Bă, boilor, mai bine aţi pune maşini mai multe pe traseu, decât să cereţi biletele la control.

Un domn fără pălărie: Bou e mă-ta... Omul îşi face datoria... Ce, la frizer nu aştepţi?

Un domn cu două pălării: Ce paştele mă-tii aştepţi la frizer, bă moşule? Nu te uiţi că scrie SIDA pe tine? Babalâcii dracului...

Inginerul: Îi doare-n cur p-ăştia, domnule, au pensii babane şi-acum după revoluţie, abonamentul a rămas 175 de lei...

Avocatul: Trebuie să le vină cineva de hac acestor derbedei care cer biletele la control... Poate nici n-au legitimaţie...

Poliţistul: Dacă mai faceţi gălăgie în maşină, eu cobor...

Pensionarul: Ia vezi d-ta, d-le. Locotenent, controlorul are acte la el? Ăştia bagă banii în buzunar...

Mecanicul: Eu muncesc opt ore la o ţeavă şi-abia de-mi iau 200, ăştia iau o mie pe ceas...

Vânzătoarea: Noi ne sculăm la 4 dimineaţa...

Un domn fără pălărie: Fiţi civilizaţi, domnilor... Suntem într-un loc public...

Un domn cu trei pălării şi o umbrelă: Loc public e mă-ta, bă! V-a dat partidu' pensii şi ronţăiţi liniştiţi din ele... Tinerii ăia au murit în revoluţie... Ce vă pasă?

O femeie grasă: De unde aţi luat roşiile, doamnă? Cât aţi dat?

O fostă balerină: Nu sunt roşii, doamnă... Sunt castraveţi şi lăsaţi-mă în pace, nu vedeţi ce se întâmplă? Cum îşi permit ăştia? Mai bine aţi lua atitudine...

O femeie grasă: V-aţi tâmpit cu toţii, ţineţi partea unui Spărgător de nuci... Păi, cu cât vinde el nuca? L-aţi întrebat? Ştiţi câţi bani are sub saltea? De unde? Din speculă...

Mecanicul: Taci, fă, graso, din gură... ăştia nu merită bani pe bilete... nu merită nici un şfanţ...

O fostă balerină: Cobor, lua-v-ar dracu cu atitudinea voastră... Imbecililor... Societate de înapoiaţi mintali.

Actul 2

Suntem la secţia de poliţie a cartierului Lombard. În biroul unui anchetator sunt Spărgătorul de nuci, Controlorul şi căpitanul de la judiciar.
Spărgătorul de nuci este pus să spargă nucă cu nucă. Omul o face şi se constată, prin proces verbal, că nucile nu conţin nimic compromiţător pentru imaginea patriei în străinătate. În mijlocul camerei de anchetă este acum un maldăr de coji. Spărgătorul de nuci este pus să dea o declaraţie din care să rezulte că a dobândit cojile în mod legal. Sunt cercetate actele de proprietate ale nucului. Sunt xerografiate şi puse o dată cu declaraţia la dosar.
Acum, în finalul actului, Spărgătorul de nuci este singur pe treptele secţiei de poliţie. Stă pe un sac gol. Cele câteva lacrimi din colţurile ochilor şi le şterge cu mâneca surtucului de catifea albastră, cu fireturi argintii.

Sfârşit

Tartuffe

Piesă de teatru într-un act, cu acţiune în Republica Moldova

Actul 1

Armata Republicii Moldova era în război cu cea a Republicii Transnistria. Oastea moldoveană era campată într-o imensă podgorie proaspăt culeasă, străjuită, câţiva kilometri buni, de un râu mic şi învolburat. De altfel, numai râul despărţea armatele duşmane, care, astăzi, duminică, spălau rufele, cântau şi îşi ungeau armele cu o vaselină specială, furată din vagoanele staţionate într-o gară apropiată, pe care o cucereau pe rând.
Să tot fi fost orele 10 dimineaţa, când în mijlocul armatei moldovene îşi făcu apariţia Tartuffe. Era un bărbat înalt, cu barbă, îmbrăcat într-o uniformă de colonel sovietic. Capul, surprinzător de rotund, cu urechi galbene şi nas borcănat, îi era cuprins într-o uriaşă pălărie roşie de damă. Şi uniforma, şi pălăria, aveam să aflăm, fuseseră cumpărate de celebrul bărbat din talciocurile Chişinăului, pe vreo 10 dolari.
La aflarea veştii că Tartuffe a descins în mijlocul oştirii moldovene, soldaţii ieşiră din tancuri, tranşee, de sub tunuri şi mitraliere grele şi-l înconjurară instantaneu. În mod cu totul excepţional, Tartuffe vorbea româneşte. Moldovenii la fel.

Tartuffe: Salut. Greu am ajuns. După beţiile pe care le trageţi, v-am aflat.

Oastea moldoveană: Aşa-i. Lupte nu prea sunt. Nu ştim ce tot mint ăia pe la sienen, euroniuz şi pe la voi, la Bucureşti, că ne dăm viaţa, că luptele-s grele, dar nu-i deloc aşa. Uită-te şi tu, omule, şi spune dacă arătăm noi zdrobiţi, înfometaţi sau fără muniţie...

Tartuffe: Aşa-i. Nimeni nu înţelege nimic din luptele voastre, nu se înţelege de ce, din când în când, mai moare câte un om. Dar nu de asta v-am căutat. Am venit să vă văd, să vorbim, n-am mai făcut-o de mult, mi-era dor de voi.

Oastea moldoveană: Să ştii, Tartuffe, că suntem supăraţi. Nimeni nu ne ia în seamă, iar în curând ni se va stinge lumina în toată Moldova, pentru că n-avem bani s-o plătim... Unirea cu românii este o himeră...

Tartuffe: Da. Pentru că n-aţi mai evoluat. Nici voi, nici cei aflaţi peste Prut, în România. Istoria voastră s-a oprit o dată cu dispariţia lui Ştefan cel Mare. Dacă mai trăia piticarniţa aia, cucerea Caucazul spre Est, Tirolul, ca să aibă drumul Vestului, şi-şi făcea port la Gdansk. Regula jumătate din femeile Europei, întemeia aşezăminte şi ar fi dat numele său sau al poporului vostru unui imperiu. Nu trebuia să mai faceţi acum decât ceva turism rezonabil, veneau boii ăia de americani şi argentinieni să vadă bisericile şi oraşele sfinţite de Măria Sa Vodă Ştefan. Curgeau banii, nu trebuia să vă uniţi cu nimeni, iar Moscova şi Londra v-ar fi căutat şi-n coarne, doar, doar să nu vă supăraţi şi să-nchideţi porţile podgoriilor, păşunilor şi târgurilor voastre istorice, la care s-ar fi holbat jumătate din omenire...

Oastea moldoveană. Ai dreptate, Tartuffe...

Tartuffe: Taci, bă, din gură, boule, nu mă-ntrerupe. De la Ştefan cel Mare n-aţi mai dat nimic Europei. Nici un cântec, nici o poveste de război sau de dragoste, nici un alt conducător veritabil, iar istoria nu iartă, îi uită pe cei care doar stau şi beau şi se plâng că sărăcia-i divină...

Oastea moldoveană. Ai dreptate, Tartuffe...

Tartuffe: Ţi-am zis să taci, dobitocule! Iar acum ce faceţi? Vă certaţi pentru o jumătate de oraş, din pricini care

vă scapă. Nici cu tancul nu ştiţi să umblaţi, nici cu tunul. Istoria v-a debarcat într-o podgorie şi veţi rămâne aici, cu noroiul în gât şi cu alinarea că, din când în când, din strugurii ăştia veţi mai putea bea câte o fetească...

Oastea moldoveană: Aşa-i, Tartuffe, ai dreptate...

Tartuffe: Bă, te-mpuşc, dacă nu mă laşi să termin, te-mpuşc. Aşa că puneţi mâna pe arme şi luaţi-o spre Moscova. Cuceriţi-o, provocaţi destinul, câştigaţi-vă locul în istorie. Aveţi însă grijă cu frigul, iarna bate un crivăţ dement. Aţi înţeles ceva? Sunteţi în stare să vă depăşiţi condiţia de culegători de struguri? De robi ai viei, care nu sunt în stare să-şi pună numele pe nici un vin?

Oastea moldoveană: O să-ncercăm, Tartuffe, o să-ncercăm...

Tartuffe: Tare mi-e teamă că mi-am bătut gura de pomană. Umpleţi-mi acum rezervorul cu motorină, că mă car...

EPILOG

Marele bărbat dispăru în trombă la volanul unui jeep militar. Într-un nor de praf, o pălărie roşie halucinantă. Oastea moldoveană îl urmări cu privirea până o apucă somnul şi adormi imediat, uitând să desfacă hărţile pe care era însemnat cu negru drumul spre Moscova.

Sfârşit

The white horse and the black horse

Piesă de teatru cabalină într-un act

Actul 1

Este un petic de grădină în spatele casei. Ca de obicei în asemenea locuri, pe lângă cireşi se află şi câţiva arbuşti de fistic, măslini şi straturi de păstârnac. Dar asta nu contează în desfăşurarea piesei. Lipit de gardul curţii se află grajdul. Este o construcţie impunătoare cu două porţi de lemn. Linişte. În cireşi, un iepure se uită la Penthouse. Curtea este luminată de un reflector.

White Horse: De ani de zile mă tot gândesc că omul, omul în general, nu stăpânul nostru, nu ne-a întrebat niciodată dacă vrem să fim călăriţi... Putea să aleagă oricare alt animal sau pasăre... Ursul... Cioara...

Black Horse: Taci şi mănâncă... Sunt sătul de filozofiile tale... Stăpânul nostru vrea să alergăm duminică la Grand Prixul de la Auteuil... Trebuie să fim bine hrăniţi... Bea şi nişte apă, fânul e de proastă calitate şi fără ceva lichid nu merge...

White Horse: Pe mine mă dor şalele numai când mă gândesc câte generaţii de cai înaintea noastră au fost călăriţi în războaie, au murit sau au ajuns cârnaţi... Măcar noi să luăm atitudine... Mie, de exemplu, nici la plug nu-mi convine... Este o muncă după care oamenii aruncă nişte seminţe, cresc nişte tulpini, le mănâncă şi tot aşa... Este o repetabilitate tembelă. De neînţeles...

Black Horse: Marele premiu de duminică va aduce stăpânului nostru mulţi bani, aşa că s-ar putea ca în viaţa noastră să se schimbe câte ceva... Problema este că nu putem alerga amândoi... Tu eşti prea bătrân, iar în premiul de anul trecut de la Paris te-ai făcut de râs...

White Horse: Nu mă mai interesează nici un premiu... Am alte probleme... Ele vin o dată cu vârsta şi, aşa cum spuneai, bătrân cum sunt, trebuie să găsesc răspunsul la întrebarea care a frământat generaţii de cai... Nu este posibil ca un iepure să se uite la gagici în Penthouse, iar noi să trudim ca doi troglodiţi...

Black Horse: Problema constă în lipsa comunicării, aşa că taci şi mănâncă... Acum vine stăpânul şi pune biciul pe noi...

White Horse: Nici asta cu bătaia nu este în regulă... Eu am o rană nici acum vindecată... Dar ce-mi bat eu gura cu tine, eşti un prost...

EPILOG

Cursa de la Auteuil era în plină desfăşurare. Black Horse avusese un start excelent. Venea acum pe coardă, din poziţia 4 şi ataca lejer locurile 2 şi 3. Alerga însă de teama biciului. nu din convingere. Gândurile îi erau la discuţia avută în grajd cu prietenul său de-o viaţă. Trebuia rezolvat odată comportamentul oribil al omului. Câte bice, câte pluguri avea să mai suporte? Câte alergări din acestea fără nici un rost?

În turul doi o lăsă mai moale şi căută cu privirea o cabină telefonică. Trebuia să-şi sune neapărat prietenul, pentru a lămuri problema. Zări cabina lângă un bufet cu sandvişuri pentru oameni. Îşi azvârli stăpânul din şa, intră în cabină şi formă numărul lui White Horse.

Sfârşit

Toporul cu lamă roşie

Piesă de teatru dureroasă în trei acte

Actul 1

O cameră bine mobilată. Tonuri de galben, maro şi alb. O lumină discretă, un ecran fără sonor, câteva pahare împrăştiate pe masă.
Revărsaţi în fotolii, eu şi Tartuffe. Îl aşteptăm pe Japonezul Albastru. Până să vină, vorbim.

Tartuffe: Faci o greşeală ireparabilă. De toate casele prin care a pus piciorul Japonezul Albastru, s-a ales praful...

Eu: Ce vrei să spui?

Tartuffe: Ce-ai auzit. Pe unde a trecut el s-au destrămat căsnicii, au murit animale, au înnebunit oameni, au fost inundaţii...

Eu: De unde ştii? Îl cunoşti personal?

Tartuffe: Nu, nu-l cunosc, dar reaua lui faimă a-nconjurat planeta... Mă mir că n-ai auzit...

Eu: Recunosc, n-am auzit...

Tartuffe: De cum va intra, se va repezi la tine şi te va hipnotiza... ai să vezi... Odată ajuns la mâna lui, poate să facă din tine ce vrea... Vei lua un topor şi-ţi vei omorî motanul... Apoi toate mâţele din cartier... va fi o baltă de sânge...

Eu: Dar e îngrozitor ce spui...

Tartuffe: Şi încă n-am terminat... După ce omori toate pisicile din ţară, ai să începi să cutreieri Europa, apoi

planeta... Se va pune un premiu pe capul tău... Te vor prinde şi vei fi spânzurat, toporul tău va fi trecut în Guiness, dar ce folos...

Eu: Terifiantă imagine... Eu cu toporul prin Europa, lăsând în urmă cadavre de pisici...

Tartuffe: Îngrozitor, îngrozitor... Eu plec înainte să apară, să nu mi se întâmple şi mie ceva... Eşti inconştient, inconştient...

Actul 2

Japonezul Albastru cu mâneci argintii a intrat la mine în cameră pe fereastră. S-a aşezat pe covor. Apoi, mi s-a adresat într-o limbă absolut necunoscută.

Japonezul Albastru: Dacă ghiceşti cine sunt, îţi îndeplinesc o dorinţă. Oricare ar fi ea. Ai voie din trei încercări.

Eu: Eşti Rabindranah Tagore...

Japonezul Albastru: Nu.

Eu: Eşti Helmut Kohl...

Japonezul Albastru: Nu.

Eu: Eşti cele şase neveste ale lui Henric al optulea...

Japonezul Albastru: Nu.

Japonezul Albastru cu mâneci argintii s-a ridicat şi a dat să plece. Moment în care l-am prins de mânecă.

Eu: Da' tu ştii cine sunt eu?

Japonezul Albastru: Ba bine că nu... Eşti Edgar Allan Poe şi ai inventat busola...

În clipa în care a părăsit pervazul, s-a iscat o adiere, un vânt, ceva. Care a mutat de colo-colo câţiva fluturi.

Actul 3

Acelaşi interior. Numai că acum sună telefonul.

Eu: Alo...

Japonezul Albastru: Eu sunt, sun din New York şi este destul de important...

Eu: Te pot ajuta cu ceva?

Japonezul Albastru: Da... M-am îndrăgostit de Nastasia Kinski şi...

Eu: Şi ce legătură am eu cu toate astea?

Japonezul Albastru: Stai, nu te grăbi... O iubesc la nebunie pe Nastasia şi nu pot să intru la ea... Are la fereastră un motan cât toate zilele...

Eu: Şi eu ce să...

Japonezul Albastru: Poţi să m-ajuţi... Vezi că după uşa de la bucătărie ai un topor cu lamă roşie... Ia-l şi vino încoace... Te aştept...

EPILOG

Toporul cu lamă roşie era într-adevăr acolo. L-am luat şi-am ieşit.

Sfârşit

Trei surori

Piesă de teatru clasică în două acte

Actul 1

Scena 1

Vântul şuieră. În scenă, un pat, o masă şi trei scaune. Suntem în primul an de după război. Unt nu e, zahăr nu e, marmeladă nici atât. Surorile plâng. Croşetează.

Cecilia: Hai, fetelor, la scăldat...

Rodica (*scărpinându-se*): E prea frig, dragă... şi unchiu' dacă nu ne găseşte acasă...

Ludmila: Vine azi unchiu'? (*Se ridică şi se duce la samovar.*)

Cecilia: Hai, fetelor, la scăldat.

Scena 2

A venit iarna. Cecilia, Rodica şi Ludmila sunt la telefon. Sună ocupat. Unchiu' vorbeşte. Surorile iau trenul şi se întorc acasă. Acasă soba e caldă, iar din bucătărie vine un miros de piroşti. (Aplauze.)

Scena 3

La barul Melody, striptiz. Vântul şuieră: şu-şu-şu. În scenă, un pat. Unchiu' şi nepotul Ludmilei, Virgil, privesc.

Unchiu': Ehe, fetele-s la scăldat...

Virgil: Da' e prea frig, şi vine unchiu'...

Unchiu': Păi, eu sunt unchiu'...

Intră Cecilia.

Cecilia: Unchiule, unchiule...

Intră Rodica.

Rodica: Unchiule, unchiule...

Intră Ludmila.

Ludmila: Bună fetelor, bună Virgile...

Scena 4

Virgil taie la traforaj. Dă cu săpun pe pânză. Figura care ni se înfăţişează este plină de clăbuci. Surorile sunt în extaz.

Cecilia: Ce deştept e...
Rodica (*deschizând geamul*): Nu plouă...
Ludmila: Nu plouă? Hai la scăldat!

Scena 5

Toţi se foiesc nervoşi în pat. Lumina se stinge. Un spot de pe arlechin urmăreşte ieşirea din scenă a personajelor. Ultimul, unchiu', nu mai iese. El este întins în pat pe burtă, cu o coasă uriaşă înfiptă în spate.

Actul 2

Scena 1

Vântul nu mai şuieră. În scenă, un pat, o masă şi şase scaune. Suntem în primul an după revoluţie. Unt nu e, zahăr nu e, marmeladă nu e. Surorile plâng.

Unchiu': Hai, fetelor, la scăldat...
Rodica: Azi se scaldă guvernul...
Cecilia (*trăgându-şi un ciorap pe cap*): E prea frig, dragă...Şi unchiu' dacă nu ne găseşte acasă...
Unchiu' (*boxând*): Mai bine bem ceva. Ce-aveţi prin casă?

Ludmila: Trebuie să ne încălţăm, că acuşi vine Virgil...

Scena 2

Sub fereastră, unchiu' ascute un topor. Polizorul scoate un zgomot ciudat în liniştea nopţii. Pe ecran, ultimele zvârcoliri ale formaţiei ABBA. Surorile plâng. Intră Virgil.

Scena 3

O baie spaţioasă. În cadă, Cecilia, Rodica şi Ludmila se zbenguie. Virgil le spală pe spate. Intră unchiu' cu toporul.

Surorile: Ce bine ne scalzi, Virgile...
Cecilia: E prea frig afară, să nu răcim...
Ludmila (*cu paltonul pe ea*): Mai sus, mai sus, Virgile...

Unchiu' se apropie.

Rodica: Stinge lumina.

EPILOG

Lumina se stinge. Un spot de pe arlechin urmăreşte ieşirea din baie a personajelor. Ultimul, Virgil, nu mai iese. Este întins în cadă, pe burtă, cu toporul înfipt în spate. Spectatorii plâng, aplaudă şi, desculţi, părăsesc sala.

Sfârşit

Contele de Monte Cristo

Piesă de teatru destul de neclară într-un singur act

Actul 1

Avioanele americane treceau regulat înspre Kosovo. Erau, cel mai adesea, bombardiere F 117, din cele invizibile. Piloţii survolau pământul românesc zâmbind, făcându-şi bezele cu gagicile şi arătând bărbaţilor zăriţi din carlingă semnul victoriei. Nu se ştie nici până astăzi de ce.
Pe pământul său de la marginea Bucureştiului, Contele de Monte Cristo săpa cu un hârleţ o groapă la marginea de sud a uriaşei sale grădini. Îşi ştergea din când în când fruntea cu o batistă galbenă. Alteori se mai oprea şi se mai odihnea în coasta hârleţului. Aşa ca bărbat, ca înfăţişare vrem să spunem, Contele de Monte Cristo era înalt şi cu sprâncene galbene. Ca batista. Nasul mare, conturul viguros al buzelor şi privirea vicleană ne lăsau să înţelegem că avem de-a face cu un bărbat hotărât şi inteligent.
Contele stătea sprijinit în hârleţ, bea o cană de apă şi se ştergea, aşa cum am mai spus, cu o batistă galbenă. Se auzi un huruit. Contele ridică privirea spre cer. Trecea un F 117. Pilotul, un negru baban, îi făcu semn cu mâna. Contele îi răspunse la salut.

Pilotul American: Salut, omule, încotro e Kosovo?

Contele de Monte Cristo: Încolo, spre vest, treci Dunărea şi faci cumva să n-ajungi în Italia, că ar fi păcat să-ţi laşi bombele la Veneţia sau Neapole...

Pilotul American: Am înţeles, dar ce faci acolo, de ce sapi cu atâta osârdie?

Contele de Monte Cristo: Caut o comoară, mi-e greu să-ţi spun... Mi-a zis Robert Louis Stevenson să sap aici până dau de bijuterii, aur, briliante şi câteva miliarde de dolari...

Pilotul American: Nu cred că ai să găseşti vreo comoară pe pământul ăsta românesc... E un pământ sărac, fără nici o valoare...

Contele de Monte Cristo: Bine, dar aşa mi s-a spus, uite, să sap aici la trei metri de gard, lângă scorbura cireşului... Comoara asta e totul pentru mine... Vreau s-o dau poporului român...

Pilotul American: Eşti bătrân şi prost, Conte de Monte Cristo, mă scuzi că-ţi spun... Orice ai lăsa poporului ăsta, îşi va pierde valoarea, îşi va bate joc... Lasă hârleţul şi hai cu mine, te voi duce prin Dominicană sau Mauritius, o să-ţi placă mult... Locurile astea de-aici, din Balcani, vor ieşi din istorie...

Contele de Monte Cristo: Nu pot, trebuie să sap, să găsesc lada cu comori şi s-o dăruiesc neamului ăstuia din Carpaţi, e o datorie de onoare, americanule, n-ai cum să înţelegi... Cu banii ăştia oamenii de aici îşi vor construi un viitor...

Pilotul American: Haida-de, Conte, naiv mai eşti, românii nu şi-au construit niciodată nici un viitor, iar când a fost câte unul dispus să o facă, l-au alungat, nu înainte de a-i lua casa şi banii, titlurile şi cărţile, îţi pot da exemple câte vrei... ăştia şi-au alungat oamenii şi când nu erau comunişti convinşi... Vrei să-ţi dau exemple?

Contele de Monte Cristo: Nu-mi da, că ştiu şi eu... M-am întâlnit cu Brâncuşi la Paris şi mi-a spus totul... Cu Eliade la New York, ce să mai spun? E ceva cu poporul acesta, aici nu greşeşti, americanule... E ceva neclar... Ar trebui să desluşesc neputinţa asta... ăştia nu cântă, nu scriu

nimic, dracu' a mai auzit de un asemenea popor? Fură tot timpul...

Pilotul American: Încetinesc viteza, înclin o aripă a bombardierului şi suie-te pe ea...

EPILOG

Contele de Monte Cristo părăsi România pe aripa unui F 117 invizibil. În graba cu care se urcase în avion, luase şi hârleţul cu el. Îşi dădu însă seama că acolo unde se duce, nu avea nevoie de el. Îl aruncă în spate. Scula căzu în curtea unui cetăţean, făcând o groapă uriaşă. Pe fundul gropii apăru o comoară. Aflară imediat vecinii, poliţiştii, sanitarii, învăţătorii, inginerii, şomerii, reatebiştii, studenţii, investitorii şi parlamentarii români. Bătăile, crimele şi hoţiile din jurul gropii continuă şi azi.

Sfârşit

Un yankeu la Curtea Regelui Arthur

Piesă de teatru banală, într-un act,
despre măritişul din cartierele bucureştene

Actul 1

Cetăţeanul Ion Arthur Tegucigalpa era rege. Unul deosebit. I se dusese vestea în tot cartierul Militari pentru înţelepciunea, discreţia, mărinimia şi înţelegerea de care dădea dovadă. Beţiile din apartamentul regelui Arthur, cum era ştiut în toată partea de nord-vest a oraşului, erau cunoscute în toată lumea interlopă.
Problema care ne interesează este că blocul în care sălăşluia regele Arthur era prevăzut cu o curte interioară, în care Măria Sa bea regulat, şi că într-o seară la poarta acestei curţi bătu un yancheu. Cu arme, cu bagaje, înfofolit într-o tunică murdară de postav kaki. Tânăr yancheul, cu ceva favoriţi până sub bărbie, cum se purta pe la mijlocul secolului trecut.

Yancheul: În sfârşit, am ajuns, Majestate... Trei sute de zile mi-a luat... Cel mai mult am făcut cu vaporul.

Regele Arthur: Fii binevenit, stai pe această ladă... Imediat supuşii mei îţi vor aduce o carafă de vodcă. Imediat supuşii mei te vor bine-dispune cu o melodie de pe Division Bell... Imediat supusele mele te vor trage de bărbăţia ascunsă în ponosiţii dumitale pantaloni... Cât vei număra până la zece îţi vom proiecta ultimul film al lui Tarantino sau ultimele acorduri ale lui Pink Floyd, pentru că, trebuie să ştii, mileniul trei va fi al muzicii şi al filmului...

Yancheule , yancheule nu-ţi dai seama ce bine ai nimerit... Stai, nu scoate o vorbă, să-ţi fac mai întâi cunoştinţă cu toată curtea mea... Dânsa este Dulcineea, cea mai vestită, cea mai frumoasă şi cea mai dorită dintre femeile de pe pământ... Satisface orice nerozie erotică a oaspeţilor mei... Acum e beată, vorbeşti cu ea mai târziu... Încălecăm acum această cămilă şi mergem până în fundul curţii... Pe drum vom vedea bunkăre de beton...ţin să îţi spun că sunt pline cu bombe, cuţite, avioane de vânătoare şi puşti... Pentru că de armament va fi întotdeauna nevoie... Ascultă-mă bine, yancheule, vorba bună a ţinut în loc omenirea sute de ani... Tunurile au mişcat-o înainte... Femeia asta despletită, cu baltagul sub braţ, este Vitoria Lipan, sora bateristului ăluia dintr-o formaţie veche şi ea îi duce baltagul să bată cu el sau cam aşa ceva, am citit asta într-o proză nescrisă... Trecem pe lângă stadion şi remarci că este o linişte mormântală, nimeni nu sare nici un gard, pentru că am interzis sporturile... Omenirea trebuie să se bată, nu să se înţeleagă pe pistă sau gazon... Înţelegi ce vreau să spun? Sau, acolo în ţara ta, yancheule, lucrurile stau altfel? Spune-mi, nu te sfii! El este clown-ul. Este singurul treaz şi bineînţeles cel mai antipatic personaj din regat... Are voie să spună adevăruri şi este urât de toţi... Uite şi barza... Nouă, la curte, ne aduce numai copii pe care îi vrem... Vrem mucaliţi, aduce mucaliţi... Vrem războinici, aduce războinici... Ultima oară am vrut numai hipopotami, că am văzut pe Discovery că trebuie salvaţi, şi barza ne-a adus cinci, uite-i acolo... În şura asta este atelierul de făcut eunuci, pentru că, am uitat să-ţi spun, noi trebuie să controlăm natalitatea... De asta, în maternitatea pe care ai s-o vezi după scrânciob, nu se află nici o gravidă... Femeile pot naşte ce le trece prin cap... Ori, aşa ceva nu este voie... Aici este o livadă, putem zăbovi...

Yancheul: Oh, ce bine, un pahar cu apă rece ar fi binevenit...

Camila: Poţi scoate din fântână... Apa este proaspătă, rece, iar o cană se află sub şaua mea...

Dulcineea: S-o facem acum pe iarbă, bătrâne yancheu. Ştiu nişte tehnici erotice de livadă cum nici nu-ţi trece prin cap... Toţi bărbaţii mor aici... De tensiune...

Vitoria Lipan: Lăsaţi-l în pace... Este tânăr, este înalt şi dacă nu-mi găsesc bărbatul îl iau eu cu mine să-mi fie tovarăş în ogradă şi la pat...

Camila: Yancheule, nu te lua după nici una... Fugi până nu-i prea târziu, altfel nu scapi cu viaţă...

EPILOG

Din balcon, de la etajul zece, regele Arthur îl urmărea cu binoclul pe tânărul yancheu. Acesta fugea cât îl ţineau balamalele. Regele era mulţumit. Yancheul va povesti în lume cele văzute şi în felul acesta îşi va putea mărita mai uşor cele trei fete: pe Camila, pe Vitoria Lipan si pe Dulcineea. Câtă meschinărie, ce perfidie, cât calcul grotesc.

Sfârşit

Visul unei nopţi de vară

Piesă de teatru aiuritoare într-un act

Actul 1

Jucam table. Veniseră pe la mine Othello şi Traviata şi mă provocaseră. Stăteam pe o verandă încăpătoare, continuare a livingului meu. Câteva veveriţe şi-un urs apăruţi în grădină, fotoliile de răchită şi-un lampadar completau seara de vară. Eu pusesem la bătaie ceva vişinată, cutia mea de table cu puluri de aur şi câteva CD-uri cu Pink Floyd. Cei doi prieteni ai mei jucau împotrivă-mi. Aşa fusese înţelegerea. Luau zarurile şi dădeau amândoi odată.
La primul şase şase dat de mine s-a întâmplat ceva aiuritor, ceva ce n-am să pot explica niciodată. Când zarurile au încremenit pe câte un şase, cei doi au adormit instantaneu, iar Othello a început să viseze cu glas tare.

Othello: Să ştii, Traviata, că eu în apartamentul tău de două camere nu mai calc niciodată. Nu-mi plac nici gresia, nici faianţa, nici animalele tale. Nu aşa ne-am înţeles când am hotărât să te muţi lângă Bucur Obor. Trebuia să te desparţi de ai tăi, dar nici chiar aşa, să mă vadă lumea trecând cu armele prin piaţă. Trec şi, instantaneu, activitatea oborului încetează. Nu-mi convine. Acolo sunt numai oameni needucaţi, nu mă pot aprecia la justa mea valoare. Ar fi o soluţie să vin la tine pe la Lizeanu, dar nu vreau. Obiceiurile pe care le-ai căpătat, chiar şi felul de a-ţi pune bigudiurile îmi displac. Lasă că atunci când îmi leg calul la uşa blocului, ţigănimea-i toată pe el. Bietul animal, după

escapadele de la tine nici nu mai poate vorbi. Tot ceea ce-ţi spun eu acum nu sună a reproşuri, sunt însă întrebări şi nedumeriri legitime legate de viitorul nostru. Chiar, tu crezi că noi doi avem viitor? După ce ţi-am omorât primii doi soţi, cum crezi că vor mai putea evolua lucrurile? Ce garanţie am că nu mă vei turna într-o zi? Într-o zi, să zicem, când nu-ţi va mai conveni prestaţia mea sexuală. Într-o zi, să zicem, când vei fi dată afară de la Coafor sau când vei rămâne restanţieră la întreţinere. Da, da, de la Coafor, pentru că nu trebuie să crezi că patronul va rezista mult timp fără să-ţi ceară să te culci cu el, iar tu ca o proastă nu o vei face. Da, Traviata, ce garanţie am? Te vei duce la primul poliţist din Bucur Obor şi-i vei spune unde am îngropat cadavrele? Nu va conta că m-ai îndemnat, voi cădea numai eu de fraier. Aşa să ştii. Trebuie să te sugrum cu mâna mea înainte de a izbucni criza. Pe tine, când te-apucă, te ţine mult, iar eu mă pot trezi cu închisoare pe viaţă. Să plecăm acum de la omul ăsta cu tablele lui idioate, şi te sugrum în apartamentul tău. În baie. Mi-am ascuţit pumnalul şi sabia, te tai cu ce-o fi. Am să-ţi ascund cadavrul lângă celelalte două şi-am să vând apartamentul din Obor. Probabil ălora de la casa de schimb, că am auzit că sunt plini de bani, iar cu banii îmi deschid o berărie. Aşa să ştii, Traviata, aşa să ştii.

EPILOG

În timpul somnului i-am mutat pe cei doi pe o canapea. Traviata se zbuciumase şi se dezgolise. Fusta i se ridicase peste talie. Avea un fund încăpător, albastru, cuprins într-o pereche de chiloţi roz.

Sfârşit

Vizita de lucru

Piesă de teatru într-un act despre importanţa porumbului

Actul 1

O uzină pe câmp. Da' ce câmp. Plin de pepeni, in, conopidă, cireşi, gutui, mazăre, viţă-de-vie, morcovi, varză, păstârnac şi mult, mult porumb. Grămezi. Într-un cuvânt, toată agricultura şi viticultura României se afla acolo în bătaia soarelui, la poalele mastodontului de fier căruia i se spunea uzină doar pentru că oamenii intră disciplinaţi, dimineaţa, pe o poarta, cară de colo-colo nişte fiare toată ziua şi-apoi ies la ora 17 sfârşiţi, fără bani şi cu multă furăciune asupra lor.

Din uzină se aud acum cântece patriotice, aplauze şi lozinci. Se desfăşoară acolo o vizită de lucru. Perechea prezidenţială Elena şi Nicolae Ceauşescu, înconjurată de Primul Ministru, pune mâna pe fiare, pe robinete, în final aprobă nu se ştie ce plan de viitor. Al cui? Al uzinei? Al oamenilor? Nu s-a aflat nici până astăzi.

De la balconul uzinei privirea perechii prezidenţiale este atrasă de câmpul bogat colorat, plin de recoltă şi de piţigoi. Primul Ministru sesizează imediat aspectul. Face un semn, porţile uzinei se deschid şi augusta pereche este acum pe câmp în mijlocul legumelor, fructelor, vântului şi prafului. În dreptul unei grămezi de porumb Nicolae Ceauşescu se opreşte.

Primul Ministru: Aici avem de-a face, tovarăşe Prim Secretar, cu mai mulţi ştiuleţi de porumb, sunt în grămada

asta 2344 de bucăţi, aşa am fost informat... Uitaţi ce galben este, boabele sunt dese şi mari... Este un soi foarte bun, special, îl cultivăm aşa galben, ca să-l folosim după recoltare la iluminat...Va daţi seama ce economie , tovarăşu'...

N. Ceauşescu: Auzi, fă, ţie nu ţi-ar fi trecut prin cap...

Primul Ministru: S-au făcut toate testele tehnologice... Porumbul este atât de galben, că iluminează singur toată noaptea... Unde-l pui acolo se luminează cât un bec de două sute de vaţi... Se poate înlocui astfel toată energia electrică din ţară, toate becurile şi prizele...

N. Ceauşescu: Auzi, fă, chiar şi prizele... De ce n-ai inventat tu afacerea asta? Pot să ştiu?

Primul Ministru: Da tovarăş' Ceauşescu, chiar şi prizele... Se montează un porumb în perete, bagi ştecherul şi gata, se aprinde televizorul. În rest, nu trebuie nici un comutator. Românii bagă de seamă când vine seara, pun porumbul pe masă şi au lumină toată noaptea... Nu mai trebuie fasunguri, becuri, nimic...

N. Ceauşescu: Bravo, bă, zi mai departe...

Primul Ministru: Toate Daciile îşi vor înlocui luminile cu ştiuleţi, va fi, vă asigur, tovarăşe Nicolae Ceauşescu, o revoluţie economică... Poporul român va trăi numai din exportul de porumb, nu va mai trebui să muncească, ci doar să scrie opere literare nemuritoare, că aşa am auzit, că prin cultură se afirmă un popor, dar în cazul nostru mă îndoiesc...

N. Ceauşescu: Greşiţi, va trebui să muncim în continuare... Poporul român nu munceşte pentru el sau pentru export, nimeni nu cumpăra nimic făcut de el, ci munceşte ca să vadă Europa că şi aici în Carpaţi se produce... Şi când nu voi mai fi, peste veacuri, tot cu producţia se va ocupa poporul român şi nu va vinde nimic...

Primul Ministru: Câtă dreptate aveţi... Nici nu ne-am gândit la asta, tovarăşu'...

N. Ceauşescu: Lasă-mă să termin, nu fi idiot...

Notează ce spun şi las urmaşilor aceste directive, mileniul trei se apropie...Trebuie producţie la nesfârşit de Dacii, de ziare, ziarele trebuie să fie foarte multe şi să nu le citească nimeni. Apoi producţie de tractoare, de camioane, de orice, numai să nu fie vândute nimănui, că-s proaste... Să revenim la porumb...

Primul Ministru: Să revenim la porumb...

E. Ceauşescu: Să revenim la porumb, Nicule...

N. Ceauşescu: Taci, fă, dracului din gură, că m-ai înnebunit de cap... Descoperirea trebuie ţinută secretă... Nu trebuie să ştie decât câţiva generali... Când nu voi mai fi, va veni UE peste voi...

E. Ceauşescu: UE?

N. Ceauşescu: Uniunea Europeană, idioato, se discută de pe acum despre asta... Deci vine UE peste voi şi trebuie să vă vadă că faceţi legi noi şi că le citiţi la neon... UE nu va fi pregătită cu trecerea la iluminatul cu porumb... Mai bine continuaţi să consumaţi mai multă energie, decât să aruncaţi porumbul pe piaţa mondială... Omenirea nu va rezista unui asemenea şoc... Nu-i aşa, fă?

E. Ceauşescu: Aşa-i, Nicule, aşa-i... Dobitocul ăsta de Prim Ministru n-a înţeles nimic, trebuie schimbat...

N. Ceauşescu: Da, vom pune altul, iar afacerea cu porumbul o vom uita... Prin anii 2340 vor descoperi americanii iluminatu' cu porumb şi atunci îl vom importa pe comision... Ce mai stai?

Primul Ministru: Notam ce...

N. Ceauşescu: Nu mai nota nimic. Du-te şi te schimbă, pune pe altul, iar pe tine să nu te mai văd...

EPILOG

O sală zăvorâtă într-o unitate militară. Este noapte şi este ajunul Crăciunului din anul 1989. Soţii Ceauşescu stau la

o masă goală. Au fost arestaţi pentru crime împotriva poporului român. Vor fi executaţi.

E. Ceauşescu: Să fi lăsat măcar lumina aprinsă. Ne mai vedeam şi noi acum în aceste ultime clipe...

N. Ceauşescu: Nu ne trebuie lumina lor... Am un porumb în buzunar, nu mi l-au găsit la percheziţie...

Camera se lumina brusc feeric. Cei doi bătrâni se priviră pentru ultimă oară. Doi idioţi, care aveau să sfârşească nedrept sub gloanţe.

Sfârşit

Frumoasa din pădurea adormită

Piesă de teatru într-un act despre haiducia modernă

Actul 1

Pădurea dormea. Sforăiau de-a valma urşii, pisicile, aricii, leoparzii, bufniţele, cintezoii, iepurii, castorii, leii şi hipopotamii. Se auzea doar o horcăială cumplită. Lasă că şi plantele dormeau. Pomenim două: eucaliptul şi urzica. Deasupra pădurii un cer mohorât.
Peste toată această linişte se aud doar zgomote de fiare, găleţi, brichete şi vorbe mânioase. Într-un luminiş Robin Hood, Lordul John şi Spartacus îşi ascut săbiile, scot apă din fântână, îşi aprind ţigările şi se răstesc unul la altul.

Robin Hood: Bă, idioţilor, noi trebuie să luăm de la bogaţi şi să dăm la săraci...

Lordul John: Păi, da, dar bogaţii se apără foarte bine, nu vezi ce alarme sofisticate au? Aşa că tot de la săraci trebuie să luăm şi să nu mai dăm nimănui, păstrăm pentru noi...

Spartacus: Aşa e. Săracii nu se pot apăra, e mai uşor...

Robin Hood: Şi cu frumoasa din pădure ce facem?

Lordul John: O violăm, îi luăm aurul de pe ea şi-o azvârlim la marginea pădurii, cine-o să mai ştie ce şi cum?

Robin Hood: Păi, bă, boule, vor veni după ea înainte s-apuci să-ţi dai tu pantalonii jos. E prea frumoasă, dispariţia ei nu va trece neobservată... Alarma se va da repede.

Spartacus: Dacă nu s-a şi dat... Aud sirenele poliţiei...

Lordul John: S-o transformăm în vrăjitoare, în papagal, să facem ceva să dispară, la câte animale sunt aici nimeni nu va băga de seamă...

Robin Hood: Te-nşeli, este atât de frumoasă, că imediat va fi remarcat orice animal în care o vom preface... Pur şi simplu poliţia va vedea că avem cel mai frumos leu din lume, dacă leu o vom face, altceva...

Spartacus: S-o omorâm pur şi simplu, o îngropăm şi fugim... Aud sirenele poliţiei.

Robin Hood: Nici asta nu bine, e prea frumoasă... Iar dacă apucă animalele să se trezească şi-o văd, am încurcat-o... E-atât de frumoasă c-o vor recunoaşte imediat ca protectoare a lor...

Lordul John: Atunci să fugim şi s-o lăsăm aici în pădurea adormită...

Robin Hood: Nu ţine nici asta... E-atât de frumoasă că ne va ţine minte figurile şi ne va face portretele robot... Ne vor afişa prin toate secţiile de poliţie...

Spartacus: Bă, Robin Hood, dar tu ai avut ideea s-o răpim pe frumoasă şi s-o aducem aici... Ia totul asupra-ţi şi lasă-ne în pace... Aud sirenele poliţiei... Să fugim...

Robin Hood: E prea târziu... Uite-l pe poliţistul şef pe cărare...

Poliţistul şef: Bă, stai aşa, că trag...

Robin Hood: Ne predăm...

Spartacus: Ne predăm...

Lordul John: Ne predăm...

Poliţistul şef: Unde-i frumoasa, că trag...

Robin Hood: În scorbura regelui jderilor, după arborele acela de catifea...

Poliţistul şef: Bine, îmi pare rău pentru voi, dar trebuie să vă împuşc...

EPILOG

Frumoasa nu dormea. Se lăsase răpită ca să scape de un soţ idiot. Unul care o bătea de mama focului, o brută care lucra la poliţie pe post de şef. Auzise tot dialogul. Ieşi din scorbură şi trezi animalele. Urşii, piţigoii, leii şi veveriţele, tigrii şi bursucii, cintezoii şi lupii, cangurii şi crocodilii, doi câte doi sau în grupuri, tăbărâră pe poliţistul şef. Moartea acestuia fu îngrozitoare..
Frumoasa coborî în luminiş, îngropă cadavrele, se uită în oglindă şi chemă un şoim. Zburară împreună spre ţara zânelor aurii.

Sfârşit

Turandot

Piesă de teatru într-un act despre tăietorii de lemne

Actul 1

Nu e bine să deranjezi un om aflat în procesul muncii. De aceea toţi cei care îl priveau pe Turandot tăind lemne păstrau o tăcere deplină şi o distanţă respectabilă.
Din cauză că se mişca foarte repede, din cauză că îi cădea tot timpul pălăria pe ochi şi că era un tip foarte înalt, bărbos, cu buze groase, nas arămiu şi privirea inteligentă, Turandot nu putea fi descris. Se mai spunea despre el că vorbea portoricana la perfecţie, că încrucişa cireşi cu smochine şi nu-i reuşea niciodată altoiul, că juca năpraznic table, pinnacle şi şah. Şi atunci de ce tăia lemne? Iată o întrebare la care n-a răspuns nimeni nici până în ziua de azi.

Cenuşăreasa: Şi-a luat un covor de lână anul trecut şi încă nu ştie nimeni din bloc în ce cameră l-a pus... Nu e posibil aşa ceva, că doar blocul nostru n-are decât patru etaje.

Vitoria Lipan: Vine în fiecare seară cu altă gagică şi n-am ce să-i fac, că-şi plăteşte întreţinerea, cota la lift, gunoiul la zi... Desigur că-i liber să facă ce vrea în casa lui, dar trebuie să ştim şi noi...

Neamul Şoimăreştilor: Eu stau chiar sub el şi din balconul lui se aud numai Pink Floyd, Bob Dylan, Rolling Stones sau Megadeth, nimic din muzica cu care ne

mândrim: George Enescu, Gh. Zamfir, Cornel Fugaru... Înţelegeţi ce vreau să spun?

Ana Lugojana: Aseară mi-am uitat sutienul la tine, cred că pe poliţa din baie, sub oglindă, să mi-l dai înapoi...

Neamul Şoimăreştilor: Nu la mine ai fost aseară, ci la Fraţii Jderi, te-am văzut...

Vitoria Lipan: Terminaţi cu prostiile. Daţii femeii sutienele şi vedeţi-vă liniştiţi de neveste, nu asta-i problema... Problema este Turandot ăsta, ne scapă printre degete... De exemplu, la ultimele alegeri nici acum nu ştiu cu cine a votat. A spus cuiva?

Spărgătorul de nuci: Nu.

Ana Lugojana: Nu.

Vitoria Lipan: Ştie cineva ce citeşte?

Vasile Roaită: Nu. Am mers până acolo încât l-am chemat să tragem împreună de sirenă, da' n-a venit... De unde să ştiu?

Oedip: Eu stau chiar vizavi de el şi ferestrele bat în livingul lui. Pot să spun că vorbeşte tot timpul cu unii pe Internet, că primeşte faxuri, odată chiar l-au vizitat nişte extratereştri, farfuria lor zburătoare a aterizat chiar în balconul lui, nu m-am înşelat...

Vitoria Lipan: Şi de ce nu mi-ai spus până acum toate astea? Hai la poliţie să-l denunţăm...

Vasile Roaită: Ne cheamă ca martori şi nu-i bine să ai mărturie în ziua de azi, că te întreabă şi de Helmut Kohl şi de Monica Lewinski şi să te pună dracu' să spui că n-ai ştiut...

Vitoria Lipan: Şi atunci cum îl prindem? Ne scapă printre degete, nu vă daţi seama? E posibil ca-n ditai' democraţie noi să nu ştim ce face un cetăţean din blocul nostru? Chiar dacă el se numeşte Turandot?

Mizerabilii: E strigător la cer... Ştim fiecare cearşaf din bloc, fiecare scrisoare...

Vitoria Lipan: Exact. Uitasem. Omul ăsta scrie şi primeşte scrisori. Pe ce lume trăieşte? A scrie cuiva e o formă de politeţe, ori noi nu stăm aici, în blocul ăsta din politeţe, stăm de nevoie, stăm să ne uităm la televizor, să ştim totul, să ne spună Ana Lugojana cum trăieşte fiecare, ce mănâncă, ce bea... Ori ăsta scrie cui vrea el... Primeşte epistole de la cine vrea el... Ori noi, ori el este nebun...

EPILOG

Nu e bine să te uiţi la un om care taie lemne. Proverbul mai zice şi ceva de unul care stă pe WC şi se cacă, dar acum acest lucru nu ne interesează. În cazul nostru aşchiile lemnelor tăiate de Turandot se împrăştiau în mulţimea adunată să-l privească. Micile schije de lemn pătrundeau în gâtlejurile, ochii şi urechile curioşilor şi se opreau în inimile lor. Astfel că moartea celor 78 de vecini ai lui Turandot fu instantanee.

Turandot tăie şi ultimul butuc, stropi cu benzină şi dădu foc blocului. Se sui apoi într-o rachetă spaţială şi nu se mai uită înapoi.

Sfârşit

Vlad Ţepeş

Piesă de teatru olimpică într-un act

Actul 1

Vlad Ţepeş primi un fax şi se grăbi să părăsească şedinţa în care se afla. Nici nu era atât de importantă întrunirea. Era una de rutină. Se treceau în revistă ţepele din ziua respectivă: câţi hoţi, criminali sau vagabonzi urmau să fie străpunşi pe marginea drumului şi alte lucruri mărunte prezentate pe foi mari de hârtie, pe care el trebuia să le semneze.

Faxul era de la sultanul turc. Acesta îşi aşezase oastea la sud de Dunăre şi înainte de a declara război ţării Româneşti îl provoca pe domnitorul român la întrecere într-o cursă de 110 metri garduri.

Vlad Ţepeş goni calul şi în nici patru ore ajunse în mijlocul armatei otomane. Sultanul îl primi cu mare fast. Românul fu ospătat cu baclavale şi rahat, iar apoi îi fu arătată pista de concurs şi explicat regulamentul cursei. După fiecare gard sărit cei doi celebri comandanţi de oşti aveau să se odihnească şi să depene amintiri. În felul acesta cursa ar fi putut dura câteva săptămâni. Dar nu se grăbea nimeni.

Vlad Ţepeş: Sultane, eu am să trec primele garduri călare...

Sultanul: Faci cum vrei, întrecerea noastră este o convenţie, nici măcar nu este obligatoriu să o terminăm... Important este să ne lămurim amândoi unele lucruri...

Desigur poţi sări toate gardurile călare pe cal... Istoria va consemna numai unele dintre extravaganţele dumitale. P-asta, nu.

Vlad Ţepeş: Păi, călare termin mai repede şi mă pot întoarce la ţepele mele, la armata pe care trebuie s-o adun şi cu care trebuie să te lovesc prin surprindere...

Sultanul: Bag sama că eşti foarte grăbit... Cu ţepele şi sângele vărsat de dumneata, ai să arunci anatema peste un întreg popor.

Vlad Ţepeş: Nu trag în ţeapă decât hoţi şi criminali. Vreau ca oricine să-şi poată lăsa punga cu galbeni la răscruce şi s-o găsească neatinsă peste două săptămâni...

Sultanul: Aşa ceva nu există nicăieri în lume, punga cu galbeni uitată la răscruce dispare instantaneu şi aşa se va întâmpla şi peste secole... Sărăcia şi hoţia nu pot fi eradicate, stai liniştit... Consumă-ţi energia construind ceva. Nu ştiu ce. Uite, de exemplu, la mine. Eu voi dispărea şi vor urma şi alţi sultani după mine, dar Istanbulul va rămâne cu Sfânta Sofia, cu moscheele şi minaretele lui. Pe voi vă cucerim de fiecare dată şi nu ne minunăm de nimic. În ţările Române siluim ceva femei, halim carne, peşte, punem un bir şi asta e tot. Sunteţi subţiri, fraţilor, tare subţiri...

Vlad Ţepeş: Eşti meşteşugit la vorbă, Sultane, vrei să mă amăgeşti şi să termini cursa înaintea mea... Nu ţine... Noi, românii suntem isteţi, vicleni, ospitalieri şi harnici...

Sultanul: Da, ştiu, şi buni pescari, buni astronomi...

Vlad Ţepeş: Îţi râzi de mine, dar noi avem Mioriţa, nicăieri în lume ciobanii nu se adună să pască oile în linişte şi pace, ca la noi...

Sultanul: Mă plictiseşti, eşti un bou. Toate popoarele au Mioriţele lor. Peste tot vrânceanul vrea să fure oile moldoveanului, şi-apoi dă să-l otrăvească pe ardelean... Chiar şi la noi... Peste tot în lume sunt câteva oi şi trei ciobani, stai liniştit...

Vlad Ţepeş: Eu sar repede gardurile şi mă duc. Mă-ntorc pe furiş şi te bat...

Sultanul: Asta vroiam să-ţi spun: toate izbânzile voastre sunt mici, „pe furiş", dar să ştii de la mine că nu se câştigă nimic aşa, pe ascunselea. Bătăliile, războaiele se poartă cu seriozitate sute de ani şi tot aşa se şi câştigă, cu sudoare, isteţime, talent...

Vlad Ţepeş: Iar mă vrăjeşti cu vorba... Probabil vrei să-mi furi ceasul...

Sultanul: Mă enervezi, nu pot discuta cu tine nimic, eşti un bou, du-te... Am să-l sun pe Sigismund Bathory, ungurul, şi-am să-l rog să te aresteze, în puşcărie poate-ţi vin minţile la cap...

EPILOG

În singura celulă din închisoare, care n-are vorbitor, telefon şi televizor, stă Vlad Ţepeş. Nici ziare nu vin, nici măcar o scrisoare. Domnitorul stă pe un scaun şi îşi aşteaptă a doua domnie. Este înveşmântat cu un tricou uriaş pe care scrie DRACULA.

După ce Vlad Ţepeş se va fi sfârşit, această inscripţie va rămâne peste veacuri. Ea va fi emblema unei cârciumi, lozinca unei excursii, titlul unui film. Desigur, nimic serios, aşa cum sunt toate lucrurile la nord de Dunăre.

Sfârşit

Wilhelm şi Christian Tell

Epopee eroică într-un act

Actul 1

Arborii seculari care încep de la marginea satului Ivry sur Bois, alcătuiesc de fapt pădurea Salinass. Celebră în toată Franţa. Aici şi-a avut sălaşul celebrul bandit Salinass Lentini, cel care s-a opus cu banda lui mai multor regi şi împăraţi ai Franţei.

Banditul a fost răpus, pădurea nu, şi-atunci ea se întinde pe mai multe hectare. Câteva mii. Pădurea oferă locuitorilor din Ivry sur Bois multe avantaje: lemn de foc, vânat, ascunziş în timpul războaielor franco-germane.

Aşa deasă cum e, aşa verde, pădurea are din loc în loc câte o poieniţă. Ca aceasta în care ne aflăm acum şi pe care localnicii au botezat-o „a treia". Nu vom afla niciodată de ce.

Străjuită de brazi imenşi, poiana nu este foarte luminoasă. Din cauza aceasta descoperim câteva reflectoare care merg continuu. Şi care scot la iveală foşgăiala de păsări, animale şi oameni. Pentru că, aşa cum aţi bănuit, în poiană se află acum fraţii Wilhelm şi Christian Tell.

Wilhelm: Hai, Christiane, pune mărul pe creştetul capului, să vezi cum ţi-l despic cu prima săgeată...

Christian: Nu, Wilhelm, nu... ai încercat şi acum două zile şi m-ai nimerit drept în cur... Mai am şi acum rana...

Wilhelm: Dar am mai exersat... Ai să vezi... De două zile trag cu arcul în prostie...

Christian: Nu, Wilhelm, nu... Poate doar pe bani s-o fac... Altfel cu tine nu merge...

Wilhelm: Bine, pe bani... Deşi o să te spun lu' tata... Cât vrei?

Christian: Două mii de dolari...

Wilhelm: Bine... S-a făcut...

EPILOG

Christian îşi puse mărul pe creştetul capului. Măr uriaş, roşu şi verde din livezile bătrânului Tell. Wilhelm încordă arcul, ţinti şi trase.

Un urlet înfiorător sparse liniştea pădurii. Christian o luă la fugă, înnebunit de durere, cu săgeata înfiptă în cur.

Sfârşit

7 postfeţe în loc de una

1

Unui prozator de talia şi spontaneitatea lui THEODOR DENIS DINULESCU, a cărui virtute stă în nestăpânirea nebună de-a constrânge o idee să se lepede de figurile de stil zornăitoare, de ocolişurile explicitare ale prozei pretinse clasice, plicticoase, ce înlocuiesc semnificaţiile, gluma, hazul, îndrăznelile cu largi descrieri sau caracterizări de clasa a treia – didactice, pudice, disciplinate – aşadar unui nonconformist degustător de imagini „scandaloase", gustul meu de colecţionar de probe năzdrăvane îi acordă tot creditul, adaos la prietenia înfiripată cu vreo douăzeci de ani în urmă, când mi-au căzut sub ochi primele sale încercări. Am exclamat atunci, descoperindu-i acidul farselor: „Doamne, ce poate face Denis ăsta cu petardele lui, cu originalitatea înadins alergenă, ba chiar secerătoare de spirite dogmatice, „principiale", pe româneşte idioate (era pe vremea „împătrăţirii" capetelor deja pătrate)?

Jumătate din năzdrăvanele proze ale volumului de faţă pot fi considerate ştiute înainte de a fi parcúrse, pentru că tulburătoarea, fertila imaginaţie a lui Th. Denis Dinulescu ne oferă încă din titlu cheia (şperaclul) istoriilor ce urmează. Parodia la titluri celebre celebrissime, ca *Aida, Cabala bigoţilor, Opera de trei parale, Revizorul, Dacii, Ioana D'Arc, Oedip, Basic Instinct, Agentul 007, Un yankeu la curtea regelui Arthur* etc., răstoarnă cu vii acceleraţii de umor galeria clişeelor de manual, pune eroine ilustre pe

catalige, desenează barbişoane unui Romeo de duzină şi unui tiran ca N. Ceauşescu. Trecem – ca-n cinematograful mut – rapid şi ţinându-ne de burtă, din spaţiul sever al poveştilor cu academice învăţături în acela al burlescului, enormităţilor anecdotei, gratuitului (discret iconoclast).

Un volum-carnaval, dar spre deosebire de sărbătorile sud-americane pline de voioşie, prozele scurte ce-l alcătuiesc se colorează mai curând cu vopseaua întinsă pe gardurile bâlciurilor noastre, conducând la grotesc sau caricatură.

Th. Denis Dinulescu, în ciuda aluziilor deschise la opere despre care avem cu toţii cunoştinţă, inventează tot timpul, aş zice că nu doar cu firească plăcere, dar şi cu venin subţire şi cu accente polemice. Expresivitatea numelor personajelor sale, varietatea situaţiilor îl arată pe autor un bun meşter al seriilor inverse sugerate – de cine altul? – decât de un Caragiale.

Mircea Horia Simionescu

2

Th. Denis Dinulescu simte productivitatea unor idei, aşa cum alţi scriitori le simt întinderea sau densitatea. Cu aceste idei generative, el are ocazia să-şi probeze gena foarte specială a talentului.

Th. Denis Dinulescu scrie proză scurtă fără să-şi plictisească nici o clipă cititorii. Scrie, de fapt, aceeaşi piesă într-o infinitate de rescrieri, până ce publicul preia formula şi devine la rându-i creativ. Aceasta e principala virtute a ideii productive: îl face pe cititor coautor şi, uneori, îi dă satisfacţia de a se descoperi mai imaginativ ca autorul. Proza lui Th. Denis Dinulescu, care e pentru scenă, suportând cu gene-

rozitate prelucrarea regizorală, pare a refuza programatic orice procedeu stilistic „de inventar". Dacă ceva ne poate amuza la fel de mult ca „adaptările" unor subiecte faimoase e operaţiunea numită, în licee, „analiza mijloacelor artistice." Singurul mijloc artistic ce poate fi cercetat cu temei e construcţia. Th. Denis Dinulescu e un soi de Meşter Manole harnic, dar sucit: el dărâmă ziua, în văzul tuturor, tot ce a clădit cultura literară universală noaptea, adică în spaţiul de taină şi solitudine, pe care i-l asigură literatului timpul. Noaptea din trecut.

E o clovnerie cu randament sigur. Îţi vine să zici: şi eu ştiu să scriu astfel! Numai că, deşi la o primă privire acest scris e lesne de imitat, la o citire critică el se împotriveşte imitaţiei. Ar fi să încerci parodia parodiei, ceea ce e o întoarcere imposibilă. De fapt, aceste texte nici n-ar trebui numite piese sau povestiri, ci ecuaţii. Fiecare nume vehiculat e cronicizat în memoria publică. Fiecare roman şi dramă cu faimă sunt repere spirituale canonizate. Th. Denis Dinulescu face astfel literatură referenţială. Nu ştiu cât de adecvat este termenul, dar dacă nu e chiar propriu, ar trebui născocit unul, care să dea un nume de familie unei înfăptuiri literare, la drept vorbind, fără mamă şi fără tată, având doar rude prin alianţă: Daniil, Harms, Urmuz, Cortasar, Becket, Ionesco...

Dacă aş vedea puse în scenă câteva din „actele" comice ale lui Th. Denis Dinulescu mi-ar fi hotărât mai limpede ce-i aparţine şi ce-i parte din „aerul epocii."

Tudor Octavian

3

De câte ori îmi întrebam prietenii dacă au citit ceva de Denis, mă întrebau care Denis, Puşi? Cei doi Dinuleşti au

trăit, au scris şi-ntr-o bună zi au murit, ca Tolstoi şi Dostoievski, simultan, dar ignorându-se. Eu l-am apreciat întotdeauna pe Denis, deşi mi-a plăcut şi Puşi. Am scris aceste vorbe pentru a ajuta lumea să-i poată deosebi. De altfel, pe unul îl cheamă Constantin şi pe altul Theodor. Atât.

Alexandru Tocilescu

4

Rareori am întâlnit în literatura noastră o mai substanţială şi expresivă surprindere a derizoriului ca în prozele scurte ale lui Denis Dinulescu. Dacă le-ar fi citit, Mircea Cărtărescu s-ar fi putut sluji de minune de ele în eseul lui despre postmodernismul românesc. Având drept titluri sintagme celebre („Contele de Monte Cristo", „Opera de trei parale", „Un yankeu la curtea regelui Arthur", „Revizorul" etc.) şi amestecând într-o sarabandă halucinantă, cu umor negru, personaje nu mai puţin celebre cu altele insignifiante, prozele lui Denis Dinulescu sunt mici bijuterii epice, din care, pentru mine, cel puţin trei tind spre statutul de capodoperă: „Vizită de lucru", „Ioana d'Arc" şi „O zi din viaţa lui Nicolae Ceauşescu."

Ioan Groşan

5

Dacă George Călinescu l-a numit pe Ion Creangă „un bivol de geniu", nu văd de ce nu l-aş numi, sau cine m-ar

putea opri, să-l numesc pe Denis Dinulescu „un măgar de geniu." (Între „Amintiri din copilărie" şi „Jurnalul surorilor Grimm", verişoare bune cu Jacob şi Wilhelm, chiar dacă născuţi la Hanau aceştia din urmă şi nu în Piaţa Cosmonauţilor, precum „surorile" lui Dinulescu, în sufletul meu nu există diferenţe valorice, ci doar optice.)

De fapt, Denis nu e un măgar, ci un "asin al ironiei". Dar poate fi şi catâr, la cât a cărat în spate lipsa de recunoaştere a criticii literare, în cei 30 de ani de când îl cunosc.

Literatura acestui măgar de geniu, care mi-a încântat o adolescenţă târzie, îmbracă azi chimonoul unui „Japonez albastru." Şi Isus Christos a fost purtat de un asin, iar despre ironia lui nu ne poate vorbi decât prietenul nostru din Bourges, Vladimir Jankelevitch. Produsele bio-energetice pe care le înfulecă el au nume de marcă: „Cezar şi Cleopatra", „Şoimul Maltez" sau „Gânditorul de la Hamangia". Lista grăunţelor poate continua. Mai bine ar fi să le ronţăim. Seamănă uluitor cu furajul pe care-l mestecă marele regizor Alexandru Tocilescu, alt mare catâr al teatrului românesc. Tot de geniu.

Ion Drăgănoiu

6

Florian Pittiş – Odată, la un cutremur, cărţile lui Denis Dinulescu au căzut de pe rafturi. Cum erau citite şi răscitite, foile lor s-au răspândit peste tot, prin cameră, pe stradă...De atunci, Denis tot încearcă să le adune şi să le pună înapoi, în ordine. Pe care nu le-a mai găsit, le-a rescris din memorie. Una din variante este aceasta.

Dacă, după Denis Dinulescu, japonezul este albastru, având în vedere situaţia de la noi, cred că am optat pentru modelul nipon.

EPILOG

Din pântecul Anei, zidită în bibliotecă, se auzi un strigăt:

– Mamă, Denis e îmbrăcat!

7

Într-o încăpere stau nişte oameni cu plete şi bărbi, critici de artă:

THE WHO: Eu cred că proza lui Denis se aseamănă întru totul cu muzica noastră, atât de complexă, de rebelă, spunând lucrurilor pe nume...

THIN LIZZY: Idioţilor!

RICK WAKEMAN: Da.

DEEP PURPLE: Ba noi credem că mult mai bine se aseamănă ce scrie Denis cu ce cântăm noi. Nu faceţi pe deşteptii aiurea. Degeaba. Aşa e, cum zicem.

PINK FLOYD: Hotărâţi-vă odată.

SERGIU NICOLAESCU: Minţiţi cu toţii. Io cânt cum scrie Denis. Ia uite: La, la, la, la!!! A la la lalalala, aaaaaaaa!

METALLICA: Răcneşti lugubru Sergiu. N-are sens. N-ai pic de voce şi mai miroşi şi urât.

În clipa asta se deschide uşa şi intră patru băieţi care par să ştie tot. Ei se numesc The Beatles. Se lasă o tăcere cumplită vreme de un minut, pe care o sparg tot ei.

THE BEATLES: Denis nu scrie cum cântă nimeni. Sau: Denis nu cântă cum scrie nimeni. Sau: Cântă nimeni cum scrie Denis nu. Un singur lucru e cert: când va scrie Denis aşa cum cântăm noi, toţi se vor lăsa de scris. La revedere.

Luca Dinulescu

Cuprins

A Night at the Opera 5
Acoperirea Americii 7
Agentul 007 13
Aida 16
Alibaba şi cei 40 de hoţi 19
Alice în Ţara Minunilor 22
Antigona 25
Asasinul avea scarlatină 28
Audienţa 32
Basic Instinct 36
Burghezul Gentilom 38
Cabala bigoţilor 41
Cadavrul plutea pe Dunăre 44
Cavalerii Mesei Rotunde 48
Cele şase neveste ale lui Henric al VIII-lea 51
Cenuşăreasa 54
Cezar şi Cleopatra 57
Cocoşatul de la Notre Dame 59
Cumnatul lui Eugen 61
Dacii 65
Desdemona 66
Desertul tătarilor 69
Don Carlos 72
Dramaturgul Dada Bercovici 75
Eva Braun sau Adevăratul sfârşit al lui Hitler 77
Femeia îndărătnică 80

Fraţii Jderi 83
A 12-a noapte 85
Gânditorul de la Hamangia 89
Giselle 92
Guillaume şi administratorul 95
Hamlet 98
Hughenoţii 100
Idiotul 104
Ioana d'Arc 107
Japonezul Albastru 110
Love story 115
Lacul lebedelor 117
Lampa lui Aladin 120
Lista lui Şindlăr 133
Livada cu vişine 136
Moromeţii 138
Nabucodonosor 140
Neamul Şoimăreştilor 144
Nepotul lui Rameau 146
Nevestele vesele din Windsor 148
Nora 152
O zi din viaţa lui Nicolae Ceauşescu 155
Oameni şi şoareci 158
Oedipa 161
Omul invizibil 163
Opera de trei parale 166
Pacea de la Versailles 169
Pupăza din tei 172
La răscruce de vânturi 175
Revizorul 178

Revoluţia Olgăi B. 181
Richard al III-lea 184
Rigoletto 189
Romeo şi Julieta şi Ofelia 191
Ruy Blas 195
Scufiţa Roşie şi cei şapte pitici 198
Şoimul Maltez 201
Spărgătorul de nuci 204
Tartuffe 207
The white horse and the black horse 210
Toporul cu lamă roşie 212
Trei surori 215
Contele de Monte Cristo 218
Un yankeu la curtea regelui Arthur 221
Visul unei nopţi de vară 224
Vizita de lucru 226
Frumoasa din pădurea adormită 230
Turandot 233
Vlad Ţepeş 236
Wilhelm şi Christian Tell 239
7 postfeţe în loc de una 241